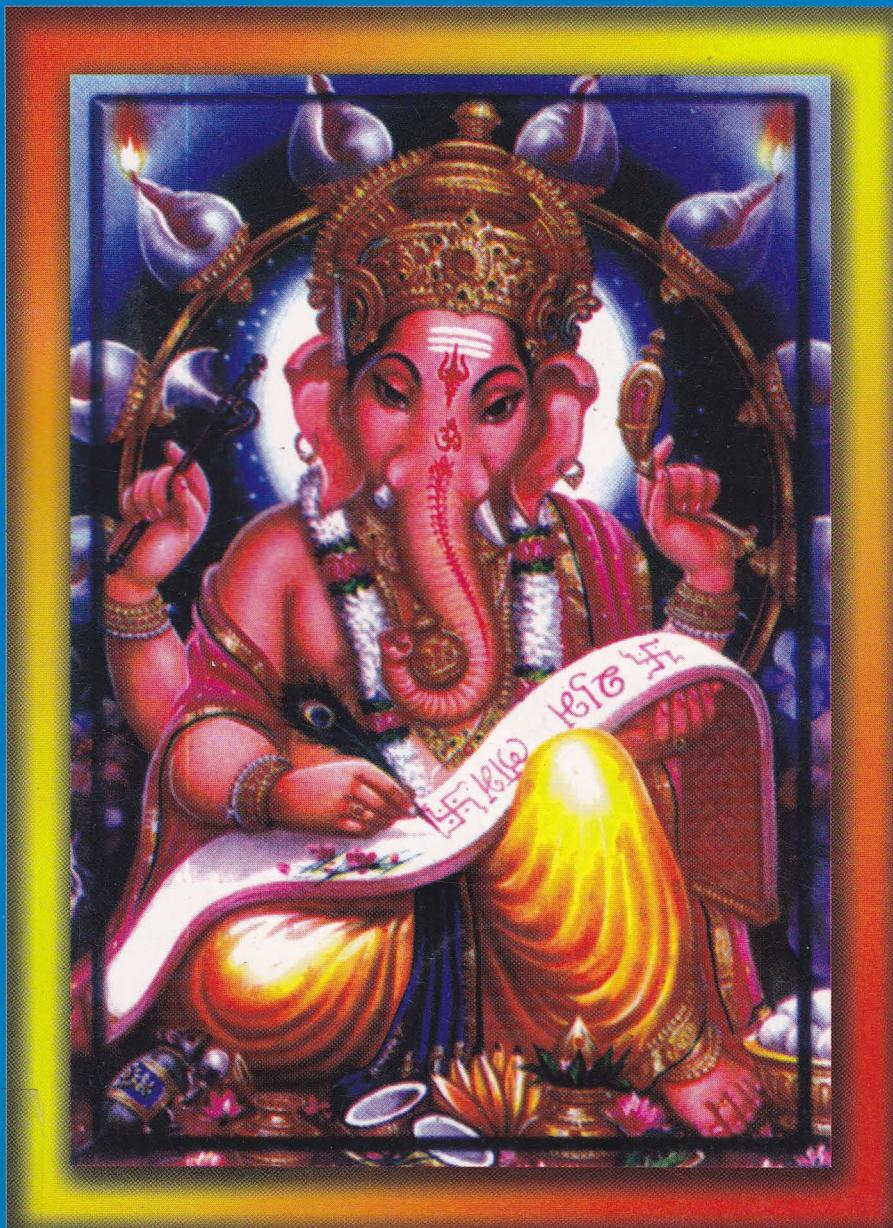

மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலய

ஞம்பாபிழேஷன் சிறப்பு மலர்

255.22
ஸ்ரீமதி
SL/PR

ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு, மட்டக்களப்பு

காவும்பிள்ளையர் ஆலை
கும்பாபிழேக சிறப்பு மலர்

2004

ஆலய பிரதம குருவின் ஆசிச்செய்தி.....

திருமூலரால் சிவபூரி எனப்போற்றப்பட்டிருக்கின்ற இலங்கைத் திருநாட்டிலே மீன்கள் பாட வாலிகள் ஆட அழகிய ஆடலரங்கெள் திகழுகின்ற மட்டுமா நகரிலே இயற்கை எழில் நிறைந்த கிராமம் ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்புக் கிராமம். இங்கே பதியமர்ந்து அன்போடும் பண்போடும் பக்தியோடும் தன்னடி பணிவொருக்கு தனிப்பெருங் கருணை காட்டும் வேழமுகத்தான் விநாயகப்பெருமானின் திருத்தலம் கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக எதுவித விழாக்களுமின்றி கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த யுத்த குழல் காரணமாக பாதிக்கப்பட்ட மக்களோடு சேர்ந்து இவ்வாலயமும் அன்றத்தத்துக் குள்ளாகியிருந்தது. மீண்டும் அவனருளாலே அவன்தான் வணங்க ஆலய அறங்காவலர்களும் இக்கிராம மக்களும் மற்றும் நலம் விரும்பிகளும் இனைந்து ஆற்றிய தொண்டினால் ஆலய புனருத்தாரண கும்பாபிஷேகம் அமையட்டும்.

கோனும் குடிகளும் குவலயமும் பேறுகள் பல பெற்று பெறுவாற்று எய்தட்டும். அனைத்து மக்களும் எல்லாச் செல்வங்களும் பெற்று வாழ எல்லாம் வல்ல மகா கணபதியை பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளுகின்றேன்.

**ஃ. மு. குடியிருப்பு ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்பாள் தேவஸ்தான பிரதமகுரு.
சீவபூரி எம். எஸ். கோபாலப்பிள்ளை குருக்கள்**

ஆலயத் தலைவரின் வாழ்த்துச் செய்தி....

மாமரத்தின் கொப்பின் நடுவில் கண்டெடுக்கப்பட்டு 150 வருட கால பழைய வாய்ந்த இவ் விநாயகர் ஆலயத்தின் அனாவர்த்தன பிரதிஸ்டை நடை பெறுவதையிட்டு பெரும் மகிழ்ச்சி அடைவதுடன் இதற்குரிய வாழ்த்துச் செய்தியை வழங்குவதில் பெருமிதமடைகின்றேன்.

எளிமையான தோற்றத்தில் அபாரமான சக்தியுடைய விநாயகப் பெருமானின் வழிபாடு இவ்வாலயத்தில் பக்தர்கள் புடைகுழு மேளதாள இசைமுழங்க அரோக்ரா என்ற ஓவியடன் இடம்பெற்று இற்றைக்கு 21 வருடகாலமாகின்றது. ஆகமங்களின் கட்டாயப்படுத்தலில் கும்பாவிஷேகம் என்பது 12 வருடங்களுக்கொரு முறை இடம்பெறவேண்டும். இது இடம்பெறவிட்டால் லிக்கிரகத்திலிருக்கின்ற இறையருள் ஆலயத்திலிருக்கும் தல விருட்சத்திலிருந்து மக்களுக்கு 3 வருட காலம் அநுக்கிரகம் செய்யும். அதிலும் கும்பாவிஷேகம் நடைபெறாவிட்டால் ஆகாயத்தில் கிச்சிலிப் பட்சியாக இருந்து மக்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்யும். அதிலும் கும்பாவிஷேகம் நடைபெறாவிட்டால் சோதி வடிவாக ஆகாயத்திற்கு மேலாகச் சென்றுவிடுமென ஆகமங்கள் வலிப்பறுத்துவின்றன. ஆகம வழிபாட்டுடன் பின்னிப் பின்னாந்துள்ள இந்துமதம் ஆகமம் கூறும் கருத்தை ஆத்மீகத்தில் கொண்டு குறிப்பிட்ட வேண்டுக்கு குறிப்பிட்ட விடயத்தை நிறைவேற்ற முன்வரவேண்டும் என்ற எனது அவா நிறைவெட்டந்துள்ளதையிட்டு வரவேற்கின்றேன்.

இறைவனை உருவவழிபாட்டிலும், உருவமில்லா வழிபாட்டிலும் வணங்கலாம் என்பது உண்மை. ஆனால் உருவமில்லாது வணங்குவது கிருகஸ்தர்களுக்குப் பொருந்தாது. அது உலகப்பற்றை வெறுத்து தியானத்திலிருக்கும் யோகிகளுக்கே பொருத்தமானதாகும். எனவே கிருகஸ்தர்கள் ஆலயம் சென்று வணங்குவது சாலச் சிறந்தது.

இதுவே,

“வேழ முகந்து விநாயகனைத் தொழ
வாழ்வு மிகுந்து வரும்
வெள்ளைக் கொம்பன் விநாயகனைத் தொழ
துள்ளி ஒடும் தொடர்ந்து வினைகளே”

என்ற கோட்பட்டிக்கமைய விநாயகனை வணங்கி வினைகளைக் கண்டு வாழ்வு சிறப்பெடந்து குடிகளும், இவ்வுரும் சிறக்க வேண்டும் எனவும், இனிவரும் காலத்திலும் இவ்வாலயத்தின் வளர்ச்சி பல்கிப் பெருக வேண்டும் எனவும், கூறிக்கொள்வதுடன் இவ்வாலயத்தின் கும்பாவிஷேகம் நிகழப் பல்வழிகளிலும் உதவி ஓத்தாசை நல்கிய அன்பர்கள், நன்பர்கள், ஆதரவாளர்கள் அனைவருடையும் இந்நால் வெளியிட்டை மேற்கொண்ட ஆர்வவர்களுக்கும் இந்நாலில் வாழ்த்துச் செய்தி பகு வழியமைத்துத் தந்த வழித் தோன்றல்களுக்கும் இவ்வல்ல விநாயகப்பெருமானின் அருள் பாலிக்க என் இதயபூரவமான வாழ்த்துக்களை வழங்குகின்றேன்.

“மன்னுவுக்கத்தினிற் பிறவி மாசற
என்னிய பொருளைம் எனிதின் முற்றுறக்
கண்ணுதலு டையதோர் களிற்று மாழுகப்
பன்னவன் மலடி பனிந்து போற்றுவாம்”

திரு. க. கஜேந்திரன்,

மலர் வெளியிட்டுக்குழுத் தவைவர் அவர்களின் ஆசிச்செய்தி.....

ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு பிரதான வீதியில் அமைந்துள்ள மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் 1990 வன்செயலின்போது பொலிவிழந்து கிடந்ததையிட்டு அந்நாளில் என்னுள்ளம் குழியது. காலத்தின் வேகத்தைவிட நுழுதகலாசாரம் வேகமாக முன்னேறியதால் தமிழ் மக்களின் வழிபாட்டிடங்களும் அதற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சிதறிப்போயின. ஆயினும் அழிந்து போன இவ்வாலயத்தை புரைமைப்பதில் பின்னிற்காத நிருவாக சபையினரின் விடாழுயற்சியின் பயனாக இன்று இந்த கும்பாபிஷேகம் நடைபெறுகின்றது.

ஆலய நிர்வாக சபையினரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கும்பாபிஷேக மலரினை வெளியிடத் துணிந்த வேளையில் ஆலய மலர் வெளியிட்டுக்குழு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் எனக்குப்பல உதவிகளைப்புரிந்து இந்த கும்பாபிஷேக சிறப்புமலர் வெளிவரக்காரணமாயிருந்தனர்.

இம்மலரினை வெளியிடுவதற்கு நிதி உதவியினை மனம்கோணாது தந்துதவிய அன்பர்களுக்கும், தேவையான போது எங்களுக்கு ஆலோசனைகள் வழங்கிய, கிழக்குப்பல்கலைக்கழக இந்துநாகரீகத்துறை தலைவர் பேராசிரியர் சி. மீனன்குரு அவர்களுக்கும் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலை விரிவுரையாளர் செ. வீநாசத்தம்மி அவர்களுக்கும், இம்மலர் குறுகிய காலத்தில் அச்சில் வெளிவர உதவிய கல்முனை குவாரி வீதியைச்சேர்ந்த கார்த்தகேக ஜெயகாந்தன், புன்னிப்புரத்தி அகிலன் ஆகியோருக்கும், இம்மலரை மிகவும் சிறப்பாகவும் குறுகிய நாள் இடைவெளியிலும் அச்சிட்டு வெளிவர உதவிய கல்முனை பிறைந்துள்ள ஒப்செற் அச்சகத்தாருக்கும் நன்றிகூறக்கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவர்கள் அனைவருக்கும் மாவடிப்பிள்ளையாரின் அருட்கடாட்சம் கிடைக்க வேண்டி நிற்கின்றேன்.

"நன்றே செய் அதுவும் இன்றேசெய்"

திருமதி. கோதை நாயகி சீன்னையா

அழலை செயலாளரின் செய்தி...

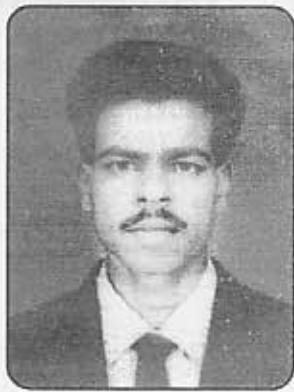

கிழக்கின் தலை நகராம் மட்டுமா நகரின் திருமலை நெடுஞ் சாலையருகில் ஆறுமுகத்தான்குடியிருப்பு எனும் பல்வளம் நிறைந்த பெருஞ்சூரின் நெடுஞ்சாலையின் மத்தியில் நிலைகொண்டு அருள்தனை வளங்கிடும் “அருள்மிகு மாவடிப்பிள்ளையார்” எனும் நாமம் கொண்ட விநாயகப் பெருமானின் மகாகும் பாபிஷேகத் தாலும் மலர் வெளியீட்டினாலும் இடுக்கண் களையட்டும் இவ் இந்து உலகம்.

“மேன்மை கொள் கைவநீதி
விளங்குக உலகமீலாம்”

நன்றியுடன்,
சீதம்பரப்பிள்ளை வினோத்.

பொருளாளரின் இதயத்திலிருந்து...

"தந்தி முகத்தனை சங்கரன் மைந்தனை தொந்தி வயிற்றனை தோடனி செவியனை இந்திரனுக்கருள் ஈந்த இறைவனை மந்திர ரூபனை நான் மறவேனே"

என எம்பெருமான் நினைவுகளுடன் வந்தோரை வாழ வைத்து வளம் படைத்து வழி வகுக்கும் வாவியில் இசைபாடிய மீண்பாடும் மட்டக்களப்பு மாநகரின் கூமார் ஆறுகல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பெனும் கிராமமாகும். கொக்கட்டி மரங்களின் மத்தியில் ஒர் தான்தோன்றிபீஸ்வரர், அமிர்தகழியில் ஒர் மாமங்க ஈஸ்வரர், மாதோப்பின் கொப்புகளில் ஒர் மாவடிப்பிள்ளையாரேன் காரணங்களோடு கலந்ததோர் ஆலயமான இவ் ஆலயத்தின் மகாகும்பாபிஷேகத்தை ஒட்டி வெளியாகும் இம் மலரில் எனக்கும் ஒர் இடம் இங்கு ஆசிச் செய்தி வழங்க வழிதந்த அவர் மலர்ப்பாதங்களுக்கு என் மனதால் கோடி சமர்ப்பணக்கள்.

சந்திரனில் நம்மவர்கள் காலடி வைத்து அறிவியலில் ஆழங்கத்தோதும் சாஸ்திரம், சம்பிரதாயம், சமயமென்ற நம்பிக்கை சளைக்காது சரிநிகராக பாமரர்கள் மத்தியில் அல்லாது படித்தவர்களிலும் கூட மதத்தினைக்கொண்டு மதவெறியுடன் ஹசலாடும் ஆளவிற்கு மாறாதிருக்கின்றது இன்றைய காலம். அந்த அளவிற்கு இறைவன் என்ற பொருள் மீது மக்கள் அசையாத நம்பிக்கையோடு வாழ்வது பெருமிதமே.

ஆலயங்கள் என்பது நாம் நோக்குமளவிற்கு வெறுமனே அது மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையையும், பக்தியையும் வளர்ப்பது மட்டுமல்லாது சமூக மாற்றத்தின் அடி நாதமாகவும், சமூக மேம்பாட்டின் உந்து சக்தியாகவும் அமைவனாகும். அது அமைதி, அன்பு, சாந்தி, தூய்மை, தன்னடக்கம், கட்டுப்பாடு போன்ற பல்வேறு குணாம்சங்களை வழங்கும் வழிகாட்டியாகவும் அமைகின்றதெனலாம்.

ஆகவே இன்று இவ்விடத்தில் ஒர் தலமொன்று அமைந்துள்ளது எனில் அது வெறும்கோயில் என்ற கட்டடமாக மட்டுமல்லாது பல கோழைகளையும் வீரனாக்கும் ஊன்று கோலாகவும் அமைய வேண்டுமென்பது என் எண்ணமாகும். இதனால்தான் ஆலயம் ஆஸ்மாக்கள் ஸயப்படும் இடம் என கூறுகின்றார். எனவே எல்லையில்லாத ஆனந்தம் அருளி அல்லல்களையும் அத்திமுகன் திருவடிகளை வணங்கி மன்றாலுகில் பிறவி மாசற், எண்ணியலை எளிதில் வெற்றி பெற எம் பெருமான் கிருபா கடாட்சம் கிடைக்கவேண்டும் எனவும், கிடைக்கும் எனவும் கூறி இக்கோபுரம் செழிப்புற சகல வழிகளிலும் உதவிய உள்ளங்கள், ஊக்கம் தந்த உள்ளங்கள் ஆனந்துக்கும் நன்றி கூறி மேலும் இதன்பெயர் புகழ்பெற்று ஓங்க அந்த இறைவன் துணை நிற்கவேண்டும் எனவும் கூறி வாழ்த்துகின்றேன்.

"வாழ்க அறநெறி, வளர்க இந்துமதம்"

திரு. ந. தியாகராஜா

மட்டக்களப்பு மாவட்ட
சமாதான நீதவான்
அவர்களின் செய்தி . . .

ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு மாவட்டப்பிள்ளையார் ஆலயம் பழையை வாய்ந்த ஒன்று. இவ்வாலயம் பல்வேறு நிலைகளிலும் பாதிக்கப்பட்டு, இன்று ஓரளவுக்குத் தன்னை நிமிர்த்திக் கொண்டு, கும்பாபிஷேகம் எனும் நிலையை எட்டியுள்ளதனை நினைத்துப் பெருமைப்படுகின்றேன். இந்த நிலைக்கு வர அரும்பாடுபட்ட அனைவருக்கும் நன்றி கூறுவதிலும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதிலும் மிகவும் சிறப்பாக, கும்பாபிஷேகத்தினை முன்னிட்டு கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலர் ஒன்று வெளியிடப்படுவதை நினைக்கும்போது மிகவும் அகமகிழ்கின்றேன்.

திரு. சி. நமசீவாயம்

அழுமுகத்தான் குடியிருப்பு மாவடிப்பிள்ளையார் அலை பரிபாலன சபை

01. தலைவர்

திரு. குந்ததயா கணேந்திரன்

02. உப தலைவர்

திரு. கு. சிவலிங்கம்

03. செயலாளர்

திரு. சிதம்பரப்பிள்ளை வினோத்

உப செயலாளர்

செல்வன். வன்னமனி குணபாலசிங்கம்

04. பொருளாளர்

நல்லையா தியாகராஜா

05. போசகர்

நாகமனி துரைராஜா

06. கணக்குப் பரிசோதகர்

சின்னத்தம்பி நமசிவாயம்

07. வட்டாரத் தலைவர்கள்

திரு. சின்னத்தம்பி சுந்தரம்

திரு. தம்பிக்கண்ணு வன்னமனி

திரு. சாமித்தம்பி சிவலிங்கம்

திரு. வல்லிபுரம் சிதம்பரப்பிள்ளை

செல்வன். பாக்கியராசா சுப்ராஹ்

08. உறுப்பினர்கள்

திரு. சிதம்பரப்பிள்ளை ரவீந்திரன்

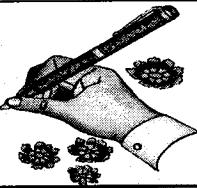
திரு. வன்னமனி ராஜுலிங்கம்

செல்வன். புவனேசராசசிங்கம் புவராஜ்

அடுநுழுகத்தான்குடியிருப்பு மாவடிப்பிள்ளையார் அலை கும்பாபிவேக மலர் வெளியிட்டுக்குழு

01. தலைவர்
திருமதி. கோதைநாயகி சின்னையா
02. செயலாளர்
திரு. அருளானந்தம் ரவிசங்கர்
03. பொருளாளர்
திரு. கந்தக்குட்டி யோகநாதன்
04. இதழாசிரியர்கள்
திரு. சோ. குளசிநாதன்
செல்வன் வன்னமணி ருணபாலசிங்கம்
செல்வி. சோ. சுந்திரகலா
05. உறுப்பினர்கள்
செல்வன். க. பிரதாப்
செல்வி. பு. நிலாணி
செல்வி. கோ. மாஸதி
செல்வன். சி. புதீதுமார்
செல்வன். தே. ஜெயகாந்த
திரு. க. ஜெயரஞ்சிதன்
செல்வி. அ. யசோதா
செல்வி. ரா. பிரசாந்தி
செல்வன். த. இராசலிங்கம்
திரு. சி. சிவாரா

இதழக்தே.....

→ 190 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதான பழமைச் சின்னங்கள்	1
→ ஆலயத்தின் தற்போதைய விமானச்சிற்பங்கள்	2
→ ஆலயத்தின் பரிவாரத்தெய்வங்கள்	3
→ மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்துடன் தொடர்புடைய ஏணை ஆலயங்கள்	4
→ மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் ஒரு வரலாற்று நோக்கு	7
→ இலங்கையில் இந்து மதத்தின் தொழ்மையும், அது மறைக்கப்பட்ட தன்மையும்	13
→ பரதநாட்டிய விற்பனைகள் முன்னே காத்து நிற்கும் காலப்பணி சிந்திப்பார்களா? செய்வார்களா?	20
→ இந்து மதமும் நாமும்	23
→ கிழக்கிலங்காபுரி மக்களின் வரலாறும் அறிமுகம்	25
→ இந்துக்கோயில் கட்டடக்கலை	29
→ கணேசர் உற்பவம்	38
→ தமிழர் பண்பாட்டில் கார்த்திகை விளக்கீடு ஒரு நோக்கு	41
→ கும்பாபிஷேக காலங்களில் ஒத்தக்க திருப்பதிகங்கள்	46
→ கீதை எடுத்துக்கூறும் வாழ்க்கை நெறி எந்த அளவிற்கு இந்து மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் நடைமுறை வாழ்க்கை நெறியாக அமைகின்றது?	49
→ இந்து சமூகத்தில் பெண்கள் அன்றும் இன்றும்	53
→ சித்தர் பாடல்களில் இந்துசமயம் ஒருநோக்கு	56
→ தமிழ்மூத்தில் பாரம்பரிய நாட்டுக்கூத்துக்கள்	63
→ ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பில் நாகதம்பிரான்வழிபாடு	67
→ இந்து வாழ்வியலின் தத்துவம் ஓர் அறிமுகம்	69
→ உய்வினை உறுதியாக தரவல்லசில சிந்தனைகள்	75
→ பெரிய தம்பிரான் வழிபாடு	77
→ தலங்கள்	80
→ புனரமைப்பு	81

190 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதான பழையச்
சினினங்கள்

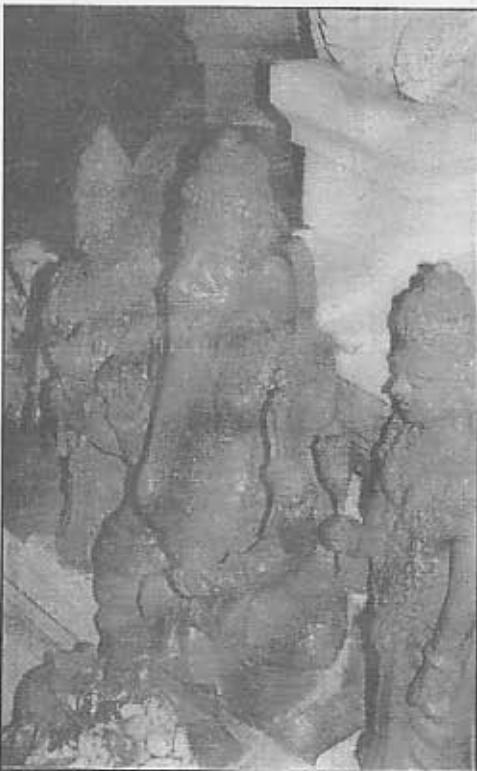
மாவட்பீள்ளோயார்

கற்றான்

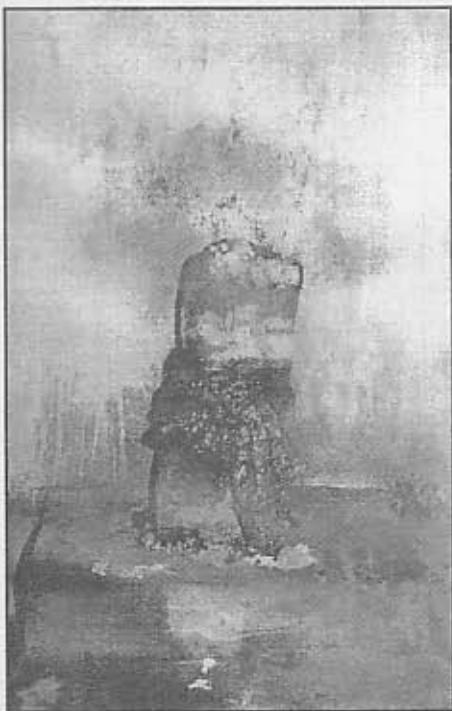
» மாவட்பீள்ளோயார் ஆஸய கும்பானிஷேக ஸிறப்பு மலர் »

அழலயத்தின் தந்போதைய விமானச்
சிற்பங்கள்

» மாவடிப்பிள்ளையார் அழலய கும்பாரிஷேக சிறப்பு மலர் »

அடியத்தின் பரிவாரத்தெய்வங்கள்

நாகதம்பிரான்

வைரவர்

பலிடம்

» மாவட்பரிச்ணையார் அடிய கும்பாலோக சிறப்பு மலர் »

கொழும்பு ஜமிழ்ச்சங்கம்

**மாவட்டப்பிள்ளையார் ஆலயத்துடன் தொடர்புடைய
ஏனைய ஆலயங்கள்**

நாககண்ணி ஆலயம்

பேச்சியம்மன் ஆலயம்

அரசடிப்பிள்ளையார் ஆலயம்

பெரியதம்பிரான் ஆலயம்

ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன் ஆலயம்

மட் / ஸ்ரூமுகத்தான்குடியிருப்பு மாவட்பிள்ளையார் ஆலய
நிறுவாக சபையினர்

மட் / ஸ்ரூமுகத்தான்குடியிருப்பு மாவட்பிள்ளையார் ஆலய
மலர்வெளியிட்டுக் குழுவினர்.

மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம்

இரு வரலாற்று நோக்கு

செல்வி. ச. சோமநாதன் B. A. (Hons), Dip-in-Edu.

கிழக்கு மாகாணத்தின் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏறாவூர் பற்று பிரதேச சபையில் அமைந்துள்ள கிராமங்களில் ஒன்று ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு. இவ்வுரிலே தனிப்பெரும் சிறப்பு மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்திற்கு உண்டு. இவ்வாலயம் அமையப்பெற்றுள்ள இடமும், அங்கே சிறப்புறு நடைபெற்றுவந்த திருவிழா மற்றும் விரத நிகழ்வுகளும் ஊரின் செழுமைக்கும் உயர்வுக்கும் மிகவும் உறுதுணையான அம்சங்களாகும். இந்தச் செழுமையும் உயர்வும் யார் கண்ணே உறுத்தியதோ, வன்செயல் வடிவில் வந்த அழிவரக்கன் ஊரையும் நாசப்படுத்தி ஆலயத்தினையும் அழிவு கொண்டு விட்டான்.

மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம்

இந்துக்களின் பண்பாட்டு உணர்வினை வளம்படுத்துவதற்கு இன்றியமையாத சாதனங்கள் கோயில்கள், மக்களுக்கு அவர்கள் எந்த நிலையில் வாழ்ந்தாலும் ஆலய வழிபாடு இன்றியமையாதது. குரு விங்க சங்கம வழிபாடு என்பதிலே விங்க வழிபாடு என்பது ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் முர்த்தியினை வழிபாடு செய்வதனைக் குறிக்கும். இதன்சிறப்பினையே

“ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே” எனச் சிவஞானபோதம் குறிப்பிடுகின்றது.

மிகப் பழங்காலத்திலேயே கோயில் வழிபாடு ஏற்பட்டு கோயில்களிலே இறைவனின் சின்னங்களை அமைத்து வழிபாடு செய்யும் முறையும் நிலவியமைக்கு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே (புறநானூறு, பெரும்பாணாற்றுப்படை முதலியவற்றில்) சான்றுகள் உள்ளன. எனினும் பல்லவர் காலத்தின் பின்பே ஆகம முறைப்பட்ட திருவுருவங்கள் கோயில்களிலே பிரதிஸ்டை பண்ணி வழிபாடு செய்யும் கிரமங்கள் ஏற்பட்டன. படிப்படியாக கோயில் அமைப்பு நிலைகளும் வழிபாட்டுக் கிரமங்களும் வளர்ந்தன. இன்று கோயில் வழிபாடு இந்துக்களிடையே இன்றியமையாத அளவிற்கு முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. “திருக்கோயில் இல்லாத திருவில் ஊர்” என்ற அப்பர் சுவாமிகளின் திருவாக்கும், “கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்ற பழமொழியும் கோயிலின் முக்கியத்துவத்தினைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவன வாகும்.

இந்த வகையில் நூற்றுத் தொன்னாறு (190) ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்தது இந்த மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம். அதாவது 1814ம் ஆண்டு தோற்றம் பெற்றது இந்தக் கோயில். 1814ம் ஆண்டில் இருந்து சுமார் 20 வருடங்களின் பின்னர், அதாவது 1834ம் ஆண்டுதான் கோயில் கல்லால் கட்டப்பட்டது. அதற்கு முன்னர் ஒலையால் குடிசை போட்டே வழிபாடு நடைபெற்றது. இந்தக் கோயிலின் விசேட அம்சம், இயற்கையிலேயே பிள்ளையார் உருவக் கல் மாமரப் பொந்தினுள்

கண்டெடுக்கப்பட்டமையும் அந்தக்கல் இன்றுவரையும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றமையும் ஆகும். அதாவது தற்போது கோயில் அமைந்துள்ள காணியினுள் பெரியதொரு மாமரமும் வேம்பு மரமும் காணப்பட்டிருக்கின்றன. வேம்பு மரம் இன்றும் உள்ளது. ஆனால் மாமரம் 1957ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பெரு வெள்ளத்தின் போது சாய்ந்து அழிந்து விட்டது. குறிப்பிட்ட மாமரத்தின் அடிப்பகுதியினுள் காணப்பட்ட ஒரு பொந்தினுள்ளே பிள்ளையார் உருவக்கல் காணப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த வழியினால் பிரயாணம் செய்வோர் நிமிலுக்காக அந்த மரநிழலில் தங்கிச் செல்வதும் வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது. இங்கு குறிப்பிட்தத்தக்க ஒரு விடயம் தற்போதுள்ள பிரதான மட்டக்களப்பு - திருமலை நெடுஞ் சாலை, ஆரம்ப காலப் பகுதியில் ஆற் றோரமாக அமைந்திருந்தமையும் கோயிலுக்கான காணி மிகவும் பரந்த அளவிலும் நிறைந்த தென்னெண மரங்களோடும் விளங்கியமையுமாகும். நிமிலுக்காக மரநிழலில் தங்கிகளைப்பு நிங்கிச் செல்வோரில் சிலர் மாமரப்பொந்தினுள் பிள்ளையார் உருவக்கல்லைக் கண்டு அதனை ஊரவர்களிடம் காண்பித்து, எடுத்து மாமரத்தின் அடியிலேயே வைத்து சிறு குடிலமைத் து வழிபட்டனர். மாமரத் தின் அடியிலே வைத் து வழிபட்ததொடங்கியமையாலேயே இவ்வாலயம் மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் எனப் பெயர் பெற்றது. மாமரமும் அமைந்திருந்த காணி ஊரின் போடியார் ஒருவருடையது என்பதும், அவ்வாறு இருந்தும் குறிப்பிட்ட அந்தப் போடியாரும் இன்னும் இரண்டு போடி மாரும் சேர்ந்து கோயிலுக்கென்றே மிகவும் பரந்தளவிலான காணியினைக் கொடுத்தமையும், காலப்போக்கில் கோயில் காணி துரதிஸ்டவசமாக துண்டாடப்பட்டு மிகவும் குறுகிய பரப்பே தற்போது உள்ளமையும் குறிப்பிட்தத்தக்கது.

கோயிலின் பழையமை

ஏறத்தாழ இரண்டு நூற்றாண்டுகள் பழையமை வாய்ந்தது இந்த மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம். இப்பழையமைக்குச் சான்று பகருவதாக இன்றும் காணப்படுவது வேம்பு மரமாகும். இந்த இடத்தில் அந்த மரத்தினைப்பற்றியும் அதில் உள்ள நாகபாம்பு பற்றியும் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். இருநூற்றாண்டு பழையமை வாய்ந்த இந்த வேம்பு மரத்தில் ஒருவிதமான தெய்வீக சக்தியும் மருத்துவ சக்தியும் நிறைந்துள்ளது என்று இன்றுவரையும் நம்பப்படுகின்றது. உதாரணமாக வீட்டுக்காணிகளை காவல் பண்ணும் போதும், துஸ்ட சக்திகள் தங்களது வீட்டுக்குள் வருவதையோ அல்லது அந்த சக்திகளின் பார்வை படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் குறிப்பிட்ட வேம்பு மரத்தின் தடிகள் எடுத்து வரப்பட்டு வீட்டுக்காணியினுள் புதைக்கும் வழக்கமும் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு புதைப்பதற்காக தடியினை எடுப்பது என்பது மிகவும் ஆசாரமான முறைப்படியே நடக்கும். கண்டபடி மரத்தினை வெட்டியெடுப்பதனை அம்மரத்திலே உறைந்துள்ள நாகம் தடுத்துவிடுகின்றது. அவ்வாறு யாருமே எடுப்பதற்கும் முன்வருவதில்லை. காரணம் அந்த நாகத்தின் மேலுள்ள பயமும் நம்பிக்கையுமாகும். இதனை உறுதிப்படுத்துவது போன்று அண்மைக்காலத்தில் ஒரு நிகழ்வு கூட நடந்தேறியுள்ளது. சுமார் ஐந்தாறு வருடங்களின் முன்னர் நடைபெற்ற நிகழ்வு இது. அதாவது குறிப்பிட்ட வேம்பு மரத்தின் கிளைகள் களையப்பட்டு அவை கோயில் காணியிலேயே பாதுகாக்கப்பட்டும் வந்தன. அவற்றினை கோயில் காணியில் வைத்தே ➔ மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலய கும்பாடிஷேக சிறப்பு மஸர் ➔

விறகுக்காக உடைத்துச் சென்று பயன்படுத்தியவர் விஷத்தீண்டலினால் மரணமடைந்தார். இவ்வாறான நம்பிக்கைகள் மிகவும் கெட்டியாக பேணப்படுகின்றமையும் ஊரின் சிறப்பாகும்.

ஹரும் பெயரும்

அழுமுகத்தான் குடியிருப்பு என்பதுதான் ஊரின் பெயர். தற்போது இந்த ஊரில் உள்ள மக்கள் எல்லோருமே ஆரம்ப காலங்களில் வந்தேறு குடிகளாக வந்தவர்களின் வழித்தோன்றல்களே ஆவர். அதாவது சத்துருக்கொண்டான் கொக்குவில், பங்குடாவெளி, ஏறாவூர் போன்ற இடங்களில் இருந்துவந்த மக்கள் இங்கே குடியேறினர். இவ்வாறு குடியேறியவர்களிலே ஆழுமுகம் என்பவர் பிரதானமானவராகவும் வந்து குடியேறிய குழுவுக்கு தலைவராகவும் காணப்பட்டார். இதன் காரணமாக இவருடைய பெயரைக்கொண்டே ஹரும் பெயர் பெற்றது. ஊரின் தலைவராகக் காணப்பட்ட ஆழுமுகம் என்பவரின் பெயரால் ஆழுமுகத்தான் குடியிருப்பு என்பது ஊர்ப்பெயராக நிலைபெற்று விட்டது. எனினும் இவ்வாறு குடியேறுவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இங்கே நிலையான குடிகளாக வேட வேளாளர் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு பகுதி மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்றும் அவர்களது வழித்தோன்றல்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இங்குள்ள மக்கள் குடிவழியில் ஜந்து குடிகள் சார்ந்தவர்களாக காணப்படுகின்றனர். அதாவது,

1. காலிங்கா குடி
2. படையாண்ட குடி
3. தனஞ்செனா குடி
4. உலையப்பா குடி
5. பெத்தாங் குடி

என்பவையே அவையாகும். அத்தோடு சாதி வேறுபாடு என்பதும் இன்று வரையும் கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

1. முக்குகர்
2. வண்ணார்
3. சாண்டார்

எனும் மூன்று சாதியினர் பிரதானமாக காணப்படுகின்றனர். இந்தச் சாதி வேறுபாடு காரணமாக ஊரில் இன்று புதிது புதிதாக கோயில்கள் தோற்றும் பெற்றுள்ளமை ஒருவகையான சாபக்கேடு என்றே கொள்ளவேண்டும். மட்டுமல்லாது தாழ்ந்த சாதியினர் என்று ஒரு பகுதியினரை ஒதுக்கி வைத்ததன் விளைவாக அந்தச் சாதியினைச் சேர்ந்த மக்கள் மதம்மாறித் தம்மை நிலை நிறுத்தியுள்ளமையும் வேதனை தரும் விடயங்களாகும். ஒரு முழுமையான இந்து சமுதாயமாகக் காணப்பட்ட ஊர்மக்கள், சாதி ஒதுக்குதல்களின் காரணமாக மதம் மாறிப்போடுள்ளனர். இதனால் இன்று இந்துக்களும் கிறிஸ்தவர்களும் என்ற வகைப்பாடும் காணப்படுகின்றது.

கோயிலும் ஊரும்

மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் ஆரம்ப காலங்களில் சுமார் ஐம்பது அறுபது குடும்பங்களாலேயே பராமரிக்கப்பட்டது. அதாவது ஊரின் ஆரம்ப சனத்தொகை சுமார் முன்னாறு அல்லது அதற்கும் குறைவாகவே காணப்பட்டது. படிப்படியாக வளர்ச்சிபெற்று இன்று இரண்டு சிராம சேவகர் பிரிவாகக் காணப்படுகின்றது. சுமார் எழுநூறு குடும்பங்களைக்கொண்ட இரண்டாயிரத்தைந்நூறுக்கும் (2500) மேற்பட்ட சனத்தொகையினைக் கொண்டதாக ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு காணப்படுகின்றது.

இந்த சனத்தொகையில் சுமார் நானூறு (400) குடும்பங்களே மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்தின் பராமரிப்பு நிருவாகம் என்பவற்றினைக் கவனிக்கின்றன. ஆரம்ப காலம் தொடங்கி 1948ம் ஆண்டு வரையும் சீராக நடைபெற்று வந்த ஆலயத்திருவிழாவும் விரதகால நிகழ்வுகளும் தொடர்ந்துவந்த இரண்டு முன்று வருடங்கள் சீராக நடைபெற முடியாமல் போனது இதற்கான காரணம் ஊரில் நிலவிய கடுமையான பஞ்சமேயாகும். மீண்டும் கோயில் 1950, 1955 களில் சீராக நடைபெற்ற தொடங்கியது. கோயில் கட்டப்பட்டு முதன் முறையாக 1969ம் ஆண்டு கும்பாபிஷேகம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. சிறப்பாக கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்று ஒரு சில வருடங்களில் கோயிலில் களவு நடைபெற்றமையினால் மீண்டும் 1973ம் ஆண்டு கும்பாபிஷேகம் நடைபெற வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து 1978 குறாவளியின் பின்னர் 1982 இல் ஒருமுறை கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. அதன் பின்னர் சீராகவும் சிறப்பாகவும் நடைபெற்று வந்த கோயில் திருவிழா 1990 களில் ஏற்பட்ட வன்செயல்களில் பாழடைந்து இன்று வரையும் சீராக நிமிர முடியாமல் உள்ளது துரதிஷ்டமே.

வரலாற்று அழிவுகள்.

மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் முன்று தடவைகள் பாரிய அழிவினைக் கண்டுள்ளது.

1. 1957 பெருவெள்ளம்
2. 1978 குறாவளி
3. 1985, 1990 வன்செயல்கள்

○ 1957 பெருவெள்ளம்

ஏற்ததாழ நூற்று நாற்பது வருடங்கள் சீராகவும் பொருளாதார நிலைகளுக்கு ஏற்ப சிறப்பாகவும் நடைபெற்று வந்த ஆலயத்திருவிழா 1957ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பெருவெள்ளம் காரணமாக பலவருடங்கள் தடைப்பட்டது. இந்த வெள்ளம் ஆலயத்தினை அழிவுபடுத்தியது. மீண்டும் ஆலயம் புனரமைப்புச் செய்யப்பட ஏற்ததாழ பத்து வருடங்கள் வரை தேவைப்பட்டது. இவ்வாறு புனரமைப்புச் செய்வதற்கு அரசாங்கமோ வேறு எந்த நிறுவனங்களோ முன்வரவில்லை. இதனை ஊர் மக்களே புனரமைப்புச் செய்து 1969ம் ஆண்டு கும்பாபிஷேகம் செய்து வைத்தனர். இவ்வெள்ளம் ஆலயத்தின் பெயர்வரக் காரணமாக இருந்த மாமரத்தினையும் சாய்த்து விட்டது. கோயில்

காணியில் அழகொளிர விளங்கிய தென்னை மரங்களில் ஒரு பகுதியினையும் அழித்து விட்டது.

○ 1978 குறாவளி

பெருவெள்ளம் ஏற்படுத்திய அழிவினை ஓரளவிற்குச் சீர்ப்படுத்தி ஒரு தசாப்தங்களின் பின்னர் மீண்டும் ஒரு இயற்கைச் சீற்றம். புனரமைப்புச் செய்த ஆலயம் மீண்டும் அழிந்து போனது. வெள்ளம் காவுகொண்டு எஞ்சியிருந்த தென்னைகளை குறாவளி கொண்டு சென்றது. குறாவளியின் போது ஆலயத்தின் கூரை முழுமையாக அடித்துச் செல்லப்பட்டது. கட்டிடத்தின் ஒரு பகுதியும் உடைவு கண்டது. குறாவளியின் அழிவுகள் 1980ம் ஆண்டில் புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டு 1982இல் மற்றுமொரு முறை கும்பாவிஷேகம் செய்யப்பட்டது. அதன் பின்னர் மிகவும் சிறப்பாக கும்பாவிஷேகம் நடைபெற்று திருவிழா இடம்பெற்று வந்தது. ஊர் மங்களகரமாக இருந்தது விரத காலங்களில் ஊர் களைகட்டிக்காணப்படும். இவற்றுக்கெல்லாம் சாபக்கேடு போன்று வந்து சேர்ந்தது வன்செயல்.

○ 1985, 1990 வன்செயல்

பொதுவாகவே அண்மைக்கால வன்செயல்கள் ஒரு சாபக்கேடாகவே அமைந்திருந்தன. அதிலும் குறிப்பாக ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பைப் பொறுத்த வரையில் மிகமிக மோசமான அவலங்களை கொண்டுவந்தது. 1985, 1990 ம் ஆண்டைய வன்செயல்களும் இனக்கலவரங்களும் அதனோடு தொடர்புபட்ட பிரச்சினைகளும் ஆகும். மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் இறுதியாக 1987ம் ஆண்டு கும்பாவிஷேகம் செய்யப்பட்டது. இறுதியாக கும்பாவிஷேகம் நடைபெற்றதில் இருந்து சிறப்பாக நடைபெற்று வந்த கோயிலுக்கு ஏற்பட்ட மற்றுமொரு அழிவு 1990 வன்செயலால் ஏற்பட்டது. வன்செயல் அழிவுகளின் எச்சங்களை இன்றும் காணமுடிகின்றது. ஆலயத்தின் சொத்துக்கள் குறையாடப்பட்டன. ஆலயம் இடித்துத் தள்ளப்பட்டது.

இவ்வாறான நிலையிலிருந்து மீளமுடியாமல் தத்தளித்து, இன்று ஓரளவுக்குத் தன்னை நிமிர்த்தி மீண்டும் கும்பாவிஷேகம் ஒன்று செய்யும் நிலைக்கு வந்துள்ளது. இதற்கான நிதியுதவிகள் பல்வேறுபட்ட வகையிலும் திரட்டப்பட்டுள்ளன. ஏறத்தாள் 200 ஆண்டுகள் பழைமை வாய்ந்ததாக இவ்வாலயம் காணப்பட்டாலும், மிக அண்மைக் காலத்திலேயேதான் பதிவு செய்யப்பட்டது, அதாவது 1992.03.14 அன்றதான் மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் பதிவு செய்யப்பட்டது. (HA/05/BT/429)

➤ மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலய கும்பாவிஷேக சிறப்பு மஸ் ➤

மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயமும் ஊரில் உள்ள ஏனைய ஆலயங்களும்

அழறுமுகத்தான் குடியிருப்பில் மொத்தம் ஏழு (7) கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. ஏற்ததாழு(700) எழுநூறு குடும்பங்களே வாழும் இந்த சிறிய ஊரிலே இத்தனை கோயில்களா என்ற எண்ணாம் கூட தோன்றக் கூடும். எனினும் மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் மிகவும் பிரதானமான ஒன்றாகக் காணப்படுவதனை யாரும் மறுக்க முடியாது. மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன் கோயிலுடன் மிக மிக நெருக்கமான தொடர்புகளை கொண்டுள்ளது. பத்திரகாளி அம்மன் ஆலயத்தின் சடங்குகள் அனைத்தும் மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்திலிருந்துதான் ஆரம்பமாகின்றன என்பது மிகவும் சிறப்பானதாகும். அதாவது ஸ்ரீ பத்திரகாளியம்மன் ஆலயத்தின் வருடதார்ந்த சடங்கு நிகழ்வுகளை எடுத்துக் கொண்டால், ஆரம்ப நிகழ்வான கும்பம் வைத்தலும் ஆற்றுநீர் எடுத்தலும் என்பது, பிள்ளையார் ஆலயத்திலிருந்துதான் ஆரம்பமாகின்றது. சடங்கிற்கான வாழைக்குலை பழக்க வைத்தல் என்பதும் மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்தில்தான் இடம்பெறும். மட்டுமல்லது பத்திரகாளியம்மன் ஆலயத்தின் பிரதான சடங்கான மட்டையெடுப்பு என்பதும் மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்தில் இருந்துதான் இன்றுவரையும் நடைபெற்று வருகின்றன.

ஏனைய கோயில்களையும் அவற்றினுடைய நிகழ்வுகளை எடுத்துக்கொண்டாலும், அவற்றில் சடங்கு நிகழ்வுகளின் போதும், மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்திற்கு வந்து அங்கு தரிசனம் நடைபெறும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறான சிறப்புப்பொருந்திய மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயம் இன்று வரையும் அழிவுபட்ட நிலையில் காணப்படுவது அதன் துரதிஸ்டம் என்றுதான் கூறமுடியும். நூற்றுத்தொன்றூறு வருடகாலப்பழை வாய்ந்த கோயில், பல்வேறுபட்ட உண்மை நிகழ்வுகளால் சரித்திரம் பெற்ற கோயில், பழைமைச்சின்னங்களை இன்றுவரையும் கொண்டுள்ள கோயில் மாவடிப்பிள்ளைர் கோயில் என்பது சிறப்பானது.

தகவல்கள் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டமை.

நேர்காணல்.

1. திரு. நாகமணி துரைராஜா
2. திரு. வல்லிபுரம் சிதம்பரப்பிள்ளை
3. திருமதி. துரைராஜா வேலாத்தை.

இலங்கையில் இந்து மதத்தின் தொன்மையும், அது மறைக்கப்பட்ட தன்மையும்

திருமதி. கோ. சின்னையா B. A. Dip-in-Edu.

சமூத்தமிழர் வரலாறு என்பது, சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த விஜயனும், அவனது எழுநாறு தோழர்களும் கி. மு. 5 ம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னரே ஆராய்யப்படவேண்டியது. இலங்கையில் தீராவிடராகிய தமிழர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதும் அவர்கள் தம் மதம் இந்துமதமே என்பதும் உறுதியாகும். பெளத்தம் இலங்கைக்கு வருமுன்னரே இலங்கையில் இந்துமதமே நிலைபெற்றிருந்தது என்பதனை பல நூல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

இலங்கையின் வரலாறு, இரண்டு இனங்களுக்கிடையிலான தொடர் போராட்டமாக இன்றுவரை இருந்து வருவதனால் தமிழர்களின் தாயகமான இலங்கை சிங்களவருக்கே உரியது என நிலைநாட்டும் நோக்குடன் சில உண்மைத் தகவல்களை மறைக்க முயன்றுள்ளமையையும் மகா வம்சம் எனும் நாலின் மூலம் நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் மகாவம்சம் எனும் நாலானது கி. பி. 5 ம் நூற்றாண்டில் மகாநாம தேர் எனும் பிக்குவால் எழுதப்பட்டது. இம்மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்ட அத்தனை விடயங்களையும் நாம் உண்மை என ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் இலங்கையில் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையியே தொடர்ச்சியான போராட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கிறன. இந்நிலை “வந்த காகம் இருந்த காகத்தை தூரத்த எத்தனிக்கும்” செயலாகும். இந்நிலையில் காலத்தின் சூழ்நிலைக்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் ஏற்ப தமது தேவையை நிறைவேற்றச் சான்றுகள் தமக்குச் சாதகமாக இருக்கவேண்டும் என எண்ணிய பிக்குகள் மகாவம்சத்தையும் மாற்றி, இல்லாததும் நடக்காததுமான சில விடயங்களைப் புகுத்தி, தமிழர்களையும் அவர்களது இந்து சமயத்தையும் பின்னிற்கச் செய்திருக்கலாம் அல்லவா?

- மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்கு நாம் பல ஆதாரங்களைக் குறிப்பிடலாம். அவையாவன.
01. இயக்கர் நாகர் எனக்குறிப்பிடப்படும் இலங்கைச் சுதேச இனங்கள் இயற்கை வழிபாட்டையும் விங்க வழிபாட்டையும் கொண்டிருந்தமை.
 02. இராவணன் சிவபக்தனாக விளங்கியமை
 03. இலங்கையில் சில நதிகளுக்கும் இடங்களுக்கும் இந்து சமயக் கடவுளர்களின் பெயர்கள் குட்டப்பட்டு வழங்கிவந்தமை.
 04. இலங்கை ஆதிகாலத்தில் தாமிரபரணி என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டமை
 05. பண்டுகாபயன் பண்டுல என்ற பிராமணனிடம் கல்வி கற்றமை
 06. தேவநம்பியதீசனும் அவனது தந்தையும் இந்து மதத்வராக இருந்தமை.
 07. கதிர்காமத்தில் இருந்த பிராமணக் குடியிருப்புகளை மகாநாகன் அழித்தமை
 08. இலங்கையை ஆட்சிசெய்த சேனன், குத்திகன், எல்லாளன் போன்றோர் இந்து சமயத்தவராக இருந்தமை.
 09. துட்டகைமனு எல்லாளன் போரில் 500 பெளத்த பிக்குகளும் கலந்துகொண்டமை

முதலான செயற்பாடுகள் அனைத்தும் கி. பி. 5ம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள் ஆகையால் பெளத்த சிங்களவரின் ஆவேசம், ஆத்திரங்கள் அனைத்தும் மகாவம்சம் மூலம் வெளிப்பட்டிருக்கலாம் என்பது முடிவாகும். எனவே இல்லாத விடயங்களை தமக்கு சாதகமாக புகுத்தியும் தமிழர்களுக்கு சார்பானதும் இந்து மதம் சார்பானதுமான சில உண்மைத் தகவல்களை மறைத்தும் எழுதியிருக்கலாம் என்பது உணர்ப்படவேண்டிய கருத்தாகும்.

கி. மு. 6ம் நூற்றாண்டில் சிங்கள விஜயனும் அவனது 700 தோழர்களும் இலங்கைக்கு வந்தவேளையில் இலங்கையில் வாழ்ந்த இயக்கர் நாகர்களின் வழிபாடாக இயற்கை வழிபாடும், நாக வழிபாடும், சிவவழிபாடும் காணப்பட்டது என மகாவம்சத்தின்படி அறிய முடிகின்றது. இதன்படி பெளத்தமதம் வருமுன்பே இலங்கையில் இந்துமதம் நிலைகொண்டிருந்தது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாக உள்ளது. இயக்கர் நாகர் வழிபாடுகளே இன்றைய இலங்கை வாழ் தமிழ் இந்துக்கள் பின்பற்றுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். மரவழிபாட்டிற்காக வீடுகளில் துளசி மாடம் அமைத்து வழிபடல், வேம்புமரம், அரசமரம் என்றதும் பிள்ளையார் முக்கியம் பெறுவதையும் அவதானிக்கலாம். அரச மரத்தை போதி விருட்சமாக பெளத்தர்கள் வழிபடுவதும் இந்துக்கள் கண்கண்ட தெய்வமாக நாகத்தையும், ஊர்கள் தோறும் நாகதம்பிரான் கோயில்கள் அமைத்து வழிபடுவதையும் அவதானிக்க முடியும். இதற்கு பெயர்பெற்ற ஒர் ஆலயம் கொக்கட்டிச்சோலைப் பகுதியில் உள்ள பண்டாரியா வெளி எனும் இடத்தில் உள்ள நாககட்டு. இதுமட்டுமன்று அனுராபும், பொலன்னறுவைக்கால பெளத்த கட்டடங்களான தாதுகோபங்கள் விகாரைகளின் வாயில்களில் காவற்கற்களில் நாகராஜ துவாரபாலகர் வடிவம் செதுக்கப்பட்டுள்ளதுடன் பண்டைய குளங்களில் நீர்மட்டம் குறையாதிருக்கும் என்ற நம் பிக்கையில் நாக வடிவம் பொறிக் கப்பட்ட காவற்கற் களும் வைக்கப்பட்டுள்ளமையும் பெளத்தர்களும் இத்தெய்வங்களில் நம் பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கான ஆதாரங்களாகவும் இவைகள் அமைகின்றன.

இயக்கர், நாகர் நீரை வழிப்பட்டார்கள் எனக் கூறப்படுகின்றது. இன்று இந்துக்கள் மட்டுமல்ல பெளத்த சிங்களவர்களும் நீருடன் தொடர்புடைய வழிபாட்டு முறைகளை இன்றும் கடைப்பிடித்து வருவதை நாம் அவதானிக்கலாம். இதற்கு உதாரணமாக இந்துக்கள் ஆலய உற்சவங்களின்போது தீர்த்தமாடுதல் எனும் நிகழ்வு இடம்பெறுதல், நீர்த்தெய்வமாக முதலை வாகனத்தையடைய கங்காதேவியை வழிபடல், ஆலயத்தின் திருத்தலச் சிறப்புக்கு முர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்பன அமையப்பெறல் முதலியன இந்து தமிழர்கள் நீரை வழிபடுதலுக்குரிய சில ஆதாரங்களாகும். ஆனால் பெளத்த சிங்களவரும் கண்டிப்பெரகரா நிகழ்வின்போது மகாவலி கங்கையில் நீர்வெட்டு என்னும் சமய நிகழ்வு ஒன்றினை செய்து வருகின்றமையையும் அறிய முடிகிறது.

இயக்கர், நாகர் குரிய சந்திரர்களை வணங்கியதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. குரியனே உலகின் இயக்கங்கள் அனைத்திற்கும் மூலகாரணம் என்பதனால் குரியனை வழிப்பட்டதிற் சந்தேகமேயில்லை. தற்போது இந்துக்கள் குரிய நமஸ்காரம், சாயா தரிசனம், தைப்பொங்கல் முதலிய வழிபாடுகளை இயற்றுவதை நாம் காணலாம்.

சுந்திர வணக்கம் சிவன் பிறை குடியமையால் “பிறைகுடி” என்ற நாமத்தைப்பெறுவதும் சுந்திரனை இந்துமதக் கதைகளுடன் தொடர்புடூத்தி வழிபடுவதும் பூரணை தினங்களில் விட்டனு ஆலயங்களில் இலக்குமிக்கு விளக்குப்புசை செய்வதும் இன்றும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. அதேபோல் பெளத்த சிங்களவர்களும் பூரணை தினங்களில் சமய அனுப்டானங்களில் ஈடுபோல், பெளத்த பிக்குகள் பூரணை தினங்களில் வழிபாட்டுக்கு போயா மனைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளமையும் பூராதன போயா மனையாக தூட்டகைமுனுவால் அமைக்கப்பட்ட “லோகாமகாபாய்” விளங்குவதையும் குறிப்பிடலாம். எனவே சிங்கள விஜயன் வருமுன் இயற்கை வழிபாடு நாக வணக்கம் சிவவழிபாடு போன்றவற்றில் ஈடுபட்டவர்கள் இயக்கர் நாகர் எனில், அவற்றையெல்லாம் இன்றும் கடைப்பிடிக்கும் தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் இயக்கர், நாகர் என்ற பிரிவில் அடங்கமாட்டார்களா? அல்லது இவற்றில் இன்று அதிகம் கடைப்பிடிக்கும் நாம் திராவிடர் வழிவந்த தமிழர்கள் ஆயின் அன்று இயக்கர், நாகர் என சிங்களவரால் பெயர் சூட்டப்பட்டவர்களும் திராவிடர் வழிவந்த தமிழர்களே என்பதும் அவர்கள் இந்துக்கள் என்பதும் முடிவாகும். இவர்களை மகாவஸ்சம் இயக்கர், நாகராக்க முயன்றுள்ளது என்பதே தெளிவானது.

இரண்டாவது விடயமாக இராவணன் சிவபக்தனாக விளங்கியுள்ளமையாலும் மகா வம்சத்தில் சில உண்மைக்குப் புறம்பான சில பொய்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இலங்கை வேந்தனாகிய இராவணன் இயக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் அவன் தீயினால் இயங்கும் புட்பக விமானத்தை வைத்திருந்தான் என்றும் சிவபக்தன் என்றும் இராமாயணக் கதையுடன் தொடர்புடூத்தி கூறப்படுவதைக் காணலாம். கி. மு. 6ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே தீயினால் இயங்கும் புட்பக விமானம் வைத்திருக்கும் அளவுக்கு தொழில்நுட்ப அறிவு படைத்துள்ள இராவணனை இயக்கர் குலம் என்பது வேதனைக்குரிய விடயம், முன்னர் வந்த சில வரலாறு சம்பந்தமான பாட நூல்களில் இயக்கர் என்பவர் மனித முகம் படைத்தவர்கள் அல்ல என்றும், அவர்கள் விகாரமான முகத் தைக் கொண் டிருந் தார் கள் என்றும் வருணிக் கப் பட் டிருந் தமை. குறிப்பிடப்படவேண்டியது இவையெல்லாம் இலங்கைத் தமிழர்கள் சிங்களவருக்குப் பிறகே தான் வந்தார்கள் என நிருபிப்பதற்கான சான்றுகளுக்கு பலமான அத்திவாரம் என்றே கருதவேண்டியுள்ளது.

இராவணனுடன் போர்செய்து சீதையை சிறைமீட்க வந்த இராமபிரான் வானரப் படையினரின் உதவியுடன் இராமர் அணையை அமைத்து அதன்மூலம் இராமபிரானின் படைகள் இலங்கையை அடைந்ததாக இராமாயணம் கூறுகிறது. இன்றும் இராமர் அணையை நாம் கண்கூடாக காணக்கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையின் வடபகுதியும் தென்னிந்தியாவும் அதிக தூரத்தில் இல்லை. ஆனால் வட இந்தியா இலங்கையில் இருந்து வெகு தொலைவில் உள்ளது. எனவே தென்னிந்திய திராவிடரே இலங்கைக்கு முதலில் வந்திருக்க வேண்டும். அத்துடன் சீதையை சிறைவைத்ததாகக் கூறப்படும் இடம் மத்திய மலைநாட்டில் உள்ள சீதா எலியச் சமவெளியாக இருக்கலாம் எனவும், அதன் ஞாபகமாக நூவரெலியாவில் சீதாதேவி கோயில் அமைந்துள்ளமையும் இன்றும் காணப்படும் சான்றுகள். இராமாயணப் பாத்திரங்களின் பெயர்கள்பொருந்திய இடங்கள் ➤ மாவடிப்பிள்ளையார் தலை கும்பாரிஷேக சிறப்பு மலர் ➤

இன்றும் இலங்கையில் உள்ளன. மேற்கூறப்பட்ட சீதாகோயில் சீதா எவியச் சமவெளி, இராமர் அணை என்பவற்றுடன் பெரிய இராவணன் பாறை, சிறிய இராவணன் பாறை என அழைக்கப்படும் இரண்டு சிறிய கற்பாறைத் தீவுகள் இன்னும் இலங்கையின் தென்கீழ்த் திசைக்கடலில் அமைந்துள்ளன. இவை கலங்கரை விளக்கத்திற்கும் பெயர்போன இரு தீவுகள் ஆகும். இலங்கை அரசினால் தற்காலத்தில் வெளியிடப்படும் வரலாறு சம்பந்தமான பாடநூல்களில் இவற்றை குறிப்பிடவும் இல்லை. திருக்கோணமலை கோணசௌர் கோயில் எழுந்து நிற்கும் பாறையின் அண்மையில் இராவணன் தேற்பாறை, இராவணன் வெட்டு ஆகிய தடயங்கள் இன்றும் உள்ளன. எனவே இலங்கையின் முத்த குடிகள் தமிழ்ரே ஆகும். அவர்களது மதம் இந்து மதமாகும் இராவணனும் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த தமிழனே என்பது புலனாவதுடன் இராமாயண காலத்திற்கும் முற்பட்டது ஸமத்தமிழர்களின் வரலாறு என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இலங்கையின் சில நதிகளுக்கும் இடங்கள் சிலவற்றுக்கும் இந்துக்கடவுளரின் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டுள்ளமையை நாம் அவதானிக்கலாம். அவற்றுள் சில இன்று திரிபடைந்து பெயர்மாற்றம் பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடவேண்டிய ஒன்றாகும். இலங்கையின் வடமேற்கில் அமைந்துள்ள மல்வத்து ஓயா கரையோரத்தில் புராதன காலத்தில் கந்த வழிபாடு இடம்பெற்றுள்ளதாகவும் ஆதலால் அது கடம்பந்தி என்ற பெயரோடு அழைக்கப்பட்டதனையும், ஆனால் இப்பொழுது அதன் புராதன பெயராக கதம்பந்தி என உச்சரிக்கப்பட்டு வருகின்றதனையும் புத்தளம் பகுதியில் கலக்கும் தெதுறு ஓயா கரையோரத்தில் விச்னு வழிபாடு இடம்பெற்றதற்கு மாயவனாறு என்ப பெயர்குடி அழைத்ததாகவும் புராதன வரலாறுகள் கூறுகின்றன. ஆனால் இன்று புராதன பெயராக வச்சிரந்தி என்றும் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. இவற்றுக்கு ஆதாரமாக கதிர் தணிகாசலம் எழுதிய “இலங்கை வரலாறும் இடம்பெயராய்வும்” என்ற நூல் அமைகிறது. இதைவிட மேற்கில் களனி கங்கையின் புராதன பெயர் கல்யாணி நதி எனப்படுகிறது. கல்யாணி, பவாணி, சாமுண்டி, சரஸ்வதி முதலியன ஆயிரம் நாமங்களுடையவள் எமது அன்னை அகிலாண்டேஸ்வரி ஆதி பராசக்தியாகிய அம்பாளே ஆகும். எனவே அம்பாள் வழிபாடு அங்கு இடம்பெற்றிருக்கலாம் என்பதே கருத்திலெலுக்கப்படவேண்டியது.

தென்கீழ்த்திசையில் கதிர்காமத்தீர்த்தத்தின் பெயர் மாணிக்கங்கை எனவும் இதன் புராதன பெயர் கப்பறகந்த நதி எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. “கற்பூரக் கந்தன்” நதியே இவ்வாறு திரிபடைந்துள்ளது. எனவே இவையெல்லாம் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் சிங்கள இனத்திற்கு முற்பட்ட இனமாகத் தமிழர்களே வாழ்ந்துள்ளர்கள், அவர்களது மதம் இந்து என்பதனை முடிமறைக்க பூசியுள்ள மூலாம்களாகவே தென்படுகின்றதல்லவா? அது மட்டுமன்று இலங்கையின் தென் முனையில் அமைந்துள்ள தெய்வேந்திரா முனை என்பதுவும் இந்துப்பெயராக காணப்படுதல், தற்காலத்தில் மகநுவர என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும் கண்ணியின் வரலாற்றை உற்றுநோக்கும்போதும் அங்கும் தமிழர்களே முதற்குடிகள் என்பதை நாம் உணரக்கூடியதாக உள்ளது. சென்ற வருடம் 2003 ஏப்ரல், யூன் இதழ்த்தொகுதி 20 இல். 02 என்ற தினத்தில் சுற்றாடல் அதிகாரசபையினால் வெளியிடப்பட்ட சுற்றாடல் செய்தி என்ற சஞ்சிகையின்

» மாவடிபிள்ளையார் ஆலய கும்பாரிஷீக சிறப்பு மலர் »

எட்டாம் பக்கத்தில் கண்டியின் வரலாறு பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதில் “கண்டி தலதா மாளிகை ‘உடவெத்தகலே’ என்ற பிரதேசத்தை பின்னணியாகக் கொண்டதாகவும் இப்பிரதேசம் செங்கடகல் என்ற நிருவாகப் பிரதேசத்தில் அடங்குவதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததுடன் இப்பெயர் வருவதற்கு செங்கண்ட என்ற பிராமணன் குகையொன்றில் வசித்ததன் காரணமாக செங்கடகல் என்ற பெயர் பெற்றது” என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் இப்பிராமணன் வாழ்ந்த குகை (செங்கண்டகுகை) தலதா மாளிகைக்குப் பின்னால் அமைந்துள்ள பிரத்தானியரால் அமைக்கப்பட்ட கச்சேரிக்கட்டம் அல்லது நீதிமன்ற கட்டடத்திற்கு அருகில் காணப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் கண்டி என்ற பெயருடைய இடங்கள் தலைநகர் என்பதைக் குறிப்பதாகவும், இப்பெயரை உடைய முறுகண்டி, சிங்காரக்கண்டி (பளுகாமம்) ஆகிய இடங்கள் இன்று சிங்களவரால் தமிழ்ப்பிரதேசங்களாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள இடங்களும் உண்டு என கதிர் தணிகாசலம் என்பவர் எழுதிய “இலங்கை வரலாறும் இடப்பெயர் ஆய்வும்” என்ற நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதுமட்டுமல்ல கண்டி என உருத்திராக்க மணிக்கும் ஒரு பெயருண்டு. எனவே இவைகளின் மூலம் தமிழர்களே இலங்கையின் முத்த குடிகள் என்பதும், இந்து மதமே இலங்கைக்குரிய மதம் என்பதும் வெளிப்படையாகும். எல். வி. இராமஸ்வாமி ஐயர், “வரலாறு மௌனமாகும்போது இடப்பெயர்கள் வாய்திறந்து பேசக்கூடும்” எனக்கூறியதும் இங்கு நினைவுகரத்தக்கது.

மகாவம்சத்தின்படி இலங்கைக்கு முதன்முதலாக வந்துகுடியேறிய விஜயனின் வழிவந்தவர்களே சிங்களவர் எனவும் அவர்கள் இலங்கைக்கு தம்பபன்னி எனும் பெயரைச் சூட்டியதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் மிகப்பழமை வாய்ந்த பெயரான தாமிரபரணி என்பதன் பாழி மொழி வடிவமே தம்பபன்னி. தாமிரபரணி என்ற பெயர் இன்று அரசினால் வெளியிடப்படும் வரலாறு சம்பந்தமான பாடப்புத்தகங்கள் எதிலும் வெளியிடப்படவில்லை. காரணம் தமிழரை விரட்டும் நோக்கோடு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும் சிங்கள அரசு பாடசாலை மாணவர்களின் ஊடாகவும் தமிழரின் தாயகம் இதுவல்ல என நிருபிக்கும் பொய்ச்சான்றாகவே இந்த நூல்களையும் பயன்படுத்துகின்றது.

இந்தியாவில் உள்ள தாமிரபரணி ஆற்றின் கரையில் ஆதித்த நல்லூர் எனும் இடத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இங்கு வந்து குடியேறி வாழ்ந்ததாகவும் அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த தாய் நாட்டின் பெயரையே இங்கு சூட்டியுள்ளதாகவும் “இலங்கை வரலாறும் இடம்பெயர் ஆய்வும்” என்ற நூலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றுக்கு சான்றாக பொம்பரிப்பு, பரந்தன், குஞ்சப்பரந்தன் போன்ற இடங்களில் எட்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட சமத்தாழிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாகவும், பன்னிராயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட சமத்தாழிகள் இருப்பதாகவும் நம்பப்படுகிறது. இவ்வாறான சமத்தாழிகள் ஆதித்த நல்லூர் வாசிகள் பயன்படுத்தியதாக சான்றுகள் உள்ளன. எனவே தமிழர்களின் தாயகமான தாமிரபரணி பாழி மொழியில் தம்பபன்னி என்ற பெருந்திரையால் மறைக்கப்பட்டிருப்பது வேதனைக்குரியதாகும்.

பண்டுகாபயன், பண்டுலன் என்ற பிராமணனிடம் கல்வி கற்றமையையும், தேவநம்பியதில்ஸனும் அவனது முதாதையரும் இந்துக்களாக இருந்தமையும், தேவநம்பியதில்ஸனின் தந்தை முத்த சிவன் போன்றோரின் ஆட்சி இலங்கையில் இடம் பெற்றமையும், இலங்கையில் முத்த குடிகள் தமிழர் என்பதுடன் இந்துமதமே இலங்கையின் ஆதி மதம் என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மைச்சான்றுகளாகும். முத்த சிவனின் ஆட்சிக்கு ஆதாரமாக மகாமேகவனம் பூங்கா உள்ளது. இலங்கையில் பெளத்த மதத்தை அறிமுகம் செய்த மகிந்ததேரரின் தந்தையான அசோக மன்னனும், கலிங்கப்போரில் ஈடுபட முன்பு இந்து என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. தேவநம்பியதில்ஸனும் இந்துவாக இருந்தவன் என்பதற்கான ஆதாரங்களுள் ஒன்றாக இசுறுமுனிய காதலர் சிற்பம் சிவனும் உமையும் போல் காட்சி அளிப்பதை கூற முடியும். தேவநம்பியதில்ஸனின் தம்பி மகாநாகன் தனது அண்ணியின் கொடுர செயலால் பயந்து இலங்கையின் தென்பகுதியாக உறுகுணை இரட்டைக்குச் சென்றவேளையில் அங்கு கதிர்காமப்பகுதியில் வாழ்ந்த 10 பிராமணக் குடும்பங்களைக் கொண்டு மாகமம் என்னும் குடியேற்றத்தை நிறுவினான் எனவும் வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

குரத்தீசன் (கி. மு. 187 - 177) காலத்தில் சேனன் குத்திகன் படையெடுப்புப் பற்றிக் கூறும் மகா வம்சம் இவர்களை தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இவர்கள் இருவரும் எங்கிருந்து படை நடாத்தினர்? எனும்போது இலங்கையின் வடபகுதியில் ஆட்சி நடத்தினார்கள் என்பதே உண்மை. வட பகுதியில் பூநகரிப் பகுதியில் செனிப்பான ஒரு தமிழரச் நிலவியுள்ளது என வரலாற்று ஆசிரியர் ப. புஸ்பரெட்னத்தின் பல கட்டுரைகளில் நிறுவப்பட்டுள்ளதாக “ஆழத்தவர் வரலாறு” என்னும் நாவில் கலாநிதி. க. குணராசா அவர்கள் நிறுவி உள்ளதையும் அவதானிக்கலாம். எனவே இவைகள் அவனைத்தும் அனுராதபுரத்தில் ஆட்சி செய்த தமிழ் மன்னர்களின் சாதனையை மறைத்து மகாவம்சம் கூறியுள்ளதாக கூறப்படுவதுடன் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் சோழர் மரபில் வந்தவர்கள் அக்கரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் மகாவம்சம் கூறுமிடத்து அவர்களை பாண்டியர்களாக கூறப்படாமலக்கு சிங்கள அரசின் தாயாதிகள் பாண்டிய இளவரசியின் 700 பாண்டியப் பெண்களும் என்பதனாலேயாகும் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சேரன் குத்திகன் என்போர் கடம்பந்தியை அனுராதபுர நகருக்கருகாக பாயுமாறு திசை திருப்பியதாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. எல்லாள மன்னன் இந்து மதத்தவராகவும் விளங்கியதுடன் சிங்களவரை தனது படையில் வைத்திருந்தார் எனவும் மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. தூட்டகைமுனு எல்லாளனுடன் போர்செய்யச் சென்றவேளையில் தில்ஸமகாரமை விகாரையைச் சேர்ந்த 500 பிக்குகளும் விகாரமகாதேவியும் கூடவே சென்றனர். இதற்கான காரணம் தூட்டகாமினி “நான் அரச போகங்களுக்காக இந்த யுத்தத்தில் இறங்கவில்லை, பெளத்த சாசனத்தின் உன்னதத்திற்காகவே போர் தொடுக்கிறேன்” என்றான். இதிலிருந்து தமிழர்களும் இந்து மதமும் சிங்களவரையும் பெளத்தத்தையும் விட மேலானதாகவும் தமிழ் மன்னர்கள் சிறப்பு வாய்ந்தவர்களாகவும், பலம் வாய்ந்தவர்களாகவும் விளங்கியமையும் காரணமாக இருக்கலாம்.

புதியில் ரத்தியாகவும் இலங்கை இந்தியா ஆகியவற்றுக்கிடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தமை இருக்கின்றமை அவதானிக்க முடியும். இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே 32 கிலோமீற்றர் நீளமான கடற்பரப்பே பிரத்தாலும் அவற்றை இலகுவில் கட்டுமரங்கள் படகுகள் மூலம் இலங்கைக் கரையை அடையலாம் என்பதே கலாநிதி சூணராசா அவர்களின் கருத்தாகும். இலங்கையும் இந்தியாவும் முன்னொரு காலத்தில் ஒரே கண்டமாக இருந்தது எனவும் (இலெமூரியாக்கண்டம்) அவ்வேளையில் தென்னிந்தியாவும், இலங்கையும் தொடர்பைப் பேணியுள்ளது எனவும் பின்னர் கடற்கோள் காரணமாகவே இவை பிளவுற்றன என்பதும் புவி ஆராய்ச்சியாளர்களின் கூற்றாகும்.

எனவே மேற்கூறப்பட்ட விடயங்கள் அனைத்தையும் பார்க்கும்போது, ஈழத்தமிழர்களின் வரலாற்று உண்மைகள் பல மகாவம்சம் என்னும் நூலில் மறைக்கப்பட்டு பொய்யான தகவல்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கு ஆதாரங்களாக அமைகின்றன. மேற்கூறப்பட்ட அனைத்து விடயங்களும் மகாவம்சம் எழுதுமுன் இடம்பெற்றவையாகும். நச்சினார்க்கினியார் தொல்காப்பிய உரையில் “சேயோன் மேயமைவரை உலகம்” உலகம் என்ற அடியிலிருந்து சேயோன் என்பது சிவந்த நிறமுடையவன் செங்கேழ் முருகன் என்றார். முருகப்பெருமானின் உறைவிடமாகக் கொண்டமையால் இலங்கைக்கு “செங்கேழம்” என்ற பெயர் வந்தது. பின்னர் இது சிங்களம் ஆகிவிட்டதாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பரதநாட்டிய விற்பனைகள் முன்னே காத்து நிற்கும்
காலப்பணி

சிந்திப்பார்களா? செய்வார்களா?

பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு

(தலைவர் - நுண்கலைத்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

தமிழர் மத்தியில் நடனத்தினை கூத்து என்று அழைக்கும் மரபு மிக நீண்ட காலமாக வழக்கிலிருந்தது. நடனத்தினை பயின்றவர்களை கூத்தர் என்று அழைக்கும் மரபு கி.பி. 250-450 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் ஆரம்பமாகி பின்னர் தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டது. மாதவி ஆடிய நடனம் கூத்தெனவே அழைக்கப்பட்டது. கி.பி. 600-1300 வரை தமிழ் நாட்டில் பல்லவ சோழப் பேரரசுகளின் கீழ் வளர்ச்சி பெற்ற நடனம் கூத்தெனவே அழைக்கப்பட்டது. இன்று சிவ தாண்டவம் என நம்மால் பேசப்படும் ஆட்டமும் திருமூலரால் கூத்து என்றே குறிப்பிடப்பட்டது.

திருமந்திரம் 9ம் தந்திரத்தில் 8ம் பகுதியில் ஆனந்தக் கூத்து, அற்புதக் கூத்து, அம்பலக் கூத்து, பொற்பதிக் கூத்து, சுந்தரக் கூத்து என சிவனின் ஆடல்களை கூத்து என்ற பெயரிலேயே திருமூலர் அழைக்கின்றார். சோழர் காலத்தில் நாட்டிய ஆசிரியர் கூத்தரசன் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். நடனத்தை வளர்த்த தளிர்ச்சேரிப் பெண்டிர்கள் கூத்திகள் என அழைக்கப்பட்டனர்.

சோழர் காலத்தின் இறுதிப்பகுதியில் கூத்து செந்நெறிக் கூத்து, மக்கள் கூத்து என இரு நிலைப்பட ஆரம்பித்தமையினைக் காண்கின்றோம். அரண்மனையையும், கோயிலையும் சார்ந்து செந்செரிக் கூத்து வளர்ந்தது. சமூகத்தின் உயர் நிலையில் இருந்த அரசன், பிரபுக் கள், கல் விமான் கள் அதனை ஊக்குவித்தனர். இக்கலாசாரத்துக்குள் அகப்படாது வெளியே நின்ற நடனங்கள் கூத்துக்கள் ஆயின். அதனை மக்கள் கையேற்றனர். தமிழர் நடனம், ஒருபக்கம் பரதமாக சமூகத்தில் உயர் நிலையில் இருந்தோரால் வளர்க்கப்பட மறுபக்கத்தில் கூத்தாக மக்களால் வளர்க்கப்பட்டது.

பரத நடனத்திற்கும் கூத்திற்கும் இடையே வியக்கத்தக்க ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. அமைப்பிலே ஆடலிலே சில அபிந்யங்களிலே, அளிக்கை முறையிலே, சொற் கட்டுக் களிலே, (ஜதிகளிலே) பாடலிலே. தாளம் தீர்தலிலே, அலங்காரங்களிலெல்லாம் இந்த ஒற்றுமைகளை காணலாம். பரதமும் கூத்தும் அறிந்த ஒருவரோ அல்லது ஒரு குழுவோ இதில் ஆராய்ச்சி செய்யின் பல உண்மைகளை வெளிக்கொண்ரலாம்.

தமிழ் நாட்டிலும் அதைச் சூழவுள்ள ஏனைய மொழி பேசும் தென் இந்தியப் பிரதேசங்களிலும் ஸமத்திலும் பல வகை நடனங்களும் கூத்துக்களும் பயில் நிலையில் உள்ளன. கண்ணடத்தில் யட்டெகானம், கேரளத்தில் கதகளி, ஆந்திராவில் குச்சிப்புடி, **>> மாவடிப்பிள்ளையார் அலை கும்பாபிஷேக சிறப்பு மஸர் >>**

துமிழகத்தில் பரதம், தெருக்கூத்து, ஈழத்தமிழரிடம் தென்மோடி, வடமோடிக்கூத்து, சிங்கள மக்களிடம் கண்டிய நடனம், நாடகம், என்பன உள்ளன. இவை ஒரே கலாசாரத்தினுள் வருவதனால் இவற்றிடையே நிறைந்த ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. பரதக்கச்சேரி அமைப்புக்கும் குச்சுப் புதிக்கும் உள்ள தொடர்பை கார்த்திகா கணேசர் விளக்கியுள்ளார். இந்நாடக வகைகளுக்கும் பரதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினை பத்மா சுப்பிரமணியம் விளக்கியுள்ளார். நாடகங்களிலிருந்தே பரதம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பார் பாலசரஸ்வதி. பரதத்திற்கும் தெருக்கூத்திற்கும் உள்ள உறவுகளை துளசி, முத்துசாமி, பத்மா சுப்பிரமணியம் ஆகியோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கூத்திற்கும் பரதத்திற்கும் உள்ள உறவை பேராசிரியர் சீவத்தம்பி, பேராசிரியர் மௌனகுரு ஆகியோர் ஆராய்ந்துள்ளனர்.

தென் ஆசியாவில் வழங்கும் இந்நடன வகைகள் அனைத்தினையும் விளங்க நமக்கு கிடைக்கும் நூல் நாட்டிய சாஸ்த்திரமாகும். நாட்டிய சாஸ்த்திரம் தென்னாசியாவில் வழங்கிய நடனங்களை இரண்டாக பிரிக்கின்றது. ஒன்று மார்க்க, இன்னொன்று தேசி. மார்க்க என்பது சாஸ்திரிய நடனம். தேசி என்பது அவ்வால் தேசங்களுக்குரிய நடனம். மார்க்க சாஸ்திர விதிகளுக்குள் அமைந்ததனால் மாறாதது. தேசி பெரும்பாலும் சாஸ்திர விதிகளுக்குள் அமையாமையினால் மாறும் தன்மையது. தேசிக்குள்தான் நமது கூத்தும் அடங்கும்.

இந்தியாவில் வழங்கும் தமிழ் நாட்டிற்குரிய சதீர், கேரளத்திற்குரிய கதகளி, ஆந்திராவுக்குரிய குச்சுப்புடி, மைகுருக்குரிய மணிப்புரி, நடனங்களும் நாட்டிய நாடகங்களும் பரத நாட்டிய சாஸ்திரத்தினையே அடிப்படையாகக் கொண்டன. ஆகவே இவற்றை சதீர் பாணியிலான பரத நாட்டியம், யட்டுகான பாணியிலான பரத நாட்டியம், குச்சுப்புடி பாணியிலான பரதநாட்டியம், மணிப்புரி பாணியிலான பரதநாட்டியம் என அழைத்தல் பொருத்தமெனக் கூறுவார் கலாநிதி பத்மா சுப்பிரமணியம். ஈழத்தின் தென்மோடி வடமோடி கூத்து ஜதிகளையும், ஆடல் முறைகளையும் ஆங்கீக் கூகார்ய அபிநியங்களையும் தெரிந்திருப்பின் நிச்சயம் பத்மா சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூத்துப்பாணியிலான பரத நாட்டியம் என்று ஈழத்துத் தமிழரின் நடன வடிவங்களையும் கூறியிருப்பார்.

இக்கூத்துப்பாணியிலான பரத நாட்டியத்தினை நமது சாஸ்திரிய பரத நாட்டிய விற்பனைகள் ஒரு வகை குறை மனோபாவத்துடனேயே அணுகுகிறார்கள். காரணம் அவை செம்மையின்மையுடன் அளிக்கப்படுவதும் அதை ஆடுவோர் பெரும்பாலும் படிப்பறிவு இல்லாதோராக இருப்பதுமே.

கூத்து பட்டை தீட்டப்படாத ஒரு வைரம். பட்டை தீட்டுவோர் அதனை எடுத்துத் தீட்டினால் அது மிகவும் பிரகாசிக்கும். மெலட்டுரில் ஆடப்பட்ட பாகவத மேள நடனத்தினை எடுத்துப் பட்டை தீட்டி அதனை நாட்டிய நாடகத்திற்கு கலாஷேத்திராவில் ருக்மணி அருண்டேல் பயன்படுத்தியதனை நாம் அறிவோம்.

இதுவரை கூத்தினை நமது நாட்டிய விற்பனீர்கள் ஒருவராயினும் அவ்வண்ணம் ஏன் அனுகவில்லை என்ற வினா நமக்குள் எழுகின்றது.

கிருஷ்ணாட்டம், இராமனாட்டம், களரி, சூடியாட்டம், பகவதியாட்டம் என்பவற்றிலிருந்து ஆடல்களை தெரிந்தெடுத்த ஒரு காலகட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்டதே கதகளி என்பதனை வரலாறு கூறும். இன்று கேரள மக்களை தனித்துவ மக்களாகக் காட்டும் கதகளி உருவாகி விட்டது.

சமுத்துத் தமிழ் மக்களை தனித்துவமாகக் காட்டும் கூத்தினையும் நாம் கதகளிபோல ஒரு சிறந்த நடனமாக மாற்ற முடியாதா? என்பதே நம் முன்னுள்ள வினா. முடியும் என்பதே பதில். ஏனெனில் ஏற்கனவே கேரளத்தின் தேசிய இனமான கேரளர் இதனைச் செய்து காட்டியுள்ளனர். இதற்குத்தேவையானவை யாவை?

ஒன்று பரதத்திற்கும் கூத்திற்கும் இடையே நிறைந்த ஒற்றுமை உள்ளன என்பதனை புரிந்து கொள்ளல். இரண்டு கூத்தினை குறைந்து மதிப்பிடுவதனை விடுத்து ஏனையோரின் அனுபவங்களைக் கொண்டு அதனை நேசபாவத்துடன் அனுகல். முன்று கூத்தில் துறைபோனவர்களிடம் கூத்தை பரதம் பயின்றோர் பயிலல். நான்கு கூத்தினை பட்டை தீட்டி வைரமாக்கி நமது நடன நிகழ்வுகளுள் ஒன்றாகப் பயன்படுத்தல். ஐந்து கூத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமுத்துத் தமிழர் நடனம் எனக் கூறும் நிலையை உருவாக்கல்.

இன்று சமுத்துத் தமிழர் தம் அடையாளங்களைக் காட்டும் நிலையில் உள்ளோம். பரதத்தை நமது அடையாளமாகக் காட்டுவதில் எவ்விதத் தவறும் இல்லை. ஆனால் அதனைத்தானே தமிழ் நாட்டாரும் தமது அடையாளமாகக் காட்டுகிறார்கள். பரதத்தோடு சேர்த்துக் கூத்தினையும் நாம் நமது அடையாள நடனமாகக் காட்டுவோம்.

இது தனியொருவர் முயற்சியால் மாத்திரம் சாத்தியமாகாது. கூட்டு முயற்சியாலும் அர்ப்பணிப்பாலும் சாத்தியமாகும்.

பரத நாட்டிய விற்பனீர்கள் முன்னே பெரும் தேசப்பணி, நம்மை அடையாளப் படுத்தும் பணி காத்துக் கிடக்கிறது. சிந்திப்பார்களா? செய்வார்களா?

இந்து மதமும் நாமும்

திருமதி. T. அருட்சோதி B. A., Dip-in-Edu.

மதம் ஒரு மனிதனை மனிதனாக வாழ வழிகாட்டும் பாதை. பாதை, ஓழுங்கு, நெறி, வழி, இவை ஒரு பொருள்படும் பல பதங்கள். ஒழுக்கம் மதத்தின் நுழைவாயில் எந்த ஒரு மதமும் ஒழுக்கத்தினைக் கடைப்பிடித்தலையும் தார்மீக வழியில் வாழ்வதற்குமே வழிகாட்டுகின்றன. ஒழுக்கம் நிறைந்த வாழ்வினை மேற்கொள்பவன் மோட்சத்தினை அடைவான். விடுதலை பெறுவான் என்பதே இந்துமதம் வலியுறுத்தும் உண்மை. அறத்தினைப் பின்பற்றுபவன் ஒற்றுமையுடனும், இன்பத்துடனும் வாழ்வான் என்பது மதத்தில் மட்டுமல்ல எம் இதிகாச புராணங்களின் உட்கருத்தாகவும் அமைந்துள்ளது. ஒழுக்கமுள்ள மனிதன் சத்தியப்பாதையில் இருந்து இம்மியளவும் விலகமாட்டான். தூர்மனும் இராமனும் வாழ்ந்து காட்டிய பாதை இன்றும் எம்மதத்தினரால் போற்றப்படும் தர்ம நெறியாகும். நல் ஒழுக்கம் உள்ளவன் மண்ணுலகில் போற்றப்படுகின்றான். தீயொழுக்கம் அல்லது சமுகத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத பிறழ்வான நடத்தை உடையவன் ஒதுக்கப்படுகின்றான்.

இந்துமதம் பெருமை வாய்ந்தது பல நீதி நூற்கருத்துக்களையும் தன்னகத்தே அடக்கியுள்ளது. வேதம், ஆகமம், உபநிடதம், இதிகாசம் என எத்தனையோ பெருமைவாய்ந்த தர்ம நூல்களை தனதாக்கிக் கொண்ட இந்துமதம் படிக்காத பாமர மக்களையும், படித்த மேதைகளையும் தன்மொனத்தால் தளையிட்டுள்ளது. பண்பட்ட மேதைகளாக்க வாழ்வின் இலட்சியத்தினை எட்டிப்பிடிக்கும் தந்திரோபாயங்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. ஆழமான, நுட்பமான, உயர்ந்த சிந்தனைகளைத் துல்லியமாக மக்கட்கு எடுத்துக்கூற மத நூல்களை கருவியாகப் பயன்படுத்துகின்றது. அகிம்சை, சத்தியம், பாவநீக்கம், மனத்தூய்மை முதலான நற்பண்புகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தேவையான வழிமுறைகளையும் மதம்தான் எமக்கு எடுத்துக்கூறுகின்றது.

மனிதன் ஆணவம் நீக்கம் பெறுதலின் அவசியத்தினையும் மதமே எமக்கு எடுத்துக் கூறுகிறது. ஆணவத்திற்கு அடிமையாகும் மனிதமனம் மிக எனிமையான செயல்களைக்கூட செய்யத்தாண்டும். எல்லாவகையான துன்பத்திற்கும் இதுவே காரணமாகிவிடும். ஆணவம் பேராசையாகி அது துர்ந்தத்தையில் வழிப்படுத்த காம இம்சைக்காளாக்கி எம்மைக் கேடுவினைவிக்கத் தூண்டுகின்றது. இத்தகைய ஆணவத்தினுள் சிக்குண்ட மனிதன் பகைமை, காமம், தற்புகழ்ச்சி, கர்வம், அநீதி, வஞ்சகம், மருள் என்பவற்றில் ஈடுபடுகின்றான். இவ்வாறு எம்மை நெறிப்படுத்தும் மதம் ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கும் அருளுணர்வினைப் பெறவும் உதவுகிறது, ஆனால் நாம் அம்மதத்தின் மகத்துவத்தினை உணரத் தவறுகின்றோம்.

இன்று சமுதாயத்தில் போதிக்கப்படும் சமயக்கல்வி சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும், மக்கள் மனதினைப் பக்குவப்படுத்தி நெறிப்படுத்தவும் எந்தளவு பொருத்தமானது என்பது சர்ச்சைக்குரிய ஒன்றாகவே உள்ளது. எம் முதாதையரால் அமைத்து வைக்கப்பட்ட இன்றைய நடைமுறைக் கொவ்வாத சில பழக்கவழக்கங்கள்க்கு விடைதேடும் சமுகத்தவர்க்குத் தேவையான அர்த்தமுள்ள சமயக்கல்வி கிடைக்கப் பெறுகின்றதா? என்பது யதார்த்த பூர்வமாக சிந்திக்க வேண்டிய தொன்றாகும். இன்றைய மனிதர்களால் பேசப்படும் அன்பு, சகோதரத்துவம், சமத்துவம், சமாதானம் என்பனவெல்லாம் மதத்தின் **➤ மாவடிப்பிள்ளையார் ஆஸய கும்பாரிஷேக சுரப்பு மலர் ➤**

மூலம் கிடைக்கப் பெறும் அளவு போதுமானதா? அவ்வாறாயின் எம்மால் இதற்கு என்ன பரிகாரம் செய்யமுடியும்? மிக ஆழமாக மதம்சார் நிறுவனங்களும், மதத்தினைப் போதிக்கும் பெரியோர்களும் கட்டாயமாக சிந்திக்க வேண்டிய தொன்றாகும்.

மிகவேகமாக வளர்ந்துவரும் சமூகத்தவரிடையே பண்பாட்டு விழுமியங்களும், உயர்வான சமயக்கருத்துக்களும் நழுவப்பட்டு, அர்த்த புஷ்டியற்ற கருத்துக்களாக, நடைமுறைக்கு ஏற்புடையதல்லதாக மாறும் தூர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்படும் அபாயம் தென்படுகின்றது. இன்று சமயக்கல்வி மூலம் போதிக்கப்படும் கொள்கைகளும், தூய கிரியை முறைகளும், சமயப் பெரியார்களின் வரலாறுகளும் அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட திருமுறைப்பாடல்களும் கூட கொடுக்கப்படும் நோக்கமும் முறையும் இன்றைய எம் சமூகத்தினரின் தேவைக்குப் போதுமானதா என்பது சிந்திக்கப்பட வேண்டியதொன்றே. கட்டிக்காக்கப்பட வேண்டிய கலாசார விழுமியங்கள் கை நழுவப்பட்டு விடாமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது இந்து சமயிகள் எனப் பெருமை கூறிக்கொள்ளும் எம் ஒவ்வொருவரதும் தலையாய கடமையாகும்.

தொன்று தொட்டு இந்து சமயிகளால் பேணப்பட்டு வரும் எத்தனையோ சமயர்தியிலான நடைமுறைகள் இன்று பலரால் பொருள் புரிந்துகொள்ளப்பாத சடங்குகளாகவே அமைகின்றன. இளம் தலைமுறையினரால் விணவப்படும் விவேகமுள்ள வினாக்கட்கு சரியான விடை கிடைக்கப் பெறாதவிடத்து அவை முடநம்பிக்கைகள் என விலக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகி விட்டது. ஏனைய மதங்களால் எம்மதம் தாக்கப்பட்ட காலத்தில் இருந்த விழிப்புணர்வும் வேகமும் இன்று இந்துமதத்தில் நலிவடைந்தமைக்கு மூலகர்த்தாக்கள் இந்து சமயிகளாகிய நாம்தான். இது இந்துசமயிகள் ஒவ்வொருவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டிய கட்டாய கருத்தாகும். மதச்சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் பொருள் பொதிந்தவையாக மாற நாம் ஒவ்வொருவரும் அர்த்தம் புரிந்தவர்களாக மாறவேண்டும். முதாதையர் செய்தனர்..... நாம் செய்கின்றோம் என்ற எதேச்சையான போக்கினை மாற்றி உண்மையான தத்துவார்த்தமான காரணங்களை தேடிப்பெற முயல வேண்டும். இதற்கு எமது சமய கர்த்தாக்களும், சமய அறிஞர்களும் உதவ வேண்டும். நாம் பெற்றுக்கொண்ட அறிவினை மழுங்க விடாது எம் இளந்தலைமுறையினரும் கடைப்பிடிக்க வழிகாட்ட வேண்டும்.

மக்களின் ஒழுக்கத்தினையும், ஆன்மீக ஒழுக்கத்தினையும் சீராக்கும் நோக்குடன் சமயக்கல்வி அமைந்தாலும் ஆன்மீக அனுபவத்திற்கு சமயம் வழிகாட்டா விட்டால் உலகியல் இன்பதுன்பங்கள் மட்டுமே சமூகத்தில் நிலைத்துவிடும். அவ்வாறான லெளக்கீ வாசம் மட்டும் கொண்ட சமூகம் நிலைத்ததான் வரலாறு ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. இந்துமதம் தன் தத்துவ ஆழத்திலும் சிறப்பிலும் ஒப்புயர்வற்றது. அதன் அறநெறிப் போதனைகள் உயர்ந்தவை, ஒப்பற்றவை, சீரியவை. அவற்றை உணர்ந்து ஒழுகுதல் ஒவ்வொரு இந்து சமயியின் கடனாகும். நம்மதம் மிகுந்த நெகிழிசித் தன்மையுடையது. காலத்தின் தன்மைக்கேற்ப வளைந்து கொடுக்கத்தக்கது. இன்றும் மேலைநாடுகளில் இருந்து தேடிவரும் ஸ்ததனையோ மக்கட்குத் தஞ்சம் கொடுத்து ஆன்மீக நிம்மதியைத் தானமாகக்கொடுக்கும் தர்ம சத்திரமாக இந்து மதம் அமைந்துள்ளது என்பது எமக்குப் பெருமையே. ஆதலால் அம்மத்தினையும் அதிலடங்கியிருக்கும் அரும் பெரும் தத்துவங்களையும் பொருஞ்சூர்ந்து பாதுகாக்க வேண்டியது இந்து சமயிகளாகிய நம் ஒவ்வொருவரதும் கடனாகும்.

கிழக்கிலங்காபுரி மக்களின் வரலாறு

ஒர் அறிமுகம்

திரு. க. போகநாதன் B. A. Dip-in-Edu.

இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தில் வடக்கே வெருகல் ஆறுமுதல் தெற்கே கும்புக்கள் ஓயா வரை பரந்த பிரதேசம் ஒரு காலத்தில் திராவிடர்கள் வாழ்ந்த இடமாகக் கருதப்படுகின்றது. இது இராவணன் காலம் வரை புகழ்பெற்று விளங்கியது எனலாம். இப்பிரதேசம் மட்டக்களப்பு தமிழகம், தென்னிலங்காபுரி, நாகர்முனை, உன்னரசிகிரி என்ற பெயர்களால் காலத்திற்குக் காலம் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இங்கு ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆதி திராவிடர் மரபில் வந்த தமிழர்களேயாகும். இப்பிரதேசத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் ஸமத்தாழிகள், வரலாற்று நூல்கள் வாழ்வியல் தடயங்கள் என்பன இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

இப்பிரதேசம் இராவணன் காலத்தில் அவனது அரசியல் எல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசமாக இருந்தது. இவனது பெரியகோட்டை, சிறிய கோட்டை என்பன இன்று பெரிய இராவணன் கோட்டை, சிறிய இராவணன் கோட்டை என மக்களால் அழைக்கப்படும் கோட்டை தென்கிழக்கு கடலுக்குள் கிடப்பதாக கருதப்படுகின்றது. நாகர் கிழக்கிலங்கையில் தன் இராச்சியத்தை நிலைநிறுத்திய போது சுதந்திரமான சில சிற்றரசுகளின் ஆட்சிக்குட்பட்டதாக இப்பகுதி காணப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க சில நகரங்கள் ஆதியில் கிழக்கிலங்கையின் தென் பகுதியில் அமைந்திருந்தன. ஐரோப்பியரின் வருகையின் பின் இவை மட்டக்களப்பிற்கு மாற்றப்பட்டு புளியந்தீவில் அமைக்கப்படலாயிற்று.

தென் இலங்கையின் வரலாற்றைக் கூறும் மட்டக்களப்பு மாண்மியம், மாமாங்கேஸ்வரர், மண்டூர், உகந்தை மலை போன்ற கோயில்களின் வரலாற்றைக் கூறுமிடத்து இவை இராமர் இராவணன் போர், கந்தன் படையெடுப்பு போன்ற வரலாறுடன் தொடர்புபட்ட கோயில்களாக காட்டப்படுகின்றது. கந்தபுராணம் சமஸ்கிருதமொழியில் கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பின் வந்த தென் இலங்கை வரலாறு பற்றி விபரிக்குமிடத்து, மறைந்து கொண்டு இருக்கின்ற நாகர் வரலாற்றின் ஏச்சங்களை தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றது. புராதன காலத்தில் நாகர்முனை என அழைக்கப்பட்ட பகுதி திருக்கோவில் எனப் பெயரிடப்பட்டு என்றும், இந்த நாகர் முனைக்கு தெற்கே மாணிக்க கங்கை வரையிலான பிரதேசம் உன்னரசிகிரி என்ற பெயரைப்பெற்று பிற்கால அரசர்களின் இராசதானியாக விளங்கியது எனப்படுகின்றது. தற்காலத்தில் உகந்தை மலைக்கும் பாணமைக்கும் இடையில் அமைந்துள்ள அண்ணாமலை என அழைக்கப்படும் பகுதியே உன்னரசிகிரி என வி. சி. கந்தையா அவர்கள் அடையாளம் கண்டுள்ளார். உன்னரசிகிரி வரலாற்றுடன் கலிங்கர் ஆட்சி ஆரம்பமாகிறது. மொழியியல் ஆய்வின்படி கலிங்கர், வங்காளர் என்பர் திராவிடர் இனத்தவரின் உப குடியென தெரிகின்றது. உன்னரசிகிரியில் ஆட்சிப்பிரிந்த மாவடிப்பிள்ளையார் அலை கும்பாமீஷேக சிற்பு மலர் ➤

கலிங்க குமாரன் புவனேகபாகுவும் மனைவி நல்லாள், மேகவர்ணன் ஆடக சவுந்தரி, சிறி சிங்கன் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மேலும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தை ஆண்ட பிரசின்சித்து, தாசகன், குணசிங்கன், மதிசுதன் என்போரையும் மண்முனைப்பகுதியை ஆண்ட உலக நாச்சி, ஆதிசுதன், கலிங்ககுல வங்கலாடன் மேலும் மண்டுரை ஆண்ட மண்டுநாகன் போன்றோர் ஆட்சி புரிந்ததாக மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுகின்றது. அதன்படி பார்க்கின்றபோது மட்டக்களப்பை பல சிற்றரசர்கள் ஆட்சிபுரிந்ததாகத் தெரிகின்றது.

நாகரின் ஆதிக்கம் கிழக்கிலங்கையில் இருந்தது என ஏற்கனவே பார்த்தோம். எனினும் நாகரின் ஆதிக்கம் கிழக்கிலங்கையில் பரவமுன்னரே தென்கிழக்கு இலங்கையை ஆண்ட கதிர்காம அரசர்கள் பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. அத்துடன் பொவதகலவில் கிடைத்த கல்வெட்டு இக்கதிர்காம அரசர்கள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. அதில் உருகுணையை ஆண்ட கோதபாயன் (கி. பி. 209 - 322) பத்து கதிர்காம அரசர்களை கொன்றின் தன்பாவங்களை நீக்குவதற்காக மகாவலிக்கங்கைக் கரையின் இரு கரைகளிலும் 50 விகாரைகளைக் கட்டினான் எனக் கூறப்படுகின்றது. பொவத்தக்க கல்வெட்டை ஆராய்ந்த பரணவிதானை இக்கல்வெட்டில் பாண்டியரின் இலட்சினை பொறிக்கப்பட்டிருப்பதால் இவர்கள் பாண்டிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என கருதமுடிகின்றது. (தமிழர்) மேலும் மகாவம்சமே மகாவலி கங்கையின் தென்பகுதியில் எல்லாளரால் நியமிக்கப்பட்ட 32 தமிழ் சிற்றரசர்களை துட்டகைமுனு வெற்றிபெற்ற பின்னரே எல்லாளரை போரில் வெற்றிபெற்றான் எனக் கூறுகின்றது. ஆகவே உருகுணை நீங்கலான கிழக்கிலங்கை தென்னிலங்கைப் பகுதியில் தமிழ் சிற்றரசர்கள் பல இருந்தன என்று தெரியவருகின்றது. மேலும் துட்டகைமுனுவின் மையங்கணையிலிருந்து கச்சகத்தீர்த்தவிற் வரும் வழியில் பல தமிழர்கள் அவன் படையில் சேர்ந்தனர் எனக் கூறப்படுகின்றது. இதன் மூலமும் கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டில் தமிழர்கள் திகவாவி வரை குடியிருந்தனர் என உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது.

பின் கோதபயனின் மகன் மகாசேனன் (கி. ப. 334 - 361) தென்கிழக்கு இலங்கையில் பல சைவக் கோயில்களை தரைமட்டமாக்கியதன் பின் அவற்றின்மீது பொத்த விகாரைகளைக் கட்டினான் என மகா வம்சம் கூறுகின்றது. இவற்றுள் ஏரகவில்ல (ஏறாவூர்) இலிருந்து சைவக்கோயில் கோகர்ணதலத்திலிருந்த சிவன்கோயில் கலந்தன என்னும் பிரமாணுடைய ஊரிலிருந்து (பழனுகம) சைவக்கோயில் என்பன முக்கியமான கோயில்களாகும். இவற்றிலிருந்து பார்க்கின்றபோது இங்கெல்லாம் மகாசேனன் காலத்தின் முன்பிருந்தே தமிழர்கள் கிழக்கில் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது உறுதிசெய்யப்பட்டது. மேலும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற சாசனத்தின் தேரர்சிவ பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. சைவராக இருந்த இவர் மதமாற்றம் காரணமாக தேரர் என்ற புதிய மதப்பெயரையும் தாங்கிக்கொண்டார் என்பது அவதாகிக்கத் தக்கதாகும். அத்துடன் இங்கு கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டு ஒன்றில் மதமாற்றம் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. இதன் காலம் கி. மு. 2 - 1 என காலநிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

உன்னரசிகிரியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்த ஆடக சவுந்தரியை மகாசேனன் திருமணம்

» மாவட்ப்பிள்ளையர் அலை கும்பமிழேக சிற்பு மலர் »

புரிந்தான் என மட்டக்களப்பு மாண்மியம் கூறுகின்றது. அத்துடன் மேகவர்ணனை உலகநாச்சி கண்டு தன் கோத்திரத்தைக் கூறி புத்தருடைய தசனத்தைக்கொடுத்த பொழுது அவனும் அதற்குக் பரிசில்கள் வழங்கி அவள் வாழ்வதற்கு மட்டக்களப்பை ஆட்சி செய்த நண்பன் குணசிங்கனிடம் இடம்கேட்டபோது குணசிங்கன் மண்முனைப் பிரதேசத்தை வழங்கினான் என கூறுகின்றது. இவற்றின்மூலமும் கிழக்கில் திராவிடர் இனத்தவரின் கலிங்க குடிகள் வாழ்ந்ததாக கருதப்படுகின்றது என முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது.

கி. பி. 13ம் நூற்றாண்டில் கிழக்கிலங்கையை ஆட்சிக்குட்படுத்திய மாகனும் ஒரு தமிழனே. மாகன் இங்கு வந்த காலத்தில் வேளாளரின் பணிகள் சீர்குலைந்திருந்ததனால் மாகன் பூபால கோத்தரத்தார் எனப்பட்ட கலிங்க வேளாளர் குடிகளின் பணிமுறைகளை வகுத்து அமைத்தான் என (குலிக்கல்வெட்டு முறைப்பட்டயம்) கூறுகின்றது. மேலும் மலையாளத் (கேரளம்) தொடர்புடைய முக்குவருள்ளே காலின்காக்குடி உலகில் போடிக்குடி படையாண்ட குடி என்போரும் பரிபாலனத்தை நடத்த நியமிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு கலிங்கரும் பின் மாகனுடன் வந்த படைவீரர்களான கேரளா வீரர்களும் குளக்கோட்டானால் கொண்டு வரப்பட்ட வன்னியரும், இங்கு வாழ்ந்த ஆதி திராவிட வேடுவர்களுடன் ஒன்று கலக்கலாயினர்.

கதிரவெளி, உகந்தைமலை, திஸ்ஸமகாராம போன்ற இடங்களில் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்கற் பண்பாட்டு சுடுகாடுகளுக்கும் கறுப்பு சிவப்பு மட்பாண்டங்களுக்கும் சொந்தக்காரர்களாக இருந்தவர்கள் இந்த ஆதி திராவிடர்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. கதிரவெளியில் காணப்படும் கற்பண்பாட்டு சவக்குழிகளை மக்கள் இன்னும் குரங்கு படையெடுத்த வேம்பு என அழைக்கின்றனர். தமிழகத்திலும் பழைய புதுக்கோட்டை பகுதியில் சுடுகாடுகளை மக்கள் குரங்குப்பட்டை என்றே அழைக்கின்றனர். குரங்குப்பட்டை என்பது இறந்தவர்களுக்காக தரையின் கீழ் எடுக்கப்பட்ட படுக்கை அல்லது சவப்பெட்டி என்பதாகும். இச்சொல்லே திரிபடைந்து குரங்கு படையெடுத்த வேம்பு என கதிரவெளி மக்களால் அழைக்கப்படுகின்றது எனலாம். ஆகவே இங்கு ஆதியில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆதி திராவிடர்கள்தான் என்பதற்கு இச்சான்று போதுமென நான் நினைக்கின்றேன்.

மேலே மகாசேனன் சைவக்கோயில்களை இடித்து பெளத்தகோயில்களைக் கட்டினான் எனப்பார்த்தோம் அவன் பெளத்த கோயில்களைக் கட்டினானே ஒழிய சிங்களவர்களை இங்கு குடியேற்ற வில்லை. மாறாக தமிழர்களே பெளத்த மதத்தற்கு மாறினார்கள். சீர்பாதர்வரன்முறைக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்ற சோழ இளவரசியுடன் திருவெற்றியூர் முதலான இடங்களிலிருந்து குடிபெயர்ந்து வந்த தமிழ்க்குடிகளை வீரமுனை மண்டுர் போன்ற இடங்களில் குடியமர்த்தினர் என இக்கல்வெட்டு கூறுகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களில் இருந்து பார்க்கின்றபோது மட்டக்களப்பு பிரதேசங்களில் புராதன காலத்திலிருந்து தமிழர்களே வாழ்ந்தார்கள் என கூறக்கூடியதாக உள்ளது. தற்போது இங்கு வாழும் தமிழ் மக்களின் குலம் கோத்திரம் என்பன கலிங்கர், வங்கர், கேரளர் முதலான பழங்குடி மக்களின் வழித்தோன்றல்கள் என ஆய்வுகள் கூறினாலும் இவர்கள்

» மாவடிப்பள்ளையர் அலை கும்பாரிஷேக சிறப்பு மலர் »

பெருங்கற்பாட்டுக் கலாசாரத்தை பேணிய ஆதி திராவிட மக்களுடன் கலந்துவிட்ட ஒரு சமுகமாகவே உள்ளார்கள்.

குறிப்பு :

மகாசேனன் கிழக்கில் பல இந்து ஆலயங்களை இடித்து அவ்விடத்தில் விகாரைகளைக் கட்டினான் என்றும் பின் மாகனின் படையெடுப்பின்போது அவ்விகாரைகள் அழிக்கப்பட்டபோது தமிழ் பெளத்தர்களும் சைவர்களாக மாறினர் என்பது ஊகிக்கவடியதாக உள்ளது. இன்று கிழக்கு மாகாண கரையோரங்களில் பல பெளத்த ஆலயங்கள் அழிபட்ட நிலையில் இருப்பதை காணலாம். அவற்றுள் ஏறாழூர் பிரதேசத்திலே குறிப்பாக சித்தாண்டிக்கு மேற்கே கடைசி மலை என்ற இடத்தில் சில விகாரைகளின் எச்சங்களையும் மாவடி வேம்புக்கு கிழக்கே விகாரைக்காடு என்ற இடத்தில் இடிபாட்டுக்கு உட்பட்ட சில விகாரைகளையும் கரடியனாற்றுக்கு அண்மையில் காணப்படும் குசலான மலை என்ற இடத்தில் காணப்படும் விகாரைகளின் எச்சங்களையும் காணக்கூடியதாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விகாரைகள் மகாசேனனால் கட்டப்பட்டு பின் மாகனினால் இடிக்கப்பட்டதா அல்லது பண்டுவாகதேவன் காலத்தில் தமிழ் பெளத்தர்களால் கட்டப்பட்ட விகாரைகளை என்பது தொல்பியல் ஆய்வாளர்களே முடிவெடுக்க வேண்டும்.

ஆதாரம் :

இலங்கை வரலாற்றுப் புத்தகம், இலங்கை தொல்லிய ஆய்வுகளும், திராவிட கலாசாரமும்.

இந்துக்கோயில் கட்டடக்கலை

சு. சந்திரசேகரம் B. A. Eco.

வீடுகள், மாளிகைகள், அரண்மனைகள், கோயில் கட்டடங்கள் என்பன கட்டடக் கலையினுள் அடங்குகின்றன. இங்கு காலமாற்றத்திற்கேற்ப கோயில் கட்டடங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் குறித்து நோக்குவோம்.

புராதன ஈழத்தில் கடற்கரையோரங்களில் புகழ்பெற்ற சிவத்தலங்கள் இருந்தன என்பது வரலாற்று ரீதியான உண்மையாகும். புராதன ஈழத்தின் பஞ்ச ஸஸ்வரங்களாக விளங்கியவைகள் இவை. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பு பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப்பட்டன என்பது வரலாற்று ரீதியான உண்மை. யாழ்ப்பான் வடமுனையில் அமைந்திருக்கும் நகுலேஸ்வரம் தீவின் தென் முனையில் அமைந்திருந்த தொண்டேஸ்வரம் அல்லது சந்திரமெள்ளவரம் தீவின் கிழக்குக் கரையில் அமைந்திருக்கும் திருக் கோணேஸ்வரம், தீவின் மேற்குக் கரையோரமாக அமைந்திருக்கும் முன்னேஸ்வரம் வடமேற்கு கரையோரமாக அமைந்திருக்கும் திருக்கேதீஸ்வரம் என்பனவே இந்த பஞ்ச ஸஸ்வரங்களாகும்.

புகழ்பெற்ற கல்விமானும், வரலாற்று ஆசிரியருமான டாக்டர் போல் கி. பிரிஸ் ஏஸியாட்டிச் சங்கத்தின் இலங்கைக் கிளைக் கூட்டத்தில் 1917 இல் பேசும்போது, “இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்துக்கு பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே புகழ் பூத்த ஜெந்து சிவ ஆலயங்கள் மக்களின் போற்றுதலுக்கும் வழிபாட்டிற்கும் உடையவையாக இருந்து வந்தன” என்று மேற்குறிப்பிட்ட ஜெந்து ஆலயங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறியிருந்தார். இவைகள் தவிர ஈழத்தின் தென்புறத்தில் அமைந்திருந்த கதிர்காமம் முருக வணக்கத்திற்குப் பெயர்பெற்ற இடமாக அமைந்திருந்தது. தற்போது சிவனொளிபாதம் என அழைக்கப்படும் மலையும் வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்திலேயே சூரிய வணக்கத்திற்கு உரிய திருத்தலமாக பிரபல்யம் பெற்றிருந்த என்பதை தமிழர்களின் முன்னோர் எனக் கருதப்படும் சுமேரியர், எகிப்தியர், பாபிலோனியர் ஆகியவர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் இருந்து அறியக் கூடியதாக இருந்தது. இருந்தபோதிலும் இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட ஈழத்திருத்தலங்களில் எவ்வகையான கோயில் கட்டடங்கள் அமையப்பெற்றிருந்தன என்பதற்கு சரியான ஆதாரங்களோ அல்லது ஆவணங்களோ எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதற்கு பல காரணங்களை நாம் கூறலாம். பண்டைய காலத்தில் முதன்மைச் சமயமாகவும், முதன்மை மொழியாகவும் இருந்த சைவமும், தமிழும் காலம் செல்லச் செல்ல அதன் இடங்களை பொதுத்தும் சிங்களமும் பெறத்தொடங்கியவுடன் சைவமும் தமிழும் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் அவைகள் அந்நிய சமயமாகவும், அந்நிய மொழியாகவும் கருதிப் புறக்கணிக்கப்பட்டன. இதன் காரணத்தால் இவைகள் பற்றிய ஆவணங்கள் கட்டட அமைப்புகள் யாவும் அழிந்து போயின மேலும் அந்நிய நாட்டவரான போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் ஆங்கிலேயர் என்போர் முக்கிய திருத்தலங்களை அழித்து அவற்றின் விலை உயர்ந்த கோயில் சொத்துக்களை கொள்ளையிட்டு தங்கள் நாட்டுக்குக் கொண்டு சென்றனர். இக்காரணங்களினால் இலங்கையின் முக்கிய கோயில் கட்டடங்கள் பற்றிய குறிப்புகளைப் பெறுவது அரிதான காரியமாகிவிட்டது. அதேநேரம் வடதென் இந்திய கோயில்

கட்டடங்கள் பற்றிய செய்திகள் மிகவும் விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும் எமக்குக் கிடைக்கின்ற காரணத்தினால் அவற்றைக்கொண்டே இதற்கான முழு விபரங்களையும் பெறக்கூடியதாக உள்ளது. ஆதிகாலத்தில் செங்கல், மரம், சுண்ணாம்பு முதலிய பொருட்களைக் கொண்டே கோயில் கட்டடங்களை அமைத்தார்கள். கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியில் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார் சிதைந்து போன செங்கல் கட்டடக்கோயிலைக் கூறுகின்றார்.

“இட்டிகை நெடுஞ்செவர் விட்டம் வீழ்தென
மணிப்புறாத்துறந்த மரஞ்சோர் மாடத்து
எழுதனி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று
ஓழுகு பலி மறந்த மெழுகாப் குன்றினை”

என்று (அகம் - 167) கூறுகின்றார்.

கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியில் ஏறத்தாழ கி. பி. 300 இல் வாழ்ந்த சோழன் செங்கணான் என்னும் அரசன் திருமாலுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் 70 கோயில்களைக் கட்டினான் என்று கி. பி. 8ம் நூற்றாண்டில் இருந்த திருமங்கையாழ்வார் கூறுகின்றார்.

“இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் என்டோவீசற்கு
எழில்மாடம் எழுபது செய்துலமாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன்”

என்று அவர் கூறுகின்றார். இவருக்கு முன்பு இருந்த அப்பரும் ஞானசம்பந்தரும் தம்முடைய தேவாரங்களிலே செங்கோட் சோழன் பல கோயில்களைக் கட்டினான் என்று கூறினார்கள். செங்கோட் சோழன் கட்டிய கோயில்கள் எல்லாம் செங்கற் கோயில்களே. அவர் கட்டிய கோயில்களில் சில மாடக்கோயில்களாக அமைந்திருந்தன. மாடக்கோயில் என்பது மாடிக்கோயில், இரண்டு நிலை, மூன்று நிலைகள் உள்ள மாடக் கோயில்களும் அக்காலத்தில் கட்டப்பட்டன.

செங்கற்கள் இல்லாமலே முழுவதும் மரங்கள் மட்டும்கொண்டு கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. தமிழ் நாட்டிலும் சேரநாட்டிலும் (மலையாளநாடு) பழங்காலத்தில் மரங்களினால் அமைக்கப்பட்ட கோயில்களும் இருந்தன. அந்த மரக்கட்டடங்கள் மழை, வெயில் முதலான தட்பவெப்பங்களுக்கு தாங்காமல் விரைவில் அழிந்து போயின. மேலும் எளிதில் தீப்பிடித்து ஏரிந்து போகவும் செய்தன. மரக்கோயில்களின் மேற்கூரை மழையினாலும் வெயிலினாலும் எளிதாகத் தாக்குண்டு அழிந்து விடக்கூடியதாகையால் அந்தக் கட்டடங்களின் மேற்கூரையை செப்புத் தகட்டினால் வேய்ந்திருந்தனர். செப்புத் தகடு வேய்ந்த கூரை எளிதில் பழுதடையவில்லை. பழங்காலத்து அரசர்கள் சிலர் கோயில் விமானங்கட்டு (கூரைகட்டு) செப்புத் தகடுகளையும் பொற்றகடுகளையும் வேய்ந்தனர் என்று சாசனங்களினால் அறிகிறோம்.

மரக்கட்டடங்களாக இருந்த சில கோயில்கள் பிற்காலத்தில் கற்றனைகளாக மாற்றிக் கட்டப்பட்டன. சிதம்பரம் கோயிலின் பழைய கட்டடங்களும் அங்குள்ள ஊர்த்துவதாண்டவ மூர்த்தி கோயிலும் ஆதிகாலத்தில் மரக்கட்டடங்களாக இருந்தனவ. பிற்காலத்தில் கருங்கற்களினால் கற்றனையாகக் கட்டப்பட்டன. திருக்குற்றாலத்துச் சித்திர சபைக்கோயில் பழங்காலத்தில் மரத்தினால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

மலையாளத் தில் உள்ள சில கோயில்கள் இப்போதும் மரத் தினால் அமைக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. மரக்கட்டங்கள் விரைவில் பழுதடைந்த படியால் பிற்காலத்தில் சூழனைக்கிய செங்கற்களினால் கட்டடங்களை கட்டினார்கள். செங்கற் கட்டங்கள் மரக்கட்டங்களை விட சில காலம் நீடித்திருந்தன. ஆனால் அவைகளும் நெடுங்காலம் நிற்காமல் இரண்டு முன்று நூற்றாண்டுகளில் பழுதடைந்தன.

பாறைக்கோயில்கள்

பாறைகளைக் குடைந்து குகைக்கோயில்களை புதுமையாக முதன்முதல் தமிழ்நாட்டில் அமைத்தவர் கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்த மகேந்திரபல்லவ வர்மன். கி. பி. 600 முதல் 630 வரை பல்லவ ராச்சியத்தை அரசாண்ட இவன் வரலாற்றிலே முதலாம் மகேந்திரவர்மன் என்று கூறப்படுகின்றான். இவன் மலைப்பாறைகளைக் குடைந்து குகைக்கோயில்களை முதன்முதலாக அமைத்தான் என்பதை மண்டகப்பட்டு என்னும் ஊரில் இவன் அமைத்த குகைக்கோயில் சாசன எழுத்தினால் அறிகிறோம். தென்னார்க்காடு மாவட்டம் விழுப்புரம் தாலுக்கா விழுப்புரம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து வடமேற்கே 13 கல் தொலைவில் மண்டகப்பட்டு இருக்கிறது. இவ்வூரின் மேற்கில் அரைக்கல் தொலைவில் உள்ள பாறைக்குன்றின் வடக்குப் பக்கத்தில் இந்தக் குகைக்கோயில் அமைந்திருக்கிறது. இக்கோயில் சுவரில் எழுதப்பட்டுள்ள வடமொழிச் சுலோகம் இந்தச் செய்தியைக் கூறுகின்றது. “செங்கல், கண்ணம், மரம், உலோகம் முதலியவை இல்லாமலே பிரம்ம ஈஸ்வர விஸ்னுக்களுக்கு விசித்திர சித்தன் என்னும் அரசன் இந்தக் கோயிலை அமைத்தான்” என்று இந்தக் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. விசித்திரசித்தன் என்பது முதலாம் மகேந்திர வர்மனுடைய சிறப்புப்பெயர். இவன் மும்முரத்திகளுக்கு பாறைக்கல்லைக் குடைந்து இக்குகைக் கோயிலை அமைத்தான் என்று இக்கல்வெட்டு கூறுகின்றது. கற்பாறைகளைக் குடைந்து குகைக்கோயில்களை அமைக்கும் புதிய முறை இவன் காலத்திலேயே ஏற்பட்டது. இவனுக்குப் பின் வந்த அரசர்களும் புதிதாக குகைக்கோயில்களை அமைத்தார்கள் சென்னைக்கு அடுத்த பல்லாவரத்திலும் காஞ்சிபுரத்திற்கு அடுத்துள்ள பல்லவபுரத்திலும் மகாபலிபுரம், சாஞ்சுவன் குப்பம், திருச்சிராப்பள்ளி, மகேந்திரவாடி, சீயமங்கலம், மேலைச்சேரி, வல்லம், மாமண்டுர், தளவானூர், சித்தன்னவாசல் முதலான இடங்களிலும் பாரிய பாறைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட குகைக்கோயில்களைக் காணலாம்.

தமிழ்நாட்டு குகைக்கோயில்களை விட மிகப்பெரியவையாகவும், அழகானவையாகவும் பழுமையானவையாகவும் உள்ளனவை எல்லோரா, அஜந்தா (ஒளரங்காபாத்), கார்ஜே முதலான இடங்களில் உள்ள குகைக்கோயில்கள் எல்லோரா, அஜந்தாவில் உள்ள பல குகைக்கோயில்களில் சில மாடக் குகைக்கோயில்களாக அமைந்திருக்கின்றன. அந்தக் குகைக்கோயில்களைப் பார்க்கும்போது திகைப்பும், வியப்பும் அடைகின்றோம். இவ்வளவு பெரிய மலைப்பாறைகளை குடைந்து இவ்வளவு பெரிய மண்டபங்களையும், மாடக் கோயில்களையும் எப்படி அமைத்தார்கள் என்றும் வியப்படைகின்றோம். அந்த குகைக்கோயில்களை நோக்கும்போது தமிழ்நாட்டு குகைக்கோயில்கள் மிகச் சிறியவை.

கற்றளிகள்

கற்கோயில்களுக்கு கற்றளிகள் என்பது பெயர். (தளி = கோயில்) செங்கற்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடிக்கிக்கட்டுவதுபோல கருங்கற்களை அடுக்கிக் கட்டுவதற்கு கற்றளி என்று பெயர். கற்றளி கட்டும் முறை கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டே இருந்தில் மாவடிப்பள்ளியார் ஆலய கும்பாபிஷேக சிறப்பு மலர் சிறப்பு மலர்

இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன் காலத்தில் உண்டாயிற்று. 2ம் நரசிம்மவர்மனுக்கு இராஜசிம்மன் என்ற சிறப்புப் பெயரும் உண்டு. செப்பனிட்டு ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட கருங்கற்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கி கவரமைத்துக் கட்டுவது கற்றளி இராஜசிம்மன் காலத்தில் கற்றளி கட்டும் முறை ஏற்பட்டது என்று கூறினோம். மகாபலி புரத்தில் கடற்கரையோரத்திலுள்ள கற்றளியும், காஞ்சிபுரத்தில் கைலாசநாதர் (இராஜசிம்மேச்சரம்) கற்றளியும், பணமைலை என்னும் ஊரில் உள்ள கற்றளியும் இவ்வரசன் காலத்தில் முதன் முதலாக கட்டப்பட்ட கற்றளிகள் ஆகும். இக்கற்றளிகள் அமைக்கப்பட்டு 1200 ஆண்டுகள் ஆகியும் இவை இன்றும் நிலைபெற்றுள்ளன. ஆனால் காலப்பழமையினால் இக்கட்டங்களின் கற்கள் உலுத்துப்போயுள்ளன. இராஜசிம்மன் காலத்திற்குப் பின்பும் பல கற்றளிகள் தோன்றின.

கி. பி. 10 ம் நூற்றாண்டில் சோழ அரசர் பல்லவ அரசரை வென்று சோழப்பேரரசை நிறுவினார்கள். இவர்கள் பிற்காலச் சோழர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்கள். சோழ அரசர்கள் பல கற்றளிகளை புதிதாக கட்டினார்கள் அன்றியும் சொங்கல் கட்டங்களாக இருந்த பழைய கோயில்களை இடித்து அவற்றை கற்றளிகளாக கட்டினார்கள். அவற்றை கவர்களின் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

மாடக்கோயில்கள்

மாடக்கோயில் என்றால் மாடிமேல் அமைந்த கோயில் என்று பொருள். இக்காலத்தில் பல அடுக்கு உள்ள கட்டங்கள் உலகின் பல இடங்களிலும் கட்டப்பட்டுள்ளன. பழங்காலத்தில் ஒன்பது நிலையுள்ள கட்டங்கள் இருந்தன என்பதை சிறப் நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் நாம் அறிந்த நிலையில் இரண்டு நிலை, மூன்று நிலையுள்ள மாடக்கோயில்களே கட்டப்பட்டுள்ளன. கி. பி. 3ம் நூற்றாண்டில் சோழன் சொங்கணான் கட்டிய செங்கல் கட்டடக்கோயில்களில் மாடக்கோயில்களும் சில இருந்தன என அறிகின்றோம். சோழ நாட்டில் வைகல் என்னும் ஊரில் இருந்த கோயில் மாடக்கோயில் என்றும் அதனை செங்கற்சோழன் கட்டினான் என்றும் திருஞான சம்பந்தர் கூறுகின்றார். “செம்பியன் கோச் செங்கணான் கோயில்” என்றும், “செய்ய கண்வளவன் முன்செய்த கோயில்” என்றும் அவர் கூறுகின்றார்.

திருநாங்கூர் மனிமாடக் கோயிலையும், திருமறையூர் மாடக் கோயிலையும் திருமங்கையாழ்வார் கூறுகின்றார். திருமறையூருக்கு இப்போது நாச்சியார் கோயில் என்று பெயர் கூறுகின்றார்கள். இந்த மாடக்கோயில்கள் செங்கற் கட்டங்களாகும்.

மகாபலிபுரம் என்னும் மாமல்லபுரத்தில் பஞ்சபாண்டவர் இரதங்கள் என்று கூறப்படுகின்ற கோயில் அமைப்புக்களில் “அர் சுனன் இரதம்” என்பது இரண்டு நிலை மாடக்கோயில்களாகும். “தருமராஜரதம்” என்பது மூன்று நிலைமாடக்கோயிலாகும். “நகுல சகாதேவர் இரதம்” என்பது மூன்று நிலையுள்ள ஆணைக்கோயிலாகும் (கஜபிருஸ்ட மாடக்கோயில்). மகாபலிபுரத்து இரதக்கோயில்கள் முற்காலத்தில் செங்கற்கட்டங்களாக கட்டப்பட்டிருந்த கோயில் வகைகளின் மாதிரிகளை காட்டுவதாக கல்லில் அமைக்கப்பட்ட கோயில்களாகும். இவற்றை இரதங்கள் (தேர்கள்) என்று கூறுவது தவறாகும்.

கற்றளிகளாக அமைந்து வழிபாட்டில் உள்ள பல்லவர் காலத்து மாடக்கோயில்கள் இப்பொழுதும் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள பரமேஸ்வர விண்ணகரம் ஆகும். இதை இப்போது வைகுண்டப்பெருமான் கோயில் என்று கூறுகின்றார்கள். பரமேஸ்வர வர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன் கட்டிய காரணத்தால் இக்கோயிலுக்கு பரமேஸ்வர விண்ணகரம் என்று பெயர் உண்டாயிற்று. விண்ணகரம் நன்றால் வில்லைகோயில் என்று பொருள். இது முன்று நிலைகள் உள்ள மாடக்கோயிலாகும். இரண்டாவது மாடிக்குப் போதவற்கு இக்கோயிலின் பின்புறத்தில் படிகள் இருக்கின்றன. மூன்றாவது மாடிக்குப் போவதற்கு இப்போது படிகள் இல்லை. முற்காலத்தில் மரத்தால் ஆன படிகள் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போது மரப்படிகளும் இல்லை. இப்பரமேஸ்வர விண்ணகரத்தைச் சூழ்ந்து அழகான சீங்கத்தூண்கள் உள்ள மண்டபம் அமைந்திருக்கின்றது. இந்த மண்டபச் சுவர்களிலே பல்லவ அரசர்களின் வரலாற்றைக் குறிக்கின்ற சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன.

இன்னொரு மாடக்கோயில் உத்தரமேருரில் இருக்கிறது. சுந்தரவரதப்பெருமான் கோயில் என்பது அதன் பெயராகும். இந்த மாடக்கோயிலும் மூன்று நிலையுள்ள கோயிலாகும். இந்த அழகான கோயிலும் இப்போது நல்ல நிலையில் உள்ளது.

கடவுள் திருவுருவம் எழுந்தருளியுள்ள இடத்திற்கு அகநாழிகை என்றும் உள் நாழிகை என்றும் பெயர். இதை கருவறை என்றும், கற்பக்கிரகம் என்றும் கூறுவார்கள். அகநாழிகைக்கு எதிரில் மண்டபம் அமைந்திருக்கும் அக நாழிகையையும் மண்டபத்தையும் இணைக்கும் வாயிற்பக்கத்துக்கு இடை நாழிகை என்று பெயர். இடைநாழிகையை அர்த்த மண்டபம் என்று கூறுவார்கள்.

கடவுள் உருவம் எழுந்தருளப்பட்டிருக்கும் கோயிலுக்கு விமானம் என்றுபெயர். விமானங்களில் ஆறு உறுப்புக்கள் உள்ளன. விமானங்களின் அளவும் அமைப்பும் பலவகை இருப்பதனால் ஆறு உறுப்புக்களின் அறைகளும் வெவ்வேறாக இருக்கின்றன. இந்த அளவுகளை சிற்ப சாத்திர நூல்களிலே விரிவாகக் காணலாம். இங்கு விமானங்களின் ஆறு உறுப்புக்களை மாத்திரம் தெரிந்து கொள்வோம்.

விமானங்களின் ஆறு உறுப்புகளுக்கு சிற்ப சாத்திரத்தில் வேறு பெயர்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. தெளிவுகருதி அவ்வுறுப்புக்களை,

01. கால்	02. உடல்
03. தோல்	04. கழுத்து
05. தலை	06. முடி

என்று கூறலாம். எனினும் சிற்ப சாத்திரத்தில்

இவ்வுறுப்புக்களுக்கு வேறு பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன. அவைகள்,

01. அதில்டானம் (கால்)	02. பாதம் (உடல்)
03. மஞ்சம் (தோல்)	04. கண்டம் (கழுத்து)
05. பண்டிகை (தலை)	06. ஸ்தூபி (முடி)

என்பனவாகும்.

விமானங்களின் கழுத்துக்கு மேல் உள்ள தலையின் அமைப்பு வெவ்வேறு விதமாக அமைக்கப்படும். அவை நான்கு பட்டை (சதுரம்), ஆறுபட்டை (ஆறுகோணம்), எட்டுப்பட்டை (எண்கோணம்), வட்டம் என்பனவாகும் இந்த அமைப்புக்களைக் கொண்டு >> மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலய கும்பாமிஷேக சிற்ப மஸர் >>

விமானங்கள் வெவ்வேறு பெயர்களைப் பெறுகின்றன. திருநாவுக்கரசரும் ஞானசம்பந்தரும் தம்முடைய தேவாரப் பதிகங்களில் ஞாழற் கோயில், கொகுடிக்கோயில், இளங்கோயில், மணிக்கோயில் என்று சில கோயில் (விமான) வகைகளைக் கூறுகின்றார்கள். சிற்ப சாத்திர நூல்கள் ஸ்ரீ விசயம், ஸ்ரீ போகம், ஸ்ரீ விசாலம், ஸ்கந்தகாந்தம், ஸ்ரீகரம் என்னும் பெயர்களைக் கூறுகின்றன. தமிழ்நாட்டுக் கோயில் விமானங்களிலே மிக உயர்மானவை மூன்று உள்ளன. அவை தஞ்சாவூர் பெருவுடையார் கோயில் விமானம், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயில் விமானம், திருபுவனக் கோயில் விமானம் என்பவைகளே அவைகள் ஆகும். இந்தக் கோயில்களை சோழ அரசர்கள் கட்டினார்கள். இந்த மூன்று விமானங்களைப் போல உயர்மான விமானங்கள் தமிழ்நாட்டில் வேறு எங்கும் இல்லை. விமானம் வேறு கோபுரம் வேறு ஆகும். விமானங்கள் அகநாழிகை (கற்பக்கிரகம்) யின் மேல் அமைக்கப்படுவன. கோபுரங்கள் கோயிலின் வாயில்களின் மேலே அமைக்கப்படுவன. பாரத நாட்டுக் கோயில் கட்டடங்களை சிற்ப சாத்திர நூல்கள் மூன்று பெரும் பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றன. அவை,

01. நாகரம்
02. வேசரம்
03. திராவிடம்

என்பனவாகும். நாகரம் என்பது வட இந்தியக்கோயில் கட்டடக்கலை வகைகளைக் குறிக்கின்றன. அக்கோயில் கட்டடங்கள் அடிமுதல் முடிவரையில் நான்கு பட்டையாக (சதுரம்) இருக்கும். உச்சியில் நெல்லிக்கனி போன்ற உருவம் பெற்றிருக்கும். திராவிடம் என்பது விந்திய மலைக்குத் (நருமதையாற்றுக்கு) தெற்கேயுள்ள கோயில் கட்டடங்களாகும். வேசரம் என்பது பெளத்த மத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வளர்த்த கோயில் கட்டடங்கள் என்று தெரிகின்றது. இவை கிழக்கிந்தியாவில் பெரும்பாலும் உள்ளன. வேசரப்பிரிவு கட்டடங்களிலிருந்து திராவிடர் (தமிழர்) யானைக் கோயில் என்னும் கஜ பிருஸ்ட விமானக் கோயில்களையும் வட்டக் கோயில்களையும் அமைத்து உருவாக்கியுள்ளனர். நாகரப்பிரிவுக் கோயில்கள் திராவிட தேசங்களில் இடம்பெறவில்லை

கோயில் கட்டடங்களை பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், பாண்டியர் காலம், விசய நகர அரசர் காலம் என்று காலப்பாகுபடுத்துவதும் உண்டு இவைகளை பெரும்பாலும் தூண்களின் அமைப்புகளைக்கொண்டு நிர்ணயிப்பதுண்டு. கோயில் கட்டடக்கலையைப் பற்றி சுருக்கமாகவும், பொதுவாகவும் இங்கு கூறப்பட்டன. தூண்களின் அமைப்பு சுவர்களில் அமைக்கப்படும் கோஷ்ட பஞ்சரம், கும்ப பஞ்சரம், மஞ்சத்தின் மேல் அமைக்கப்படுகின்ற கர்ணக்கூடு பஞ்சரம், சாலை முதலிய உறுப்புக்களைப்பற்றி இங்கு எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. அவ்வாறு குறிப்பிடும்போது அது பெருகிக்கொண்டே போகும்.

ஆய்வுக்கு உதவியவைகள் :

01. அகநாநாறு
02. திருமங்கையாழ்வார் - பாகரம்
03. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர் - கந்தையா. ந. சி.
04. நுண்கலைகள் - மயிலைச்சீனிவேங்கடசாமி
05. திருக்கோணேஸ்வரம் தான்தெட்சண கயிலாயம் - வடிவேல். இ.

திருவாசகத்தில் பக்தியுணர்வின் வெளிப்பாடு

சோ. குளசிநாதன் B.A. (Hons)

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பக்தி இலக்கியத்தின் தோற்றம் சங்கமருவிய காலத்தின் இறுதிப்பகுதியாகும். காரைக்கால் அம்மையாரினதும், மூவாழ்வார் களினதும் பாடல்களையும் குறிப்பிடலாம். பின் பல்லவராட்சிக் காலத்தில் பக்தி நெறி பெருக்கெடுத்துச் சென்றது எனின் மிகையாகாது. இதற்கு மிக முக்கிய காரணம் இக்காலத்தில் செயற்பட்ட பக்தி இயக்கத்தின் பணியேயாகும். இப்பக்தி இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் அற்புதசெயல்களைச் செய்த அதேவேளை மக்களிடையே பக்தியுணர்வு ஏற்படத்தக்க விதத்தில் ஆயிரக்கணக்கான பக்திப்பாடல்களையும் பாடியுள்ளனர். அந்தவகையில் இக்காலத்து நாயன்மார்களுள் ஒருவராகவும் சிறந்த தமிழ்ப்புலவராகவும் விளங்கிய திருவாதவூர் எனப்படும் மாணிக்க வாசகர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

மாணிக்க வாசகர் கி. பி. 9ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் எனப் பொதுவாகக் கூறுவர். இவர் பாடிய பக்தி இலக்கிங்களுள் திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்பன முக்கியமானவை. சோழப்பேரரசு காலத்தில் நம்பியாண்டார் நம்பியினால் தொகுக்கப்பட்ட பன்னிரு திருமுறைகளுள் 8ம் திருமுறைக்குள்ளேயே திருவாசகம், அடக்கப்பட்டுள்ளது. திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார் என்ற சிறப்புடையது திருவாசகம். இவ்விலக்கியம் தொடக்கத்தில் கலிவெண்பாவாலும், தொடர்ந்து ஆசிரியப்பா, ஆசிரியவிருத்தம், கலித்தாழிசை, நேரிசைவெண்பா முதலியவைகளாலும் பாடப்பட்டது. திருவாசகத்தில் 658 பாடல்கள் உள்ளன. கடவுளைத் தன்னிடத்தில் இணைப்பதாகவும் இறைவனின் தனிப்பெருமைகளை எடுத்து விளக்குவனவாகவும் உள்ளம் உருகி உருகி இறைவனின் அருளை எண்ணிப்பாடிய இலக்கியமாகவும் மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகம் காணப்படுகின்றது.

பக்திச் சுவையை திருவாசக இலக்கியத்தில் வெளிப்படுத்திக்காட்ட மாணிக்கவாசகர் கையாண்ட உத்திகளுள் அகப்பொருள் மரபைப் பயன்படுத்தியமை முக்கியமானதாகும். சங்கச்சான்றோர் காலத்து அகத்தினை மரபு, தலைவன் தலைவியர்க்கிடையிலான மாணிடக் காலாக இருந்தது. அம்மரபு பொதுவாக பல்லவர் காலத்து பக்திப் பாடல்களை பாட நாயன்மார்களாலும் ஆழ்வார்களாலும் காலத்துக்கு ஏற்ற விதத்தில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. நாயகன் நாயகி பாவனை இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையிலான காதலாக அதாவது சங்ககாலத்து மாணிடக்காதல் தெய்வீகக் காலாக மாறுகின்றது. ஆழ்வார்களுள் ஆண்டாள் நாயகன் நாயகி பாவனையிலான கைக்கிளை - பெருந்தினை மரபைப்பின்பற்றி கண்ணனைக் காதலிப்பதாகப் பாடியதே நாச்சியார் திருமொழி எனும் இலக்கியம்.

(உ-ம்) நாளைவதுவை மணமென்று நாளிட்டு . .

எனும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம். ஆணால் மாணிக்க வாசகர் ஆணாக இருந்துகொண்டு தன்னை ஒரு பெண்ணாகப் பாவனை பண்ணி, இறைவனை நாயகனாகவும் கொண்டு தொதுவிடுவதாக திருவாசகத்தில் குயிற்பத்து எனும் பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

“நீல உருவின் குயிலே

ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயகனை வரக்கூவாய்” என்றும்,

“தேன் பழச்சோலை பயிலும் சிறுகுயிலே . . .

மணாளனை நீ வரக் கவாய்” எனவும் பாடினார். காதலனைப்பிரிந்த தலைவி அவனை வரச்சோல்லித் தூது விடுவதாக பாடப்பட்டுள்ளது.

பிரிவாற்றாமை நோக்கிலும் திருவாசகத்தைப் பாடியுள்ளார். இது விடயமும் சங்ககால அகப்பாடல் மரபின் செல்வாக்கையே வெளிப்படுத்துகிறது. சங்ககால அகத்தினை இலக்கியங்களில் தலைவனை பிரிந்த தலைவி படும் பிரிவாற்றாமை பாடப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக குறந்தொகையில் தலைவியின் பிரிவத்துயரை “எழுகுளிர்மிதித்த ஒரு பழம் போல குழைய” என்று பறண்ற பாடியுள்ளர். ஏழு நண்குளால் மிதிக்கப்பட்ட அத்திப்பழம் போல தலைவி தலைவனைப்பிரிந்து வாடுகிறாள் என்பதாகும். மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் வரும் செந்திலாப்பத்து என்ற பகுதியில் பிரிவாற்றாமையுடன்

“உன்னைப் பிரிந்து இனிது என் செய்கேன்”

என்றும்,

“புதுமலர்க்கழல் இனை அடிப்பிரிந்தும் . . .

இன்றும் செத்திலேன் . . .

செய்வகை அறியேன் திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே”

என்றும் பாடியுள்ளார்.

மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் பக்தியுணர்வை வெளிப்படுத்தக் கையாண்ட உத்திகளூள் புராண, இதிகாசக் கதைகளுடாக இறைவன் பற்றிய செய்திகளை வெளிப்படுத்தியமையும் ஓன்று. சமண சமயச் செல்வாக்கு வைத்திக சமயத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுத்ததால் வைத்திக சமய மக்களிடையே பக்தியை இலகுவில் ஏற்படுத்துவதற்காக இவ்வாறான பழைய கதைகளைக் கையாண்டு பாடினார்.

“கோலாலமாகி குரைகடல் வாயன்னைமுந்த

ஆலகாலம் உண்டான்

மற்றும் அயனவனும் மாலவனும் அறியாமே அழலுருவாய்

நிலமுதல் கீழ் அண்டமுற நின்றியே”

மேலும் இறைவனை மேனிலைப்படுத்தியும், தன்னை தாழ்நிலைப்படுத்தியும் அதாவது சிவபெருமானை தலைவனாகவும், தன்னை அடியானாகவும் கொண்டு உள்ளமுருகி, பக்தியுணர்வு மக்களிடையே ஏற்படத்தக்க விதத்தில் இறைவனை அடைவதே குறிக்கோளாகக்கொண்டு வைத்திக சமய மீள்ளுவாக்க நோக்கிலும் பக்திப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். திருப்பள்ளியெழுச்சி எனும் பாடற்பகுதியில்,

“இப்பிறப்பறுத் தெமை ஆண்டருள் புரியும் எம்பெருமான்

என்னையும் ஆண்டுகொண்டு இன்னருள் புரியும் எம்பெருமான்

அன்பினால் அடியேன் ஆவியோடு ஆக்கை

ஆணந்தமாய்க் கசிந்தாருக”

எனப் பாடியுள்ளார் மாணிக்க வாசகர், “ஹனினை உருக்கி உள்ளோளி பெருக்கி . . .” “யானுனைச் சிக்களைப் பிடித்தேன்”, “எங்கெழுந்தருளுவது இனியே” என்று மிகவும் உள்ளத்தை உருக்கக்கூடிய பாடல்களை பாடியுள்ளார். இவ்வாறு பக்தியுணர்வு பெருக்கெடுத்துச் செல்ல அவர் கையாண்ட வழிமுறைகளுள் இறை புகழை வெளிப்படுத்தி, சிவ பெருமானது உருவ வர்ணிப்புக்களை எடுத்துக் காட்டியும், அவரது அட்ட வீரட்டச் செயல்களை வெளிப்படுத்தியும் பாடியுள்ளமை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. பொதுவாக இக்காலத்தில் தமிழ் புலவர்கள் இறைவனது உருவ வர்ணிப்புக்களை பாடுவதில் கவனம் செலுத்தியுள்ளனர். ஏனெனின், வைத்திக சமயத்தினர் உருவ வழிபாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கதாகும். அப்பர் “குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயும் பனித்த சடையும்” எனப் பாடியதுபோல் ஆழ்வார்கள் கண்ண பரமாத்மாவின் உருவத்தை வர்ணித்தனர் உதாரணமாக,

“பச்சைமால் மழைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்” என்பதுபோலவே மாணிக்க வாசகரும் சிவபெருமானைப் பற்றிப் பாடினார்.

“நயனங்கள் முன்றுடைய நாயகனே . . . ”

எம் தழல்போல் திருமேனி . . . என உருவ வர்ணிப்புடன் கூடிய பாடல்களைப் பாடிய அதேவேளை,

“விண்ணகத்தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா

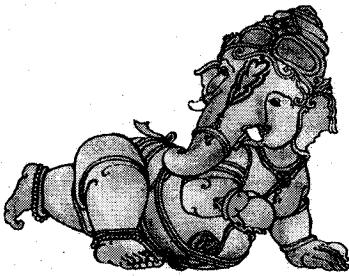
விழுப்பொருளே” என இறைவனைப் புகழ்ந்தும், நன்றாக நால்வருக்கும் நான்மறையின் உட்பொருளை அன்று ஆலின் கீழிருந்து உரைத்தார் என்பது போன்ற பல அட்ட வீரட்டச் செயல்களையும், இறைவனது அற்புதங்களையும் திருவாசகத்தில் பல்லவராட்சிக்கால இலக்கியநெறிகளுக்கு இணங்க பதிக அமைப்பில் பல பதிகங்களில் பாடியுள்ளார்.

பக்தியியக்கத்தினர் பாடல்களைப் பாடும்போது, பெரும்பாலும் நாட்டார் பாடல் வடிவங்களில் பொதுமக்களை கருத்தில்கொண்டு பாடியுள்ளனர். மாணிக்க வாசகர், திருவம்மானை, திருப்பொற்சன்னை, திருப்பொன்னாஞ்சல் போன்ற பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவற்றைவிட திருச்சாழல் எனும் கவிதை விளையாட்டுப்பாடல் பெண்கள் உரையாட விளையாடுவது போன்றது. இப்பாடல்கள் இலகுவில் மக்கள் விளங்கி, பக்தியுணர்வை பெருக்கக் கூடியனவாகும். மாணிக்கவாசகர் எதுகை, மோனை, அணிப் பிரயோகத்துடன் உருவக அணி, உவமை அணிகளையும் கையாண்டுள்ளார். சிவபெருமானை பல்வேறு விதங்களில் உருவகப்படுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக “ஸ்ரிகை கெழுஞ்சுடர்க் குன்றே, கோதிலா அழுதே, ஆனந்த மலையே போன்ற பல குறிப்பிடக் கூடியன.

சமயத்துடன் தொடர்புடைய பல்வேறு தத்துவக் கருத்துக்கள்கூட மாணிக்க வாசகரினால் கையாளப்பட்டே திருவாசகம் பாடப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலமும் பக்தியுணர்வு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது எனின் மிகையாகாது. குறிப்பாக இறைவனது பல்வேறு தத்துவங்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. முன்புமாய் பின்பும் முழுதுமாய்ப் பரந்தமுத்தே போன்ற பல உள்ளன. வடமொழிச் செல்வாக்குக்குட்பட்டு நின்றும் இக்காலத்தில் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் பக்திப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். இவ்வாறாக பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு பல்லவர்காலப் புலவர்களுள் ஒருவரான மாணிக்க வாசகர் மிகுந்த பக்தியுணர்வுடன் கூடிய திருவாசகத்தைப் பாடியுள்ளார் என்பது புலனாகின்றது.

இக்காலகட்டத்து இலக்கியத்தின் தோற்றுத்துக்கும், அக்கால சமூகத்துக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. அந்த வகையில் மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகத்தின் தோற்றமும், அக்காலச் சமூகத்தேவைகளுக்குக்கேற்பவே பாடப்பட்டுள்ளது. சமண சமயத்தின் பிடியிலிருந்து வைத்திக சமயத்தை விடுவித்து வைத்திக சமயத்தவரிடையே பக்தியுணர்வை ஏற்படுத்தும் வழிகளுள் ஒன்றாகவே பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு பக்திச் சுவை சொட்டச் சொட்ட மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தைப்பாடியுள்ளார். அந்த வகையில் இன்றைய சைவசமய தத்துவமும் ஆலயங்களிலும் வீடுகளிலும் பக்தியுணர்வுடன் இவ்வாறான பக்திப்பாடல்களை ஒதுவதன் மூலம் பக்தியுணர்வை வளர்த்துக் கொள்ளும் வழிவகைகளுள் ஒன்றாக இதனைக்கொள்ள முடியும். இதனால் கடவுள் நம்பிக்கையும், சமயப்பற்றும் ஏற்படவும் வழிவகுக்கும்.

கணேசர் உற்பவம்

சௌலி. சி. சர்மிலா

முதலாம் வருடம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

விபுதை என்னும் இராக்கதப்பெண்ணுக்கும் மரகதன் என்னும் தவமுனிவருக்கும் பிறந்தவனே கயமுகாசரன் என்பவனாவான். இவன் தனது பருவம் தொடங்கி கயிலை மலையின் தென்பாகத்தை அடுத்து உமாமகேஸ்வரனை நோக்கி கடுந்தவம் புரிந்து, எவ்வித ஆயுதத்தாலும், தேவராலும், மனிதராலும் இறவாது இருக்க வரம் பெற்றான். இந்த வரத்தின் மகிமையால் விசுவகருமாவைத் தருவித்து தன் தந்தையின் பெயர் விளங்கத்தக்கதாக மரகதபுரி என்னும் பட்டணத்தை உருவாக்கசெய்து தேவர்கள் யாவரும் பணிவிட செய்ய அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தான். இவ்வாறு அரசாட்சி செய்து வரும் நாளில் அவன் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் விரோதியாகி தவநிலைகளிலும் ஈடுபடாமல் தூர்க்குணமே தலைக்கேறப் பெற்றவனாய் சகலரும் தம்மை வணங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாய் நீதியற்று அநீதியாய் அரசு புரிந்து வந்தான்.

இவ்வாறு கயமுகாசரனின் ஆட்சி இடம்பெற்று வரும் காலத்தில் வெள்ளியங்கிரி என்னும் ஸ்ரீ கைலாயத்தில் தேவர்களும், இருடிகளும், திக்குத்தேவர்களும் சிவகணங்கள் முதலானவரும் புடைகுழி ஒளிவீசும் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்த சிவனை நோக்கி, அன்னை பார்வதி “கவாமி நாம் வெளிச்சஞ்சாரம் செய்து வெகுநாளான படியால் இன்று அடியாளுக்கு போய்வர எண்ணம் உண்டானது. ஆதலால் தனை செய்து வாரும்” என்று அழைத்ததற்கிணங்க, சிவனும் தனது பிரதம கணங்கள் யாவையும் நிறுத்தி இடப வாகனருடாய் வெளிப்பட்டு கைலாயங்கிரிக்கு அப்பால் உள்ள சில சோலைகளின் வளங்களான தடாகங்கள், மண்டபங்கள், ஒடைகள் என ஒவ்வொன்றாக காட்டிக்கொண்டு வருகின்றபோது வெள்ளியங்கிரிக்கு தென்பகுதியில் அதிக ரம்பியமான சோலையின் நடுவில் இருக்கும் மண்டபத்தில் வரைந்திருந்த யானையின் முகத்தையுடைய உருவைக்கண்டு அதிசயித்து “சிரச மாத்திரம் ஒங்காரத்திற்கீடாக மௌனயோகத்தைச் சாதித்து பிரகாசிக் கின்றதே.! ஆகையால் சகல சீவான்மகோடிகளிலும் மிக்க புண்ணியத்தால் உதித்த கண்ணியருபமென்றெண்ணி இதை மதிக்கின்றேன் கவாமி” என்று மிகவும் ஊக்கமாகப் பார்த்தாள். அவ்வேளையில் தேவியின் பார்வையில் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட பரமேஸ்வரனும் மனமிரங்கி சிவன் ஆண் யானையாகவும், சக்தி பெண் யானையாகவும் உருக்கொண்டு மிருகப்பண்புக்கு இணங்க அவ்வனங்கள் முழுவதும் உயர்ந்து வளர்ந்த ஒரு அடர்ந்த காட்டை அடுத்து இருந்த குன்றை அடுத்து இதுவே தக்க இடம் நினைத்து இருவரும் புணர்ந்து மகிழ்ந்து மரகத புரிக்கு அடுத்த ஒரு பள்ளத்தில் நீர் விளையாட கரைசேர்ந்தபொழுது பிரம்ம சொருபமும் யானை முகமும் சதுர்ப்புயமும், திரிநேத்திரங்களும், வாமன ரூபமும், ஒங்கார பிரணவாக்கரத்தைப்போல பிரகாசமான மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலய கும்பாபிஷேக சிறப்பு மஸர் >>

ஒரு சிக் பிறந்தது. இச்சிகவைக் காட்டில் காப்பாற்ற யாரும் இல்லையே என்று கவலையுற்று விட்டுப்பிரிய மனமின்றி அன்னையவள் இருந்தவேளையில் பரமேஸ்வரன் ஆறுதல் கூறி அன்னையவளை அழைத்துச் செல்லும்போதே சிவனருளால் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் இருடி கணங்களும், மற்றுமுள்ள யாவரும் சிகவைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். தேவ கணங்கள் சூழ்ந்து போற்றப்பெற்றமையால் கணபதி என்ற நாமத்தையும் பரமேஸ்வரன் சூட்டினார்.

தேவ கணங்களும் பிரதம கணங்களும் சூழ்ந்திருந்த கணநாதனை கயமுகாகுரனின் தூதுவர்களும் இராக்கதப்பெண்களும் கண்டு வியப்புற்று தேவர் முதலியோரின் தைரியத்தையும் உணர்ந்து கயமுகாகுரனின் சபைக்குச் சென்று முறையிட்டனர். இதனைக் கேள்வியுற்ற கயமுகாகுரன் கோபமேலிட்டால் கண்கள் சிவக்க மீசைகள் துடிக்க புருவம் நெறிக்க அமைச்சர்களை கவியமைத்து தமது படையினை ஆயத்தப்படுத்துமாறு கூறி தனது யுத்த சேனையுடன் யுத்தத்திற்காக அரன்மனையை விட்டு புறப்படும்போது கெட்ட சகுணங்கள் உண்டாயின. ஆயினும் கயமுகாகுரன் கலங்காது கணபதி இருக்கும் இடத்தைநோக்கிச் சென்று சற்று அப்பால் நின்று யுத்த பேரிகையை அறையச்செய்தான். அவ்வேளையில் கணபதியைச் சூழ்ந்து நின்ற அனைவரும் இவ்வோசையைக் கேட்டு ஐயுற்று இச்சிறு பிள்ளையோடு சண்டைசெய்ய வந்தவன் போல் தோன்றுகிறது. இது என்ன அநியாயம் இக்குழந்தையுடன் சண்டை செய்ய வந்திருக்கிறானே. இக்குழந்தை இவனுக்கு என்ன தீங்கு செய்தது என பலவாறு புலம்பலாயினர். அத்துடன் “பிரணவ சொருபியாகிய இச்சிறு குழந்தையினால் இவ்வரக்கன் அழியக்கடவுது” என பலதேவரும் ஆசி கூறி அக்குழந்தையை தனியே விட்டு அச்சோலையில் அனைவரும் மறைந்துகொண்டு குழந்தை கணபதியைக் காக்குமாறு சக்தியையும் சிவனையும் பிரார்த்தித்து நின்றார்கள்.

அச்சமயத்தில் கயமுகாகுரன் யுத்தம் செய்யும்படி சேனைகளுக்கு உத்தரவிட்டான். யுத்த சேனையினரோ தங்களது எல்லாவகையான ஆயுதங்களையும் குழந்தை கணபதிமீது சரமாரியாகப் பொழிந்தார்கள். இதைக்கண்ட குழந்தை கணபதி புன்சிரிப்புடன் தன் கையில் இருந்த அங்குசத்தை தனக்கு முன்னதாய் பூமியில் நட்டு ஒன்றும் அறியாததுபோல் இருந்தார். இந்த அங்குசமானது அரக்கர்களால் விடப்பட்ட அத்தனை ஆயுதங்களையும் கபளீகரம் செய்தது. இதை அறிந்த அரக்கர்கள் ஆச்சரியமடைந்து மேலும் மேலும் பாணமழை பொழிய அவைகள் அனைத்தையும் குழந்தை கணபதியில் படவிடாமல் அங்குசம் கபளீகரம் செய்தது. இதனால் அரக்கர் படை சலித்தது. இக்குழந்தையால் நாம் அழியநேரிடும் என்று தோன்றுகின்றது. இதனால் தேவர் குலத்திற்கே நன்மை உண்டாகும். எனவே நாம் இறப்பது திண்ணம். ஆகவே நம்மால் முடியுமட்டும் போர்ப்புவோம் என்றெண்ணி மீண்டும் அம்புதொடுக்கச் சித்தமாய் இருந்தவேளையில் கணபதியானவர் அருகில் தழைத்திருந்த தருப்பைப்புல்லில் ஒரு திரணம் அளவு கிள்ளி அதற்கு பிரணவ மந்தரத்தை ஒதி “வல்லவனுக்கு புல்லும் ஆயுதம்” என அரக்கர் மேல் ஏவினார். அப்புல்லாயுதமானது அதிக உக்கிரமாகச் சென்று கயமுகாகுரனின் சேனைகளை எல் லாம் கொன்று இறுதியில் கயமுகாகுரனைக்கொல்ல கிட்டியபோது அவ்வரக்கன் மேக மண்டலத்தில் போய்

» மாவடிப்பிள்ளையார் அலைய கும்பாரிஷேக சிறப்பு மலர் »

ஒழிந்து தனது சேனைகள் ஒழிந்ததையிட்டு மிகவும் கிலேசப்பட்டு ஒருவாறு தேறிய மாயையால் பெருச்சாளி வடிவம்கொண்டு கணபதிக்குப் பின்பாக வந்து பூமியைக் கிண்டி அதனுள் நுழையும்போது கணபதியானவர் கண்டு அவனைத் தன்னுடைய பலங்கொண்டு பூமியில் அழுத்துகின்றபோது விழிகள் பிதுங்கி நாவில் கடித்து உயிர்போகிற சமயத்தில் கயமுகாசரன் கணபதியைப் பலவாறு துதித்து, “ஓ! சொமி தங்களுக்கு கீழே எப்போதும் இருக்கின்றேன். என்னைக்கொல்லாமல் காக்க வேண்டும்” என இறைஞ்சி நிற்க அவனது சொற்படியே அவனைத் தனக்கு பெருச்சாளி வாகனமாக்கிக்கொண்டார். இதனால் கணபதிக்கு “ஆகுவாகன்” என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

கணபதி உற்பவம் பற்றி மற்றொரு விதமாகவும் கூறுவர். என்னவெனில், ஆதியில் பருவதுராச புதல்வியாகிய பார்வதி தேவியை சிவபெருமான் மணம்புரிந்து திருக்கைலாய கிரியை அடைந்து இருக்கின்றபோது ஒருநாள் பார்வதி தேவியை அவரது தோழி பார்த்து, “தாயே! சிவபெருமானுக்கு பிரதம கணங்கள் கணக்கின்றி இருக்கின்றார்கள். அதுபோல் தங்களுக்கும் ஒருவர் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்” எனக் கூற, பார்வதி அவள் கருத்துக்கு இசைந்து நீராடச்சென்று அங்கு சேகரித்து வைத்திருக்கும் மேன்மையாகிய தேவபரிமள சுகந்தசாந்தை இரண்டு கைகளாலும் எடுத்துக்கொண்டு சிவனின் திருவுருவை மனதில் நினைத்தும் துதித்தும் அப்பரிமள சாந்தை திரட்டிப்பிடித்தபோது உற்பவித்தார் என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இக்காரணத்தால் சக்தி விநாயகர் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

கணேசர் வீவாகம்

கயமுகாசரன் புடைகளுடன் சண்டையிட்ட கணபதியின் அதிசயத்தை மறைவில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேவர் முதல் யாவரும் அதிக ஆளந்தமுடன் ஓன்றுகூடி கொண்டாடி கணநாதரை அழைத்துக்கொண்டு கைலாயபுரிக்குச் சென்றார்கள். அப்போது கணநாதர் தாய் தந்தையரை வணங்குகின்றார். வணங்கிய குமாரனை பரமசிவன் ஆசிகள் கூற பார்வதியும் கட்டியணைத்து முத்தம்கொடுத்து பல மங்கள வாழ்த்தும் வாழ்த்தி பிரியமுடன் வளர்த்து வந்தார்கள். கணபதியும் அவர்களுடன் அந்புசெலுத்தி வந்தார். தக்க வயதை அடைந்ததும் கணபதிக்கு மனமுடிக்க விரும்பினர். அதேசமயம் அங்குவந்த நாரதர் இதையறிந்து பிரம்மதேவனின் புதல்விகளான சித்தி, புத்தி என்னும் கள்ளிகைகளை பொருத்தமானவர்கள் எனக் கூற, சிவனும் அதற்கிசைந்து விரைவாக சத்தியலோகம் சென்று பிரம்மனிடம் கூறி இச்சபகாரியத்தை நடத்தி வையும் எனக்கேட்டதற்கிணங்க நாரதரும் அவ்வாறே செய்தார். கணபதி சித்தி புத்திகளுடன் கூடிக்கலந்து தழுவியதன் பயனாக சித்தி என்னும் மனவிக்கு இலக்கன் எனும் பிள்ளையையும், புத்தி என்னும் மனவிக்கு இலாபன் என்னும் பிள்ளையையும் பெற்று பரமானந்த முற்றிருந்தார்.

தமிழர் பண்பாட்டில் கார்த்திகை விளக்கீடு

ஓரு நோக்கு

வ. குணபாலசுங்கம் B. A.

ஒர் இளத்தின் நாகரிகத்தினை புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அதன் அடையாளங்களை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். “காலதோன்றி மண்தோன்றாக காலத்து முன்தோன்றிய முத்தகுடி” எனப் பலராலும் வியந் துபோற் றப் படும் இனம் தமிழினம். இத்தமிழினத்திற்கேயுரிய தனித்துவமான பல அடையாளங்கள் இருந்துள்ளன, இருக்கின்றன. இவைகள் நிருபிக்கப்பட வேண்டுமானால் அவர்களின் நடை, உடை, பாவனைகள் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாட்டு செசங்கள் ஆகியவைகளை தரவுகளாக பயன்படுத்த வேண்டும். காலத்திற்கேற்றபோல் தங்களை முற்றுமுதாக மாறுபாட்டையச் செய்யாமல் தமக்குரிய சில தனித்துவமான அடையாளங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்பதனால் தமிழரின் நாகரிகமும் கலாசாரமும் உலகின் மற்ற இனங்களில் இருந்து வேறுபட்டு நிற்கின்றன. அந்தவகையில் தமிழினத்தின் பண்பாட்டுக்கூறுகளுள் ஒன்றாக துலங்குவது பண்டிகைகள் ஆகும். வசதி கருதி தமிழர் பண்டிகைகளில் குறிப்பாக கார்த்திகை விளக்கீடு பற்றி நோக்கப்படுகின்றது.

தமிழ் மக்கள் பண்டைய காலந்தொட்டு இன்றைய நவநாகரிக காலம் வரைக்கும் பேணி வரும் விழாக்களில் கார்த்திகை விளக்கீடு ஒன்றே எல்லோரது இல்லங்களையும் இலங்க வைக்கின்றது. கார்த்திகை என்பது நட்சத்திரத்திற்கும், மாதத்திற்கும், விழாவுக்கும் உரிய ஒரு பெயர். என்றாலும் இவைகளில் பிரதானமாக விழாவிற்குரிய ஒன்றாகவே கார்த்திகையினை தமிழ் மக்கள் கணிப்பிட்டுக் கொள்கின்றனர். இருளின் இருப்பித்தினை விரட்டியடிக்கும் நோக்கில் இற்றைக்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தொட்டே வீடுகளிலும் வீதிகளிலும் விளக்குகள் ஏற்றிவைத்து கார்த்திகை நாளை ஒரு விழாவாக தமிழர்கள் கொண்டாடுகின்றார்கள் என்றால், இவ்விழாவிற்கு குறிப்பிடத்தக்க பெருமையும், வலிமையும் உண்டு என்பதையே அது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தமிழர் வாழ்க்கை முதன்முதலில் மலைச்சாரல்களிலே ஆரம்பமானது அவ்வேளை அவர்கள் மிருகங்களை வேட்டையாடி உணவினைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இவை கிடைக்காத வேளைகளில் காய்கறி, கிழங்கு வகைகளைத்தேடி அலைந்தனர். புல், இலை, தழைகளால் வேயப்பட்ட குடிசைகளில் குடியிருந்தனர். அச்சந்தரப்பத்தில் அவர்களுக்கு அவசியமான தேவையாக இருந்தது நெருப்பு அதனை கல்லோடு கல் உராய்வதன் மூலம் பெற்றுக்கொண்டனர். இதன் பின்னர் இயற்கையின் ஈகையினால் சீவியம் நடத்திய மக்கள் ஆடு, மாடுகளை வளர்க்கத் தொடங்கினர். மந்தைகளுக்கு வேண்டிய தீனியையும் தங்களுக்கு வேண்டிய உணவினையும் பயிர்செய்து பெற முயன்றனர். மிருகங்களின் தோல்களை உடைகளாகவும், படுக்கை விரிப்புக்களாகவும், பாதணிகளாகவும் பயன்படுத்தினர். இசை பாட இன்னிசைக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. நெருப்பினை அணையாமல் செய்வதற்கு மண்ணோடுகளும் **» மாவடிப்பின்னையார் ஆஸ்ய கும்பாபிஷேக சிறப்பு மலர் »**

அவற்றிற்குரிய எண்ணெயும் பயன்பாட்டிற்கு கொண்டு வரப்பட்டன. மால், வேலன் ஆகிய தெய்வங்களை வேண்டிக் கூத்தாடினர். பண்டமாற்று வாணிபத்தினை தனது வாழ்வியலுடன் இணைத்துக்கொண்டனர். விழாக்களை நடாத்தக்கற்றுக்கொண்டனர். இவ்வாறாக புராதன தமிழ் மக்கள் தமது வாழ்வியலின் ஊடாக தமக்குரிய தனித்துவமான பண்பாட்டினை வடிவமைத்துக் கொண்டார்கள் என்பது ஆய்வாளர்களின் முடிவாகும்.

தமிழர் தாம் வடிவமைத்த பண்பாட்டுக் கூறுகளில் விழாக்கள் மிக முக்கியமானதோரு இடத்தினை பெறுவதுடன் அவை சமயத்தினையும், சமூகத்தினையும் இணைக்கின்ற ஒர் உறவுப்பாலமாகவும் காணப்படுகின்றன. அன்று காணப்பட்ட தமிழ் சமூகம் இந்துமதம் கூறும் கடவுள்களையே வழிபட்டு இருக்கின்றது என்பதனை பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் ஊடாக அறியக்கிடக்கின்றது.

“அறவர் பயந்த ஞாமர் சௌல்வ” எனக்கூறுகின்றது திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் சங்க இலக்கியம். கார்த்திகை விளக்கீடு இந்து மதத்தினையும் தமிழ் சமூகத்தினையும் இரண்டறக் கலக்கச்செய்துள்ளது என்பதன் மூலம், சமய விழுமியங்கள் ஊடாக சமூகத்தினை மேம்பாட்டையச் செய்வதற்கு கார்த்திகை விளக்கீடு முனைந்து நிற்கின்றது என்பது புலனாகின்றது. மரபு வழியாக தமிழர் மதத்தியில் கார்த்திகை விளக்கீட்டு விழா எவ்வாறு ஊடுகடத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றது என்பதனைப் பின்னோக்கிப் பார்ப்பின், அதற்குரிய ஆதாரங்களை தமிழர்களின் தொல் இலக்கியங்களில் கண்டு கொள்ளலாம். அதாவது ஒரு காலகட்ட சமூகத்தின் பிரதிபலிப்புக்களை வெளிக்காட்டுபவைகள் இலக்கியங்கள் என்ற வகையில் தமிழ் சமூகத்தின் வாழ்வியலை அக்கால இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. அந்த வகையில் கார்த்திகை விளக்கீடு பற்றிக் கூறவும் தமிழ் இலக்கியங்கள் தவற வில்லை.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இயற்கை நெறிக்காலம் என வர்ணிக்கப்படும், சங்ககாலத்தில் தமிழ் மக்களுக்கிடையே கார்த்திகை விளக்கீடு எந்தளவிற்கு செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியிருக்கின்றது என்பதனை நோக்கும்போது, அக்கால இலக்கிய நூல் அகநாநாறு கார்த்திகை விளக்கீட்டினைப் பற்றி குறிப்புக்களை கொண்டிருப்பதானது அக்காலத்தில் கார்த்திகை விளக்கீடு கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது என்பதனை ஆதாரப்படுத்தியுள்ளது. சங்ககால பெண்புலவரான ஓளவையார் இலவ மரத்தில் மலர்கள் பூத்துக்குலுங்குவதை அவதானித்தபோது அது விளக்கீட்டு விழாவினை அவரது மனக்கண் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. மகிழ்ச்சிக்களைப்பில் கட்டுண்டு கிடக்கும் பெண்கள் கார்த்திகை நன்நாளில் ஏற்றிவைத்த விளக்குபோல், இலவ மலர்கள் தென்படுகின்றது என்பதனை அவர்,

“வானம் ஊர்ந்த வளங்கொளி மண்டிலம்
நெருப்பு எனச் சிவந்த உருப்பு அவிர் அம்காட்டு
இலை இல மலர்ந்த முகையில் இலவம்
கலி கொள் ஆயம் மலிவு தொகு எடுத்த
அம்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி”
» மாவடிப்பிள்ளையார் அலை கும்பாரிஷேக சிறப்பு மலர் »

எனப்பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நக்கீர் எனும் புலவரின் பாடல் ஒன்றில் தலைவனைப் பிரிந்து நிலை குலைந்த உள்ளத்தோடு சோகித்துப் போயிருந்த தலைவியை “கார்த்திகை வீழாவில் கலந்து மகிழ வா” என்றும், “மழைக்காலத்தின் பீன் கார்த்திகையின் மாலைக்காலத்தில், மதி நிறைந்த நன்நாளில், வீதி எங்கும் மாலைகள் ஏந்திய வண்ணமும் விளக்குகளை வரி வரியாக வைத்தும் இர் வீழாவை சீறப்பீக்கின்றது. அதனுடன் கிணைய நீயும் வருக” என்றும் கூறி தோழி அழைக்கின்றாள். இதனை,

“மழைக்கால் நீங்கிய மாக விசம்பில்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன்சேரும் அகல் இரு நடுநாள்
மறுகு விளக்குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் முதூர் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர வருகதில் வம்ம!”

எனப்பாடியுள்ளமை சிந்தை கலங்கி செயலற்று இருப்பவர்களையும் சிலாகிக்கச்செய்வது கார்த்திகை விளக்கீடு என்பதை தெட்டத்தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இக்கால இலக்கியங்களில் ஒன்றான பரிபாடல்,

“எரிகடை எழில் வேழும்” எனக் கூறுகின்றது. இங்கு “எர்” என்பது கார்த்திகைக்கு விளக்கம் சொல்லும் பதமாக காணப்படுகின்றது. இதற்குப் பரிமேலழகர் “அங்கைய தெய்வமாக உடைய கார்த்திகை” எனப் பொருள் கூறுகின்றார்.

சமன பெளத்தர்களின் ஆக்கிரமிப்புக்குள் அகப்பட்ட காலம் சங்கமருவிய காலமாகும். இக்காலத்தில் சமன பெளத்தர்களின் பிரசாரம் சிற்றின்பங்களை வெறுக்கும் நோக்கில் அமைந்திருந்தது. இவ்வாறான ஒரு குழ்நிலையில் இந்துத் தமிழர்கள் மத்தியில் கார்த்திகை விளக்கீடு கொண்டாடப் பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் அக்கால காப்பியங்களிலும், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் காணப்படுகின்றமை எல்லோரையும் அதன்பாற்றிசை திருப்பியுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில், “அழல்சேர் குட்டம்” எனக்கூறப்படுவதில், “அழல்” என்பது கார்த்திகையினை குறிக்கின்றது என, அதற்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். “கார்நாற்பது” எனும் நாலில் அதன் ஆசிரியர்,

“நலமிகு கார்த்திகை நாட்டவர்
'இட்ட தலைநாள் விளக்கில் . . .’”

என்றும் “களவனி நாற்பது” எனும் நாலில் “கார்த்திகை சாற்றிற் கழிவிளக்குப் போன்றனவே” என்றும் கூறப்படுகின்றது. எனவே இங்கு கார்த்திகை விளக்கீடு என்னும் சொற்பதம் இடம் பெற்றுள்ளமையினால் இக்காலத்தில் இவ்விழா கொண்டாடப்படுகின்றது என்பதனை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

➤ மாவட்பிள்ளையார் அறலய கும்பாபிஷேக சிறப்பு மஸ் ➤

பக்திப்பிரவாகம் பெருக்கெடுத்து ஓடிய காலம் பல்லவர் காலம். இக்கால நாயன்மார்களில் பலர் சமயத்துடன் தமிழையும் வளர்த்தனர். தமிழர் விழாக்களையும் கொண்டாடினர். தமிழை தன்னோடு இணைத்துக்கொண்ட பெருமைக்குரியவர் திருஞானசம்பந்தர். அவர் சமயம் வளர்க்க கையாண்ட வழி வகைகளில் தலயாத்திரையும் ஒன்று. அந்த வகையில் அவர் மயிலாப்பூருக்கு சென்ற வேளை பூம்பாவை எனும் பெண் இறந்ததை அவளின் தந்தை கூற உடனே அவர் அவளை பதிகம் பாடி எழுப்பினார். அவர் பாடிய அப்பதிகங்கள் மங்கையர்கள் மகிழ்வாகக் கொண்டாடும் பலவகையான விழாக்களையும், விரதங்களையும், விளையாட்டுக்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

அதில் ஒரு பாடலில் கார்த்திகை விளக்கீடு பற்றி அவர் கூறியிருப்பது இவ்விழா அக்காலத்தில் மிக விமர்சனசயாக கொண்டாடப்பட்டு இருக்கின்றது என்பதனை புலப்படுத்துகின்றது.

“வளைக்கை மடநல்லார் மாமயிலை வண்மறுகில்
துளக்கில் கபாலீச்சரத்தான் தொல் கார்த்திகை நாள்
தளத்தேந்து இளமுலையார் தையலார் கொண்டாடும்
விளக்கீடு காணேதே போதியோ பூம்பாவாய்”

எனும் பாடல் இதற்குச் சான்றாகும். இதனைத்தொடர்ந்து வந்த காலகட்டங்களான சோழர், நாயக்கர் காலங்களிலும் இவ்விழா கொண்டாடப்பட்டதற்கான இலக்கிய ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. சீவகசிந்தாமணி என்னும் நூல், “கார்த்திகை விளக்கிட்டன் கடிகமழ் குவளை பைந்தார்” என்றும் இவ்விளக்கினை மலையுச்சி மீது வைப்பதால் “குந்தத்துக்சீச் சடர் . . .” என்றும் விளக்கி நிற்கின்றது. மேலும் அருணகிரிநாதர் திருவண்ணாமலை எனும் தலத்தில் இருந்து கார்த்திகை விளக்கீடு கொண்டாடினார் என்பதும், இதனால் தமிழகத்தில் கார்த்திகை விளக்கீட்டிற்கு பெயர் போன இடமாக திருவண்ணாமலை காணப்படுவதும் சட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியதாகும். அருணகிரிநாதர் “தீப மங்கள சோதி நமோ நம” என்று இவ்விழாவினை புகழ்ந்துள்ளார். எனவே தமிழர்களின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் இக்கார்த்திகை விளக்கீடு தொடர்ச்சியாக கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது என்பதனை மேற்கூறிய இலக்கியங்களில் உள்ள குறிப்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிறுவிக்காட்டலாம். இவ்விழா அன்றைய சூழலில் இருந்ததை விட அதற்கு பிறப்பட்ட காலங்களில் பல மாற்றங்களை எதிர்கொண்டுள்ளது. அதாவது தமிழகத்தில் முகமதியர் படையெடுப்பும் ஜோப்பியர் வருகையும் தமிழருடைய கலாசாரங்களை சீழித்துள்ளன எனக்கூறினால் குற்றமில்லை. தமிழர் கலாசாரம் ஜோப்பியர் வருகையினால் தனித்துவத்தினை இழந்தது, இழந்துகொண்டு இருக்கிறது. பண்பாட்டுக்கல்பிற்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறது. கடைசிவரையும் தமிழர்களுக்கு சில பண்பாட்டுக் கூறுகளை மீட்டெடுக்க முடியாமல் போயிற்று. பண்பாட்டுக் கலப்பினுள் அகப்பட்டவைகளில் கார்த்திகை விளக்கீடும் அடங்குகின்றது. எந்த வகையில் அது தனது தனித்துவத்தை இழந்துள்ளது என்பதனை நோக்குகின்ற வேளையில், மரபுவழியாக விளக்கிடுதல் என்பது மண்ணினால் அல்லது உலோகத்தினால் செய்யப்பட்ட சிட்டி விளக்குகளில் என்னெண்டு உற்றி திரி எரித்து **>> மாவடிப்பின்னையார் அலை கும்பாமிஷேக சிறப்பு மலர் >>**

தீபம் ஏற்றுதலைக் குறிக்கின்றது. ஆனால் ஜோராப்பியர் வருகையின் போது மெழுகு நிரி அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. காலவோட்டத்தில் தீபத்திற்குப் பதிலாக மெழுகுதிரி ஏற்றி வைக்கப்படுகின்றமை இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மேலும் மின்சார பாவனைகளும் இவ்விழாவினை வலுவிழக்கச் செய்துகொண்டிருக்கின்றது.

கார்த்திகை விளக்கீட்டின்போது சொக்கப்பனை ஏரிப்பது பிரதான நிகழ்வாகும். இது இன்று வழக்கொழிந்து எல்லா இடங்களிலும் நிகழ்த்தப்படுவதில்லை. இதுவும் தமிழர்களின் தனித்துவமான பண்பாடுகள் மறைந்து கொண்டு செல்வதனை காட்டி நிற்கின்றது.

இவ்வளவு கலாசார மாறுதல்களுக்கும் பிரதானமான ஒரு காரணம் உள்ளமையினை எல்லோரும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அதாவது ஆரம்பகாலத்தில் தமிழர்கள் அனைவரும் இந்துக்களாக இருந்து தம் மை இந்துத் தமிழர்கள் என இனங்காட்டிக் கொண்டனர். காலவோட்டத்தில் இவர்கள் அன்னியநாட்டவரின் வருகையினால் கிறிஸ்தவ தமிழர்கள், இல்லாமிய தமிழர்கள் என்றெல்லாம் பிரிகையடைந்து சென்றுள்ளார்கள். இதன் காரணத்தினால்தான் ஏனைய சமயங்களில் உள்ள நடைமுறைகள் எமது இந்து மதத்தினையும் தமிழ் சமூகத்தினையும் தாக்கத்துக்கு உள்ளாக்கியது. எனவே சீரமிறந்துபோகும் தமிழர் கலாசாரங்களை மீட்புக்கு உட்படுத்தி அவைகளுக்கு புத்துயிர் அளிக்கப்பட வேண்டியது ஓவ்வொரு தமிழர் மீதும் சுமத்தப்பட்டுள்ள தலையாய பொறுப்பாகும்.

தொகுத்து நோக்குமிடத்து என்னதான் கூறினாலும், தமிழரின் பண்டிகையான கார்த்திகை விளக்கீட்டினை முற்றாக ஒருவராலும் மாற்றியமைக்க முடியாது என்பது திண்ணம். எண்ணெய் விலை கூடிவிட்டபோதிலும், அபரிதமான விஞ்ஞானக்கண்டு பிடிப்புகளில் ஒன்றான மின்குமிழ்கள் பாவனையில் பல்கிப்பெருகிக் காணப்படுகின்ற போதிலும், உள்ளோரும் இல்லாரும் தமது இல்லங்களில் அன்றையதினம் விசேஷமாக தீபங்களை ஒளிர விடுவது இவ்விழாவின்மீது தமிழ்மக்கள் வைத்துள்ள அசையாத பற்றுதலையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எமது பண்பாட்டின் கூறுகள் ஒவ்வொன்றும் மாணிடியலாளர்களை ஈர்த்துள்ளமையில் இருந்து எமது பண்பாடு, கலாசாரம் என்பன தமிழர்கள் இருக்கும் வரைக்கும் அழியாமல் பாதுகாக்கப்படும் என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

எடுத்தாண்ட நூல்கள்:

01. வாளமாலை. நா. 2001 தமிழ் வரலாறும் பண்பாடும், நிய செஞ்கூரி புக் லிவஸ்
02. சச்சிதாந்தம். இ. 1996, சைவசமயநோன்டுகளின் கையேடு, சிவதொண்டன் சபை, யாழ் - செங்கலடி.
03. முத்தையா. நா. 1995 பண்ணிருமாத நினைவுகள், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்
04. வீரகேசரி, 07 - 12 - 2003 பக்கம் 25
05. வாழ்வியல் களஞ்சியம் - தொகுதி - 7, பக்கம் 171, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

கும்பாபிஷேக காலங்களில் ஒத்தக்கக திருப்பதிகங்கள்

திரு. செ. விநாசுத்தம்பி

விரிவுரையாளர், அசிரியர் பஸ்ரிசிக்கலாசாலை, மட்டக்களப்பு.

அழறுமுகத்தான் குடியிருப்பு மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்தை என்னும் போதெல்லாம் எனக்கு ஞாபகம்வரும் பல்லவர்கால திருத்தலம் திருமறைக் காடாகும். அதாவது திருமறைக்காட்டிலுள்ள ஆலயக்கதவு வேதங்களால் அடைக்கப்பெற்றது. ஆனால் அழறுமுகத்தான் குடியிருப்பு மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயத்திருக்கதவு வன்முறை அரக்களால் அடைக்கப்பெற்றது. வடமொழி வேதங்களால் அடைக்கப்பெற்ற திருக்கதவினை தென்மொழி தமிழ்வேதம் என்றமூக்கப்படும் திருமறைகளால் திறக்க முடிந்திருக்கின்ற செயலினை அவதானிக்கும்போது வடமொழி வேதத்துக்கு தமிழ்வேதமான திருமறைகள் நிகரானவை எனும் முடிவுக்கு வர முடிகின்றது.

எனவே அன்று திருமறைக்காட்டில் முடப்பட்ட திருக்கதவினை திறக்க அப்பர் பதிகம் பாடினார். அழறுமுகத்தான் குடியிருப்பு மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலயக் கதவைத் திறக்க அடியார்களாகிய நாம் அப்பர் பாடிய பதிகங்களை ஒதுவோமாக.

திருக்குறுந்தொகை

திருச்சிற்றம்பலம்

01. பண்ணின் நேர்மொழி யானுமை பங்கரோ
மண்ணி னார்வலஞ் செய்ம்மறைக் காடரோ
கண்ணி னாலுமைக் காணக் கதவினைத்
திண்ண மாகத் திறந்தருள் செய்ம்மினே

பண்ணையொத்த மொழியாளாகிய உமையம்மையை ஒரு பங்கிற கொண்டவரே! மண்ணுலகத்தவர் வலம்புரியும் மறைக் காட்டுறையும் பெருமானே! அடியேன் என் கண்களால் உம்மைக் காணுமாறு வேதங்களால் அடைக்கப்பெற்ற இக்கதவினைத் திண்ணமாகத் திறந்து அருள்புரிவாயாக.

02. ஈண்டு செஞ்சடை யாகத்து ஸ்சரோ
முண்ட கார்முகிலின் முறிக்கண்டரோ
ஆண்டு கொண்ட நீ ரேயருள் செய்திடும்
நீண்ட மாக்கதவின் வலி நீக்குமே

அடுக்கத்தில் ஈண்டிய செஞ்சடை கொண்ட இறைவரே தொகுதியாய கருமுகிலின் நிறத்தையும் தளிரின் ஒளியையும் உடைய மணிகண்டரே! அடியேனை ஆட்கொண்ட நீரே அருள் செய்வீராக! நீண்ட இப்பெருங்கதவின் வலியினை நீக்குவீராக.

» மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலய கும்பாபிஷேக சிறப்பு மலர் »

03. அட்ட முர்த்திய தாகிய அப்பரோ
 துட்டர் வான்புரந் சுட்ட சுவண்டரோ
 பட்டங் கட்டிய சென்னிப்பரமரோ
 துட்ட விக்கத வந்திறப் பிம்மினே

அட்டமுர்த்தியாகிய எந்தையே! தீயவர் புரங்களை சுட்ட உயர்ந்த தேவரே! பட்டமாக கட்டிய சடைமுடியுள்ள பரமரே! செவ்வையாக இக்கதவினை திறப்பித்தருள்வீராக

04. அரிய நான்மறை யோதிய நாவரோ
 பெரிய வான்புரஞ் சுட்ட சுவண்டரோ
 விரிகொள் கோவண ஆடை விருத்தரோ
 பெரிய வான்கத வம்பிரி விக்கவே

அருமை உடைய நான்மறை அருளிய நாவுடையவரே! பெரியபுரம் ஏரியுண்ணுமாறு சுட்ட உயர்ந்த தேவரே! விரிந்த கோவண ஆடைகொண்ட மிகப்பழையவரே! பெரிய இக்கதவினைப் பிரித்தருள்வீராக.

05. மலையில் நீடிருக் கும்மறைக் காடரோ
 கலைகள் வந்திறைஞ் சுங்கழ லேத்தரோ
 விலையில் மாமணி வண்ண வருவரோ
 தொலைவிலாக்கத வந்துணை நீக்குமே

திருமலையைப்போல் அழியாதிருக்கும் மறைக் காட்டுறையும் பெருமானே! கலைகள் வந்திறஞ்சிக் கழல் ஏதுப்படுவேரே! விலைமதிப்பற்ற செம்மணி வண்ணத்திருமேனியரே!
 தொலைவில்லாத இக்கதவுகளை திறந்தருள்வீராக!

06. பூக்குந் தாழை புறணி யருகெலாம்
 ஆக்குந்தன் பொழில் குழ் மறைக்காடரோ
 ஆர்க்குங் காண்பரி யீரடி கேளுமை
 நோக்கிக் காணக் கதவைத் திறவுமே

ஊர்ப்புறத்து நீரின் மருங்கெலாம் தாழை பூப்பதும், தன்பொழில் குழ்வதுமாகிய மறைக் காட்டுறையும் பெருமானே! யார்க்குங் காண்டல் அரியீர்! அடிகளே!
 உமைநோக்குக் காணும் பொருட்டு இக்கதவைத் திறந்தருள்வீராக!

07. வெந்தவெண்பொடிப் பூசும் விகிர்தரோ
 அந்த மில்லி யணிமறைக் காடரோ
 எந்தை நீயடி யார்வங் திறைஞ்சிட
 இந்த மாக்கத வம்பினி நீக்குமே.

வெந்த திருநீற்றுப் பொடியை பூசும் மேலானவரே! முடிவில் லாதவரே! மறைக்காட்டுறையும் பெருமானே! எம் தந்தையே! அடியார்கள் நேர் வாயிலில் வந்து இறைஞ்சிடும் பொருட்டு இப்பெருங்கதவும் பினிக்கப்பட்டிருத்தலை நீக்கித் திறந்தருள்வீராக!

08. ஆறு குடும் அணிமறைக் காட்ரோ
கூறு மாதுமைக் கீந்தகுழக்ரோ
ஏற தேறிய எம்பெருமானிந்த
மாறிலாக் கத வம்வலி நீக்குமே

கங்கையாற்றைச் சடையிற்குடும் மறைக் காட்டுறையும் பெருமானே! ஒரு கூற்றை உமைக்கு ஈந்த இளையவரே! விடையேறிய எம்பெருமானே! இந்த மாறுபாடில்லாத கதவின் வலியினை நீக்கித் திறந்தருள்வீராக!

09. சண்ண வெண்பொடிப் பூசுஞ் சுவண்ட்ரோ
பண்ணி யேறுகந் தேறும் பரமரோ
அண்ண லாதி யணிமறைக் காட்ரோ
திண்ண மாக்கத வந்திறப் பிம்மினே

வெண்பொடிச் சண்ணம் பூசும் உயர்ந்த தேவரே! அழகுசெய்து ஏற்றின் கண் ஏறி உயர்ந்து தோன்றும் பரமரே! அண்ணலே! ஆதியே! அணிமறைக்காட்டுறையும் பெருமானே! திண்ணமாக இக் கதவினைத் திறப்பித்தருள்வீராக.

10. விண்ணு ளார்விரும் பியெதிர் கொள்ளவே
பண்ணு ளார்வணங்கும்மறைக் காட்ரோ
கண்ணி னாலுமைக் காணக் கதவினைத்
திண்ண மாகத் திறந்தருள் செய்ம்மினே

விண்ணுலகத்தவர் விரும்பி எதிர்கொண்டு இன்புறுமாறு மண்ணுலகத்தவர் சென்று வணங்கியெழும் மறைக்காட்டுறையும் பெருமானே! கண்ணினால் உமைக் காணுவதற்காகக் கதவினைத் திண்ணமாகத் திறந்து அருள் செய்வீராக.

11. அரக்க னனவிர லாலடர்த் திட்டநீர்
இரக்க மொன்றிலீ ரெம்பெரு மானிரே
சுரக்கும் புன்னைகள் சூழ்மறைக்காட்ரோ
சுரக்கவிக்கத வந்திறப் பிம்மினே.

பெருகும் புன்னைகள் சூழ்ந்த மறைக் காட்டுறையும் பெருமானே! இராவணனை விரலால் அடர்த்திட்ட நீர் எளியேன் பால் இரக்கம் கொஞ்சமும் இல்லாதவராயுள்ளீர்! எம் பெருமானிரே விரைந்து இக்கதவினைத் திறப்பித்தருள்வீராக.

கீதை எடுத்துக்கூறும் வாழ்க்கை நெறி எந்த அளவிற்கு இந்து மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் நடைமுறை **வாழ்க்கை நெறியாக அமைகின்றது?**

திருமதி. சாந்தி கேசவன்

சிரேஸ்ட் விரிவுரோயாளர், இந்துநாகரிகத்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

இந்துக்கள் பலரும் ஒப்புக்கொண்டு மதிக்கும் நூலாக பகவத்கீதை மினிர்கின்றது. இந்து மதச் சம்பிரதாயங்களை சேர்ந்தவர்கள் பலர் இதனைச் சாத்திரமாக அங்கீரிக்கின்றார்கள். அன்றாட வாழ்க்கைக்கு உதவும் கை நூலாகவும் இது திகழ்கின்றது. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஒருவனுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஸ்டங்களை நன்கு சமாளிக்க வல்ல தன்மை இதிலே காணப்படுகின்றது. வாழ்க்கையை நடாத்தும் ஒவ்வொருவனும் பின்பற்றியன்டைய வல்ல வாழ்க்கை நெறியை இது புகட்டுகின்றது.

பகவத்கீதயின் தொடக்கமே வாழ்க்கைப் போராட்டத்தினை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. போர்க்களத்தில் அர்ச்சனனுக்கு உண்டான மயக்கம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்படக்கூடியதுதான். மனிதப்பிறவியிலே பல போராட்டங்களை ஏற்று இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு போகும் மனிதன் வாழ்க்கையின் ஏதாவது ஒரு கட்டத்தில் தான் செய்யத்தக்கது யாது என்று அறியாது மயங்குகின்றான். தனது கடமையை செய்யத் தயங்குகின்றான் அல்லது தடுமாறுகின்றான். அந்த மாதிரியான பெரிய பிரச்சனை குறுக்கிடுகின்றவரை நல்லவர்களும் தாங்கள் யார்? தாங்கள் உலகுக்கு வந்த காரணம் என்ன? தாங்கள் எதற்காக எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை நடாத்துகின்றோம் என்பதைப்பற்றி பொதுவாக சிந்திப்பில்லை. மனம் போன போக்கின்படி நடந்து அல்லல் படுகின்றான். ஆனால் வாழ்க்கையை திருப்பி விடுகின்ற பெரிய பிரச்சனையை சந்தித்தவுடன் மனிதன் திடீரென திகைத்துப்போய் நின்றுவிடுகிறான்.

அர்ச்சனனுக்கு அந்த மயக்கம் போர்க்களத்தில் ஏற்பட்டது. எல்லா மனிதர்களின் வாழ்க்கையிலும் போர்போன்று இக்கட்டான நிலை தோன்றலாம் இவற்றிலே வெற்றி அல்லது தோல்வி கிட்டலாம். சாதக பாதகங்களை சீர்தூக்கிப்பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாத பிரச்சனைகளும் வாழ்க்கையில் குறுக்கே வந்து நிற்கலாம். உத்தியோக மாற்றம், இடமாற்றம், திருமணம், பாகப்பிரிவினை போன்ற குடும்பப்பிரச்சனைகள் இப்படியாக மனித வாழ்க்கையில் எளிதில் தீர்க்க முடியாத சிக்கல் ஏதாவது ஒரு உருவத்தில் வந்து நிற்கலாம்.

இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை நெறியைத்தான் பகவான், அருச்சனன் தப்பியோட நினைக்கும்போது மனித வாழ்க்கையே முடிவில்லாத போராட்டம் என்பதை நினைவூட்டி உற்சாகமுட்டுகின்றார். உயிர்கள் எதைப்பெற நினைத்தாலும் அதற்காக போராட வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு உயிரை எதிர்த்து இன்னொரு உயிர் போராடித்தான்

வாழுவேண்டும் என்பது வாழ்க்கையின் நியதி ஆனால் அந்தப்போராட்டம் சத்தியமும் தர்மமும் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். பரிணாம தத்துவத்தைச்சொன்ன விஞ்ஞானி டார்வின் கூட வாழத்தகுதி படைத்தவர்களையே இயற்கை தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்கிறது எனத் தெளிவுபடுத்துகிறார். போராட்டத்தில் தோற்றுப்போகும் இனங்கள் காலப்போக்கில் அழிந்துபோகின்றன. அதுபோலவே போராட்ததெரியாத மனிதனும் உலக வாழ்க்கைக்கு பொருத்தமில்லாதவன் ஆகிவிடுகிறான். எந்த ஜீவராசியும் எல்லாவற்றிலும் போராடி வெற்றிபெற முடிவதில்லை. ஆனால் போராடுவது வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. போராட்டம் இல்லாமல் முன்னேற்றும் இல்லை. ஆகவே வாழ்க்கையில் இந்தப் பேருண்மையை கீதை ஊடாக பகவான் காட்டுகிறார். அடுத்து பாண்டவர் நல்லியல்புகளின் பிரதிநிதியாகவும் துரியோதனன் முதலியோர் தீய இயல்புகளின் பிரதிநிதியாகவும் சித்தரிக்கப்படுவதுடன் பாண்டவர் ஜீவர் என்பது என்னிக்கையில் நல்லியல்பு குறைவு என்பதையும், துரியோதனன் ஆகியோர் நாறு பேர் என்பது கேடுடைய இயல்பு என்னிக்கையில் அதிகமானது என்பது பகவான் அப்போது கூறிய கருத்து இன்று நடைமுறை வாழ்க்கையில் தயவர்களும் தீய இயல்புகளும் அதிகமாகக் காணப்படுவதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

மேலும் துரியோதனனும் அருச்சனனும் கிருஸ்னபகவானிடம் உதவிகோரி சென்ற சமயத்தில் அங்கு நிகழ்ந்த சம்பவங்களில் பல உண்மைகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. இருவருக்கும் உதவிபுரிவதாக கிருஸ்னபரமாத்மா வாக்களித்திருந்தார். ஆனால் அவர்கள் இருவரும் பெற்ற உதவிகளிலே பெரிய வித்தியாசம் காணப்பட்டது. அருச்சனன் வெற்றிதோல்வி பற்றி சிந்திக்கவில்லை. திக்கற்றவனுக்கு தெய்வமே துணை என்று நினைத்து பகவானை தம் பக்கம் இருக்குமாறு வேண்டி நிற்க துரியோதனனோ உண்மை நிலையை உணராமல் படைப்பலத்தால் வெற்றிபெற முடியும் என நினைத்து படைகளையே கேட்கிறான்.

இக்கால அரசர்களிடத்தும் இந்த மாதிரியான படைப்பலத்தில் முழு நம்பிக்கை வைக்கும் தன்மையும் காணப்படுகின்றது. படைப்பலத்திலேயே நம்பிக்கை கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லை. இது அனைத்து அரசுகளும்கொள்ளும் ஒரு நிலையாகக் காணப்படுவதுடன் இன்று உலகில் தோன்றும் யுத்தங்களுக்கும் அதன் அழிவுகளுக்கும் மூலகாரணமாகும்.

ஒரு செயலைச்செய்யும்பொழுது விளைவை மனதில் கொண்டு செயற்படுகின்றவன் தோல்வியைப்பற்றி என்னிப்பார்க்காமல் இருக்கமுடியாது. நம்மில் பலர் பெரிய காரியங்களில் ஈடுபடாமல் ஒதுங்கி இருப்பதற்குக் காரணம் தோல்வி வந்துவிடுமோ என்ற அச்சமே ஆரம்பத்தில் உயர்ந்த நோக்கத்தோடு பெரிய காரியங்களில் ஈடுபடுகின்றவன் கூட இடையில் மனம் தளர்ச்சியடைந்து சிறப்பாக செயற்படமுடியாமல் போய்விடுவதும் உண்டு. கீதையில் அரச்சனன் நிலையும் இதுதான் துரியோதனாதியர்கள் புரிந்த அதர்மங்கள் அனைத்தையும் அவன் அறிந்திருந்தான். அந்த அதர்மத்தை முறியடிக்க குருசேத்திர போர்க்களத்திற்கு வந்தான் வந்த பிறகு தனது செயலின் உலகியல் விளைவைப்பற்றி என்னி போர்புரியத் தயக்கம் காட்டுகின்றான். இவ்வாறு

நடைமுறை வாழ்க்கையை சீர்படுத்த வல்ல கருத்துக்களை கூறும் கீதை இந்த நிலை ஏற்படக்கூடாது என்றுதான் “கடமையைச்செய் அதன் பலன்களை எதிர்பார்க்காதே” என்தெளிவாகக் கூறுகிறது.

பலனை எதிர்பாராமல் தொழில்பிய வேண்டும் என்பது நடைபெறக்கூடிய காரியமாகுமா? அப்படியென்றால் இக்காலத்தில் ஊதிய உயர்வுக்காக நடைபெறும் தொழிலாளர் போராட்டங்கள் முதலானவை தர்மத்திற்கு விரோதமானவை என்ற கருத்தல்லவா உண்டாகும். பகவத்கீதை முதலாளித்துவத்திற்கு சாதகமான நூல் உழைப்பவர்கள் உழைத்துவிட்டு சும்மா இருக்க வேண்டுமென்று போதிப்பதுதான் அது செய்கிற வேலை உழைப்பவர்கள் உளர். ஆனால் பகவத்கீதை எந்தப் போராட்டத்தையும் மறுக்க வில்லை என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஜீவணத்திற்காவது கடமையைச் செய்ய வேண்டும் எனவும் சும்மா சோம்பேறியாக இருக்க வேண்டாம் எனவும் கீதை வலியுறுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தர்மம் இருக்க வேண்டாம் எனவும் கீதை வலியுறுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தர்மம் நிலைக்கும் மட்டும் போராடச் சொல்கிறது கீதை. எனவே எந்தளவு தூரம் நடைமுறை வாழ்க்கையை நிலைக்கண்ணாடி போல் கீதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது என்பது தெரிகிறது.

இதைவிட சமூக நலன் சார்பான அணியில் போராட வந்தவர்களை அவர்களது சமூக உறவு நிலைகள் கட்டுப்படுத்த முயலும் உறவா? கடமையா? என்ற வினா எழும். அருச்சனாக்கும் இதுதான் எழுந்தது. அன்றாடம் வாழ்வில் நாம் காண்பது பல அருச்சனர்களையே.

அடுத்து நம்முள்ளம் பலவீனப்பட்டிருக்கும்போது நம்மால் ஒரு செயலையும் சாதிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் நம்முள்ளம் பலவீனப்பட்டிருக்கும் வேளையில், நாம் இந்த உலகத்தில் வாழத்தகுதியற்றவர்களாகி விடுகின்றோம். எனவே நாம் பலவீனத்தை நீக்கி உறுதியுடன் வாழவேண்டும். அருச்சனன் மனம் போர்க்களத்தில் பலவீனப்பட்டிருக்கும் பொழுது இதைத்தான் பகவான் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

நமக்கு ஏற்படும் ஏமாற்றங்களை இன்பமாக அனுபவிப்பது எப்படி என்பதில் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு ஒத்ததாக கீதை நமக்கு வழிகாட்டுகின்றது. இந்த உண்மையை உணராமல் ஏமாற்றங்களைக் கண்டு நாம் மனம் சோர்கின்றோம், துன்புறுகின்றோம். எதிர்பார்த்தபடியே எல்லாம் நடக்கவேண்டுமென்று கவலையடைகின்றோம். எங்கே அப்படி நடக்காமல் போய்விடுமோ என்று அஞ்சகின்றோம். எதையும் பற்றின்றி நோக்கக் கற்றுக்கொள்ளாமல் பற்றோடு நோக்குவதுதான் நாம் அனுபவிக்கும் துன்பமும் இன்பமாக அனைத்திற்கும் அடிப்படைக்காரணம் பற்றின்றி இருந்தால் துன்பமும் இன்பமாக காட்சியளிக்கின்றது. இவற்றை எடுத்துக் கூறும் கீதை அதனாலதான் “பற்றற்று இரு” என்கிறது.

உலகியல் வாழ்க்கையில் ஒன்று கிடைக்கவேண்டுமென்று கஸ்டப்பட்டு அடைய விரும்புதல், அடைந்தால் திருப்தியில்லை. இன்பமாக இருப்பது துன்பமாகிறது. பதவி

மோகம், பண்மோகம், பெண்மோகம், புகழ்மோகம் என்று இன்று நடைபெறும் கொள்ளைகள், கொலைகள் அனைத்திற்கும் ஆசையே காரணமாகும். ஒரு பொருளைப்பெற்றுவிட்டால் இன்னொரு பொருள்மீது மனம் செல்லும். அதையும்பெற்று விட்டால் இன்னொரு பொருள் மீது ஆசை ஓடும். ஆசை என்ற நுண்பொருளுக்கு ஓய்வு என்பதே கிடையாது. அதாவது ஆசை தோன்றியது முதல் அது நிறைவேறும் வரையில் துன்பம் நிறைவேறிய பின்பும் துன்பம். ஏனெனில் இன்பம் துன்பமாகிறது. ஆளால் திரும்பவும் ஆசைப்படுகின்றோம். திரும்பவும் துன்பம் தொடர்கிறது. இதுவே உலக வாழ்க்கையில் வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. இந்த உண்மையை கருத்தில் கொண்டே கீதை இவற்றையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி ஆசையே துன்பத்திற்கு காரணம் ஆசைதான் எல்லா உள்ளக்கிளர்ச்சிகளுக்கும் நம்மை ஆளாக்குகிறது. துன்பத்தினை செய்யத் தூண்டுகிறது. ஆசை நிறைவேறாதபோது மனம் விரக்தியாகிறது. அதனால் வன்முறைகள் தோன்றுகின்றன. மக்களின் அமைதி, மன அமைதி கெடுகிறது எனவே ஆசையை விட்டொழியுங்கள் என்று கீதை திரும்பத் திரும்ப போதிக்கின்றது. இதனால் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு கீதை தரும் போதனை எவ்வளவு பொருத்தம் என்பது புலனாகின்றது.

இது தவிர மனிதன் மனிதனாக வாழுவேண்டும் என்பதற்காக மனதைக் கட்டுப்படுத்தும் முறை பற்றியும் அதன் அவசியம் பற்றியும் அதற்காக தியானத்தைக் கைக்கொள்ளும்படி கீதை போதிக்கின்றது. தியானத்தினால் எண்ணற்ற நன்மைகள் உண்டாகின்றன. உடல் உள் ஆரோக்கியம் பேணப்படுகின்றது. முளையின் இயக்கம் விருத்தி செய்யப்படுகிறது. மன அமைதி, மனத்தூய்மை, புத்தித்தெளிவு, ஞாபக விருத்தி, பொறுமை, வாக்குத்தெளிவு செயற்றிறன், தூரநோக்கு, தெளிந்த சிந்தனை போன்றவற்றை ஏற்படுத்தி மனித வாழ்க்கையை சீர்ப்படுத்துகின்றது தியானம். இன்றைய உலகத்திற்கு தியானம் எவ்வளவு அவசியம் என்பதை நடைமுறை வாழ்க்கையோடு கீதை கற்பிக்கிறது.

கீதையின் சிறப்புக் கருதி அது பல் வேறுபட்ட உலக மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, கருத்துக்கள் பேணப்படுவது அதன் சிறப்பை ஆழப்படுத்தி நிற்கிறது.

எனவே இதுகாறும் கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து கீதை எடுத்துக்கூறும் வாழ்க்கை நெறி எந்தளவுக்கு இந்துக்களை மட்டுமன்றி உலகத்தவர் அனைவரையும் பொறுத்தமட்டில் நடைமுறை வாழ்க்கை நெறியாக அமைகின்றது என்பதை இவற்றிலிருந்து நாம் ஒரளவுக்கு தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

இந்து சமூகத்தில் பெண்கள் அன்றாம் இன்றாம்

கா. ஜெயக்காந்தன்

ஆதிகால எமது இந்து சமூகத்தில் பெண் தெய்வத்திற்கு நிகராக, தர்ம சக தர்மினியாக, கிருகலக்ஷ்மியாக (வீட்டின் செல்வம்), ஆசிரியையாக, மாணவியாக, நிர்வகிப்பவளாக என பல்வேறு வடிவங்களைப் பெற்று விளங்கினாள் என்பதனை எமது இந்து தத்துவ நூல்களின் வாயிலாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். ஆதிகால இந்து எண்ணக்கருக்களில் ஒன்றாகக் காணப்பட்ட பெண் தொடர்பான சமஷ்கிருத வசனத்தினை சாட்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம் “Aatmaano mokshaartham jagad hitaaya cha” அதாவது “ஏனையோர் நலன் பேணுபவரும் சுயவிடுதலை உடையவரும் பெண்” என்பதாகும்.

எமது இந்து தத்துவ நூல்களில் அத்திவாரமாக திகழும், வேதங்களும், உபநிடதங்களும் பல சிறப்புமிக்க கருத்துக்களை எமது நாகரிகத்துக்கு அளித்துள்ளன. இருக்கு வேதப் பாடல்கள் பெண்கள் அக்காலத்தில் சந்தோசமாகவும் அதேவேளை மதிப்புக்குரிய இடத்திலும் இருந்தார்கள் எனக்கூறுகின்றன. வேதகால சடங்குகளிலும், வணக்க நிகழ்வுகளிலும் சமத்துவத்தோடு பங்கேற்றார்கள் என்பதனை வேதங்கள் வாயிலாக அறியலாம்.

ஆரம்பகால இந்து சமூகத்திலே பெண் நிர்வாகிகள், போர் வீராங்கனைகள், கவிஞர்கள், கைவேலை புரிவதில் வல்லுனர்கள், தத்துவவாதிகள், தூரநோக்குடைய சிந்தனையாளர்கள், இருந்தார்கள். இற்றைக்கு 2000ம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்திய, இந்துப்பெண் ஜான்சிராணி எவ்வாறு அலெக்ஸாண்ட்ருடைய படையோடு யுத்தம் செய்தாள் என்பதை கிரேக்க வரலாற்றாசிரியர்கள் விளக்கியிருப்பது, அன்றைய பெண் எவ்வாறு இருந்தாள் என் பதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. இதுபோன்று தூரநோக்குடைய சிந்தனையாளர்கள், வித்தகிகள், பண்டிதர்கள் இருந்தமைக்கு சான்றாக உபநிடதங்களில் காட்டப்படும் கார்க்கி, மைத்திரேயி போன்றோரையும் அறநூல்கள் படைத்த ஒள்வை போன்றோரையும் எடுத்துக்கூறலாம்.

இந்துப்பெண்கள் அக்காலத்தில் விழாக்களிலும், கலாச்சார நிகழ்வுகளிலும் சமத்துவமாக பங்கேற்றார்கள். சிறுவயதுமுதல் சிறுவர் சிறுமியர்க்கும் சமத்துவமான திறந்த கல்விமுறை காணப்பட்டது. இதுபோல் அதிகாடிய உயர்கல்வியிலும் ஆண் பெண் சமத்துவம் பேணப்பட்டது, உயர் இலக்கிய உணர்வும்கிடைத்தது. இவ்வாறான நிகழ்வுகள் அவர்கள் அறிவினை சேகரிக்கவும், இதுபோன்று தத்துவவாதிகள், சிறந்த விவாதம் புரிவோர், கல்விமான்கள் உருவாகவும் வாய்ப்பாய் அமைந்தது. இது இந்துப்பெண் அக்காலகட்டத்தில் முன்னிலை வகிந்தமைக்கானதொரு திருப்புழை என்றுகூட சொல்லலாம்.

➤ மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலய கும்பாபிஷேத சிறப்பு மலர் ➤

இவை அப்படியே நிற்க! இன்று பெண் என்பவளின் நிலைதான் என்ன? பெண்விடுதலை, பெண்விடுதலை, என்ற கோசமும் அதற்கான போராட்டமும் எம்மால் இன்று உணரப்படுகின்றது. இவற்றுக்கு என்ன? யார்? காரணம்.

மனுதர்ம் சாஸ்திர விதிமுறை ஊடாக சில மனித உரிமைகள் பெண்களுக்கு மறுக்கப்பட்டமை, இல்லாத்தின் கொள்கையுடாக பெண்ணிடமை பேணப்பட்டமை போன்றவை இந்து சமூகத்தவரிடையே செல்வாக்கு பெற்றதால் பிற்கால பெண்கள் சொத்துக்களை ஆழ்வதற்கும், வர்த்தகத்தில் ஈடுபடவும், தங்களை கல்வி கற்றவர்களாக மாற்றவும், சுதந்திரமாக வாழவும் விருப்பமற்றவர்களாக உருவாகினர். இதுபோல் விதவைகள் தன்நம்பிக்கை இழந்து, தனிமை உணர்வோராக காணப்பட்டனர்.

காலனித்துவ ஆட்சியின் போது கிராமிய பொருளாதாரம் அழிந்தமை பெண்களின் நிலையில் மோசமான மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது. கல்வியறிவு குறைந் தவர்களாக, தேகசுகம் குறைந் தவர்களாக, உயர்தொழில் வகியாதவர்களாக பெண்கள் உருவாக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் ஸ்டிலும் வெளியிலும் அதிக வன்முறைகளால் பாதிக்கப்பட்டனர். சீதனம் எனும் முறைமை எமது சமூகத்தில் புகுந்து கொண்டமை ஒரு சாபக்கேடான விஷயமாகும், இது பெண்களின் சுய மரியாதை, மதிப்பை பாதிப்பதாக இருக்கின்றது.

இந்துமத தத்துவங்களைப் பயன்படுத்தி ஒருவர் பெண்களுக்கு விடுதலை கொடுப்பதோடு அவர்களைச் சக்திப்படுத்தவும் முடியும். எமது இந்துமதத்திலே இன, மத, மொழி, பால் வேறுபாடற்ற ஆத்ம தத்துவம் சமத்துவத்தினைக் குறிக்கின்றது. சமூக நிலையில் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி நபர்களாக, தனித்தனி ஆத்மாக்களாக சமத்துவமாக மதிக்கப்பட வேண்டும். இங்கு பெண்களும் ஆண்களும் சமமே, இதுவே இரு பாலாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய இந்து தத்துவமாகும்.

ஜக்கிய நாடுகள்சபை வெளிப்படுத்துகிறது எல்லா மனிதப்பிறவிகளும் தமது கெளரவும், உரிமையிலும் சுதந்திரமாகவே பிறக்கின்றன. இந்த நவீனதத்துவமே எமது இந்து மதத்தில் பழைம வாய்ந்த உபநிடத தத்துவத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த தத்துவமே மகாத்மா காந்தி, தயானந்த சரஸ்வதி, சுவாமி விவேகானந்தா, சுவாமி சிம்மையானந்தா போன்றவர்களது வாழ்வின் ஊடாக புலப்படுகின்றது. இவை தற்கால பெண்களுக்கு இழைக்கப்படக்கூடிய பிழை அநீதிகளையும் இல்லாமல் செய்ய உதவுவதோடு எமது இந்து சமுதாயத்தை பலப்படுத்தவும் உதவும்.

எமது தமிழ் சமூகமானது ஒரு பெண் பிள் ளைக் கு முன் கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்டதொரு பாணியை வைத்துள்ளது. அவள் மனைவியாக, தாயாக, வீட்டை பராமரிப்பவளாக இருக்க வேண்டும் என்பதே அது. குறிப்பாக கிராமப் பெண்கள் அப்படிப்பட்ட வேலைக்காரத்தனத்தில் இருந்து விடுபட முடிவதில்லை. ஒரு பெண் குடும்ப நிறுவனத்தில் பல பொறுப்புக்களை ஏற்கின்றாள் எனினும் அவருடைய வேலை கவனத்தில் கொள்ளப்படுவது இல்லை. குடும்ப நிறுவனத்தில் அவள் சிக்கவ உலகிற்களிக்கும் தொழிற்பாட்டிற்கு மேலாக அவள் ஒரு சமத்துவப் பங்காளி.

பயிற்சி, கல்வியறிவு பெறுவது ஒருவரது அடிப்படை உரிமையாகும், இதன் ஊடாக பெண்களை முன்னேற்றலாம். கல்வியறிவானது பெண்களுள் பாரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தும் என்பதில் ஜயம் இல்லை. இதனையே மகாத்மாகாந்தி கூறுகின்றார் “If you educate a man, you educate an individual. If you educate a woman you educate a family” அதாவது ஒரு பெண் கற்றால் அவள் சார்ந்த குடும்பமே கற்றதுக்கு சமனாகும் என்பதே அதன் உட்கருத்தாகும்.

வாழ்க்கைச் செலவீணங்கள் அதிகரிப்பு பெண்களும் வேலைக்குப் போக வேண்டிய தேவையினை ஏற்படுத்துகின்றது. குழந்தைகளுக்கு இதனால் அன்பு புறக்கணிக்கப்படுகின்றது. பெண் என்பவளும் குடும்பத்துக்காக உழைப்பதனால் அவள் புதிய சமுதாயத்தில் சம பொறுப்புடையவளாகக் காணப்படுகின்றாள். இதனை ஆண்கள் விளங்கி குழந்தை பராமரிப்பில் அவர்களும் பங்கெடுக்க வேண்டும்.

இந்துமதம் தாய்மைக்கு பெருமைக்குரிய இடத்தினை வளங்குகின்றது. இதற்கு எல்லோரும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். பெண்கள் சுயமாக உழைக்கும் போது அவர்களுக்கு தன்னம்பிக்கையும் சுயமரியாதையும் அதிகரிக்கின்றது. இன்று பெண் என்பவள் வெளியில் செல்லும்போது பல்வேறுபட்ட உள், உடல் பிரச்சனைகளுக்கு ஆளாகின்றாள். மனக்குறைகளை வெளிப்படுத்த முடியாமையும், அந்தக் குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பாக அதிகம் தெரியாமையும் இவற்றுக்கு காரணமாக நாம் இனம்காண முடியும்.

தீர்மானம் எடுக்கும் விடயத்தில் பெண்கள் பங்கேற்பது மிகவும் குறைவு. அரசியலில் பங்கேற்கும் உரிமையே 1952ம் ஆண்டே ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் வழங்கப்பட்டது. வழங்கப்பட்டு 52 ஆண்டுகளாகியும் இந்துப் பெண்களது அரசியல் பங்குபற்றுதல் மிகக்குறைவாக வேகாணப்படுகின்றது. இவர்களது பங்குபற்றுதல் மிக அவசியமானது ஏனெனில் அவர்கள் அரசின் அரசியல் தீர்மானங்களில் பங்கேற்கவும், அவர்களது பாதிப்புக்களை நேரடியாக அரசுக்கு தெரிவிக்கவும் ஆகும்.

பெண்கள் தீர்மானம் எடுக்கும் நிகழ்வில் பங்களிக்க, நிர்வாகம்புரிய, பொதுவாழ்வில் பங்கேற்க நந்தர்பம் அளித்த பழைய சமுதாயத்திற்கு மீளவும் வர முயற்சிப்போம். இன்றைய எமது இந்து சமுகத்தினை கட்டியெழுப்ப வேண்டுமானால் இன்னும் அதிகம் செய்யவேண்டுள்ளது. மாறிவரும் உலகில் ஏழைகள், குழல், பொதுச் சமுதாயத்தினை பாதுகாக்க இந்துமத பெறுமதிகளை பாவிக்க வேண்டும். இதில் பெண் என்பவள் தனது பங்கினை கட்டாயம் எடுக்கவேண்டும்.

எமது இந்து கலாச்சாரம் எப்போதும் பெண்களுக்கு சமத்துவம் கொடுக்க தயங்கியது இல்லை. குடும்ப வாழ்க்கையினை எடுத்துக்கொண்டால், இதில் பெண்கள் தங்களை தாங்களே இனம் காண்கின்றார்கள், குடும்பமே அன்பின் மூலாதாரம், பாதுகாப்பு அளிப்பதாகவும், சிலவேளைகளில் சக்தியாகவும், கெளரவமாகவும் கூடக் காணப்படுகின்றது. எனினும் இதுகூட அவளை வீட்டில் அடைந்து கிடப்பவளாக மாற்றுகின்றது.

சட்ட நிறுவனங்களும் பெண்களின் வாழ்வில் நேர் எதிர் மறையான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துகின்றது. இத்தகைய குற்றங்களை தடுக்க ஜூக்கிய நாடுகள் சபையினால் 1979 CEAW எனும் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டாலும், பெண்களுக்கெதிரான வன் முறைகள், பாலியல் துன் புறுத்தல் கள் வீட்டிலும் வெளியிலும் அதிகரித்துள்ளது. இவற்றைத் தடுக்க தேசியச் சட்டம் அமைய வேண்டும். எனினும் ஏனைய சமூகங்களோடு ஒப்பிடுகையில் வன் முறைகளும், துன்புறுத்தல்களும் எமது இந்து சமூகத்தில் குறைவாகக் காணப்படுவது பாராட்டப்பட வேண்டியதும் ஆகும்.

இன்று இனப்பிரச்சனையும் புதிய கோணத்தில் பெண்களுக்கு பிரச்சனையினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அதாவது படித்த பெண் என்றாலும் யடிக்காத பாமரப் பெண் என்றாலும் கணவன்மானர் இழந்தால் அவள் தலைமையில் குடும்பம் சீவிக்க வேண்டிய நிலையினை உருவாக்கியுள்ளது. இவ்வாறான பெண்தலைமைத்துவ குடும்பத்தில் பொறுப்புக்கூடி அவளை பல பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்கச் செய்கின்றது. இந்த இனப்பிரச்சனையுடான் யுத்தம் பெண் முன்னேற்ற நடவடிக்கைகளையும், பெண் சிறுமிகளையும் பாதித்துள்ளது. அதுபோன்று இடம் பெயர்வு, உதவியில் முறிவு, உணவு மருந்து குறைவடைதல் போன்றனவும் இவர்களை பாதிக்கின்றது. அகதிமுகாம்களில் இவர்களுக்கென தனியான இடம் ஒதுக்கப்படாமையும் இவர்களை பல பிரச்சனைகளுக்கு முகம்கொடுக்கச் செய்கின்றது.

இந்துக்களாகிய நாம் தீர்மானம் எடுப்பதிலும், சமூக வேலைத்திட்டங்களில் பங்கேற்கவும் பெண்களுக்கு அமுத்தம் வழங்க வேண்டும். இத்தகைய பொறுப்புக்களில் பங்கெடுக்க இந்துப் பெண்கள் முன்வர வேண்டும். அரசியல் முன்னிலை வகிப்பதன் ஊடாக தேசியத் தீர்மானம் எடுப்பதில் பங்கெடுக்க வேண்டும். சமூக பொதுநல பணிகளில் பெண்கள் ஈடுபட வேண்டும். பெண்கள் தமது எதிர்காலத்தினை, பாதுகாப்பை, பொருளாதாரத்தினை, சமூக, சமய உரிமைகளை பாதிக்கும் முக்கிய விடயங்கள் தொடர்பாக தீர்மானம் எடுக்க முன்வர வேண்டும்.

சீதை, சகுந்தலை, ஓளவையார், காரைக்கால் அம்மையார், மங்கையற் கரசியார், திலகவதியார், மீராபாய், ஸ்ரீ சாரதாதேவி போன்றோர் தமது பங்களிப்பினை எமது சமூக மேம்பாட்டிற்காக சிறந்த முறையில் வழங்கினாலும், ஏதோ ஒரு விடயத்தில் சிறப்புற்று இருந்தமையினாலுமே இன்றும் எமது சமூகத்தினரால் நினைவு கூறப்படுகின்றார்கள்.

எமது இந்துப் பெறுமதிகள் கலாச்சாரத்தினை பயன்படுத்தி மறுக்கப்படும் உரிமைகளை பெண்கள் வென்றிட வேண்டும். சர்வதேச சமூகத்தின் கருத்து என்னவெனில் அரசியலிலும் சகல விடயங்கள், சகல மட்டங்களிலும் பெண்கள் பெறும் அங்கத்துவம் பெண் உரிமை பேணப்படவும், பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை குறைக்கப்படவும் உறுதுணையாய் அமையும் என்பதாகும்.

சித்தர் பாடல்களில் இந்துசமயம் ஒருநோக்கு

பே. சுரீயானந்தம் B.A. (Hons)

விரிவுறையாளர், ஓப்பீட்டு சமயத்துறை,
கிழக்கு பல்கலைக்கழகம்.

சித்தர் பாடல்களில் குறிப்பிட்டும் ‘சமயம்’ சார் கருத்துக்களை நோக்குவோமானால் அங்கு இரண்டுவிதமான போக்கை நாம் காணலாம். அங்கே சமயத்தினுடைய உள்ளார்ந்த ஆக்மீக (Exocentric) தன்மையை வலியுறுத்தும் போக்கு காணப்படும். அதேவேளை வெளியார்ந்த அம்சங்களை விமர்சிக்கின்ற போக்கை நாம் காணலாம். இந்த அடிப்படையிலே சில சித்தர்களின் பாடல் உதாரணங்களின் வாயிலாக இக்கட்டுரையை அணுகினால்,

முதற்கண் சித்தர்கள் என்றால் யார்? என்பதை நோக்கவேண்டியுள்ளது. சித்தர்கள் என்ற சொல்லுக்கு பல அர்த்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. அந்தவகையில் சித்தர்கள் - சித்தி பெற்றவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. தொடர்ந்து சித்தர் பாரம்பரியம் சிவநூற்றியுடன் தொடர்புப்பட்டு சிவனே சித்தனாக வந்தார் என புராணங்கள் குறிப்பிடுவதும் சித்தர்களின் பாரம்பரியம் சைவ சமயத்துடன் தொடர்புபட்டு என்று கூற முடியலாம். அட்மாசித்திகளும் கைவரப்பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் இவர்கள் சமயபேதுமின்றி எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனைத் தரிசித்தார்கள். இது அவர்களின் சமயம்சாரா பரந்த நோக்கையே காட்டுகிறது.

சித்தர்கள் பலர் பல காலங்களில் வாழ்ந்தாலும் 18 சித்தர்களைப் பற்றியே பாடல்களில் காண முடிகின்றது. இந்தவகையிலே அகத்தியப், போகர், கோரக்கர், கைலாசநாதர், சட்டைமுனி, திருமூலர், நந்தி, கூன்கண்ணர், கொங்கணர், மச்சமுனி, வாசமுனி, கர்மமுனி, கமலமுனி, இடைக்காடர், புண்ணாக்கீர், சுந்தரானந்தர், உரோமரிஷி, பிரமமுனி ஆகியவர்களே அந்தப் பதினெண்மூரும் ஆவர். இவர்கள் தலை வட இந்தியாவில் 84 சித்தர்கள் வாழ்ந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.

மேற்படி இந்திய சித்தரமரபைப் போலவே ஈழத்திலும் ஒரு சித்தர் மரபு காணப்படுகின்றது. எனக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளும், வரலாற்றுச் சான்றுகளும் கூறுகின்றன. அந்தவகையில் கடையிற்கவாமி, பரமகுருகவாமிகள், குழந்தைவேற்கவாமிகள், அருளாம்பலச்கவாமிகள், யோககவாமிகள், நவநாத கவாமிகள், பெரியாணைக்குட்டி கவாமிகள், சித்தாணைக்குட்டி கவாமிகள், சடைபரதகவாமிகள், ஆனந்தசடாச்சரக்குரு, செல்லாச்சியம்மையார், தானையான் கவாமிகள், மகாதேவகவாமிகள், கடையம்மா, நாகநாதசித்தர், நயினைத்தீவுச் கவாமிகள் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

சித்தர்களின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள போதிய சான்றுகள் இல்லாதபோதும் 10ம் 18ம் நூற்றாண்டு காலத்திற் தோற்றும் பெற்ற சித்தர் இலக்கியங்கள் அவர்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. இதைவிட பெரிய ஞானக்கோவை என அழைக்கப்படும் சித்தர் பாடல் தொகுப்பும்

சித்தர்களைப்பற்றி கூறுகின்றது. சித்தர்கள் எத்தனைபேர் வாழ்ந்தார்கள் என்பது ஆய்வுக்குரிய விடயமாக இருந்தபோதிலும் பொதுவாக 18 சித்தர்கள் இருந்ததாகவே நூல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

‘உன்னியதோர் வேதாந்தப் பொருளால் எண்ணூறு
உற்பமையாய்ப் பதினெட்டுச் சித்தர் பாடல்’

எனக்கூறப்படுவதன் வாயிலாக 18 சித்தர்கள் வாழ்ந்தார்கள் எனக்கூறலாம். ஆனாலும் அப்பதினெட்டுப் பேர் யார் என்பதில் ஒரு தெளிவின்மை காணப்படுகின்றது. தற்கால சித்தர் பாடல்களில் இருந்து 18 க்கும் மேற்பட்ட சித்தர்கள் வாழ்ந்திருக்கலாம் எனச் சிந்திக்க தோன்றுகின்றது. ஏனெனில், சட்டைமுனி சித்தர் அதனை பின்வருமாறு கூறுகின்றார். ‘சித்தரிலே அனேகங்கோடி’ இதனுடாக பல சித்தார்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்றும் சிந்திக்க தோன்றுகிறது.

மேலும் சித்தர்களைப்பற்றி குறுந்தொகை கூறும்போது

‘நிலந் தொட்டுப்புகார் வானமேறார்
விலங்குருமுந்நீர் காலிற் செல்லார்’ . . .

எனக் கூறுவதும் சித்தர்களின் சிறப்பையே எடுத்துக் கூறுகிறது. இவ்வாறு சித்தர்களைப் பற்றி கூறிய போதிலும் சித்தர் சித்து என்ற பதங்களை நோக்கும்போது சித்தம் என்னும் சொல்லில் இருந்தே சித்தர் என்ற சொல் தோற்றும் பெற்றது எனக் கூறலாம். அந்த வகையில் அந்தக் கரணங்களில் ஒன்றான சித்தத்தை வென்றவன் சித்தனாவான். இதேபோல் சிந்தை தெளிந்த நிலை அதாவது அறிவு தெளிந்த நிலை சித்த நிலை. இதனையே அகத்தியர் ‘சிந்தையிலே களங்கமற்றோர் சித்தராவார்’ எனக் கூறுகிறார். மேலும் ‘சித்தி’ என்ற சொல்லுக்கு அடைதல் என்பது பொருள் எனவும் ஒரு கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது. அந்தவகையிலே சாய்ச்சியநிலை அடைதலே சித்தி எனவும் அதை அடைந்தவர் சித்தர் எனவும் கூறப்படுகிறது. சித்தர்களின் பார்வையை நோக்கினோமானால் பொதுவாக மனிதர்கள் கற்பித்துக்கொண்ட வரம்புகளையும் வரையறைகளையும் சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் பாகுபாடுகளையும் கடந்தவர்கள் சாதி, சமய, குல, இன, நிற, ஆண்பெண் என்ற அளவுகோல்களைக் கவனத்தில் கொள்ளாது அவற்றைத்தாண்டிய சமய சமரச சன்மார்க்கத்தை பரப்ப முற்பட்டவர்கள் சித்தர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

சித்தர் வரிசையில் நடுநாயகமாகத் திகழும் திருமூலர் அக்காலத்தில் நிலவிய ஆலய வழிபாட்டு மறைகளுக்கு எதிராக சில கருத்துக்களை முன்வைத்தமார். ஆலயத்தில் இருக்கும் ஆண்டவனுக்கு கிரியைகள் வழிபாடுகள் செய்வது இறைவனை உண்மையிலேயே சென்றடையாது. மாறாக மக்களுக்கு அவற்றை கொடுப்பதன் ஊடாக அது இறைவனை சென்றடையும் எனக் கூறுகின்றார். இவரின் கருத்தை எடுத்துநோக்கும்போது சித்தர்கள் ஆலயத்திற்கு ஊடாக கடவுளை காணாமல் ஆலயத்திற்கு வெளியில் இருக்கும் மனிதனுக்கூடாக அவனுக்கு சேவை செய்வதன் ஊடாக கடவுளை அடையலாம். மனிதரிலும் கடவுளை காணலாம் என்ற விதமாக சிந்திக்கின்ற போக்கு காணப்படுகிறது. **» மாவடிப்பிள்ளையர் அலை கும்பாரிஷைக் சிறப்பு மலர் »**

இந்த உடம்பானது பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்தி கடப்பதற்கு கொடுக்கப்பட்ட ஒரு ஓடத்தைப் போன்றது அதனை செவ்வனே பாதுகாக்கும் பொழுது மாத்திரமே நாம் அதனுள் இருக்கும் ஆத்மாவை வளர்த்து அதன்வழி வீடு பேற்றை அடையலாம் என்பதையே மேற்படி பாடல் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

“கோயிலாவ தேதா குளங்களாவ தேதா
கோயிலும் குளங்களும் கும்பிடும் குலாமரே
கோயிலும் மனத்துளே குளங்களும் மனத்துளே
ஆவதும் அழிவதும் இல்லை யில்லை யில்லையே”

ஒட்டு மொத்தமாக மனிதனிலே ஆலயத்தைக் காணும் போக்கே இப்பாடலில் வெளிப்படுகின்றது.

சிலை வணக்கத்திற்கு எதிராக சிந்தித்தவர்களாக சித்தர்கள் காணப்படுகின்றனர்.

“செங்கலும் கருங்கலும் சிவந்த சாதிலிங்கமும்
செம்பிலும் தராவிலும் சிவன் இருப்பன் என்கிறீர் . . .”

மேற்படி பொருட்களில் சிவன் இல்லை மாறாக உன்னை நீ அறியும் பொழுதே உனக்குள்ளே இறைவனை காண்பாய் என்று கூறுகின்றார். ஆழ்ந்த உண்மையான பக்தியினாலே உள்ளத்தை உருக்கி இறைவன்பால் செலுத்தும் பொழுது இறைவன் வெளிப்படுவான் ‘உருக்கி நெஞ்சை உன் கலந்தின்...’ என்று கூறுவதுடன் இறையன்பு வெளிப்படுகிறது.

மேலும் சிலை வழிபாட்டையும், விக்கிரக ஆராதனைகளையும் விமர்சிப்பதை சித்தர் பாடல்களில் நாம் காணலாம்.

“உளியிட்ட கற்சிலையில் உண்டோ உணர்ச்சி
உலகத்தின் மூடர்களுக்கு உண்டோ உணர்ச்சி
புளியிட்ட செம்பில் குற்றம் போமோ அஞ்நானம்
போகாது மூடர்க்கென்று ஆடாய் பாம்பே”

என பாம்பாட்சிசித்தர் குறிப்பிடுவதன் வாயிலாக, கற்சிலையில் உணர்ச்சியில்லை. அதனை வழிபடுவது வீண் என்ற விதமாக ஒரு கருத்தை முன் வைத்தார். ஆனால் இவர் உருவ வணக்கத்துக்கும் சிலை வழிபாட்டுக்கும் மாறாக சமயத்தை அருள்நிலையில் சிந்திக்கின்றவரா ஞான நிலையில் சமய வழி தவிர்த்து ஞான நிலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவித்தை சித்தர்களின் பாடல்கள் வாயிலாக உணரமுடிகின்றது.

சடங்கு சம்பிரதாயங்களை விமர்சிக்கும் சித்தர்கள் வேத ஆகமங்களையும், அவை சார் ந் த புராணங்களையும் (அவற் றின் அதிகாரத் தை) கேள்விக்குட்படுத்துபவர்களாக காணப்படுகின்றனர். வேதகால புராணங்களில் கூறப்பட்ட வரையறைகளுக்கு அப்பால் சென்று ‘கடந்த நிலையில்’ கடவுளைக் காணப்பவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

‘படமாடக் கோயிற் பகவர்த் கொன்றீயின்
நடமாடுங்கோயில் நம் பக்கங்காகா
நடமாடுங் கோயில் நம்பர்க் கொன்றீயின்
படமாடக் கோயிற் பகவர்க் தாமே....’

என்று கறும் பாடல், மேற்படி கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்தப் பின்னணியில் நாம் யேசுகிறிஸ்துவின் மக்கள் சேவை பற்றிய கருத்தும் இராமகிருஸ்னனின் பசித்தவனுக்கு முதலில் உணவளித்து பின் அவனுக்கு சமயத்தைப் போதி என்ற கருத்தும் மனிதனை மையமாகக் கொண்டே அவர்கள் சிந்தித்துள்ளனர் என கறுத்தோன்றுகிறது. கோயில்கள் பல கட்டப்பட்டு வழிபாட்டு முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த அன்றைய குழலில் உண்மையான பக்தி உணர்வுக்கு புறம்பான கிரியை முறைகள் முதன்மை பெற்ற தொடங்கியிருந்தன. இதனால் மக்கள் மத்தியில் பக்தி குறையத் தொடங்கியது. இதனை தடுக்க கோயிலைவிட மனிதர்கள் முக்கியம் என்ற விதமான தனது பாடல்களை பாடத்தொடங்கினார். அதனாலாயே இவர் அன்பும் சிவமும் ஒன்று எனக்குறிப்பிட்டார்.

‘அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பார் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாஞ்சமறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரே’

இதனுாடாக திருமூலம் மனித நேயமுள்ள அன்பு நெறியை வலியுறுத்தி பக்திக்கு நடுநாயகமாக விளங்கும் அன்பை முதன்மைப்படுத்தியவராக திகழ்வதை காணலாம். அதேபோல் பெரிய ஆலயங்களை அமைத்து அவற்றில் இறைவனின் சிலைகளை பிரதிஷ்டை செய்து கிரியை செய்வதிலும் பார்க்க மனிதனின் உடலை நன்கு பேணி அதனை வளர்த்து அதன் வாயிலாக உயிர்களை வளர்த்து மெய்ஞ்ஞானம் சேருதலே சிறந்தது என்பதை சித்தர் பாடல்களில் காணலாம். இதுவும் மறைமுகமாக வெளியாடம்பரமான கோயில் கட்டுதல் கிரியை இவற்றுக்கு எதிராக மனிதனுக்கு உதவுதல், மனித கோநயத்தை வளர்த்தல் என்பவற்றை ஊக்குவிப்பவர்களாக சித்தர்கள் காணப்படுகின்றனர். (உ_ம்)

‘உள்ளம் எனுங் கோயிலுநுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிராணார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிவார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் கானா மணிவிளக்கே’

‘மனிதனை நடமாடுங் கோவிலாக’ கண்ட சித்தர்கள் உடம்பு பேணப்படவேண்டும் எனவும் கறுகிறார்கள்.

‘உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்படுமெய ஞானக் சேரவுமாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாலமறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே .

“சதிர்வேதம் அறுவகைச் சாத்திரம் பல
தந்திரம் புராணங்கள் ஆற்றும் ஆகமம்
விதம் விதமான தான் வேறு நூல்களும்
வீணான நூல்கள் என்று ஆடாய் பாம்பே!”

இவ்வாறாக வேதங்களையும், அவைகள் கற்பிக்கும் வரையறைகளையும் விமர்சிக்கும் சித்தர்கள், வாழ்க்கையின் நிலையாலை பற்றியும் கூறத்தவறவில்லை யோகநிலையில் சமயத்தையும், வாழ்க்கையையும் சிந்தித்த சித்தர்கள் சாதாரண வாழ்க்கை நிலைமையையும் நுணுக்கமாக பார்த்துள்ளனர் என்பதை பின்வரும் பாடல் தெளிவாக குறிப்பிடுகிறது.

“அடப்பன்னி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்
மடக் கொடியானொடு மந்தனாவ் கொண்டார்
இடப்பக்கம் இறை நொந்தது என்றார்
இடக்கப்படுத்தார் கிடன்தொழிந்தாரே”

இடப்பக்கம் நொந்தது என இங்கு குறிப்பிடுவது சடுதியாக மனிதனுக்கு ஏற்படும் மாரடைப்பு நோயினால் மனிதன் இறப்பதையே சித்தர்கள் தங்களது பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்கள். ஆகவே இவ்வாழ்க்கை நீர்க்குமிழி போன்றது நிலையில்லாதது அதைவிடுத்து நிலையான பேரின்ப் பெருவாழ்வை வாழ மனிதன் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என சித்தர்கள் வலியுறுத்தினர்.

சித்தர்கள் ஞான நிலையில் கடவுளைக் கண்டவர்களாக காணப்படுகின்றனர். அந்த வகையில் இறைவனை அனைத்திலும் காணும் தன்மை இவர்களது பாடல்களில் தொனிப்பதை காணலார்.

“மண்ணும் நீ அவ்விண்ணும் நீ மறிகடல்கள் ஏழும் நீ
எண்ணும் நீ எழுத்தும் நீ இசைந்த பண் எழுத்தும் நீகண்ணும் நீ
மனியும் நீ கண்ணுள் ஆடும் பாவை நீ
நண்ணும் நீர்மை நின்ற பாதம் நண்ணுமாறு அருளிடாய்”

இறைவனை அனைத்திலும் பரவி இருப்பவராக அவனே எல்லாமாக உள்ளான் என்ற பல கடவுள் தன்மையை கூறும் பன்மைவாதம் சித்தர்கள் உபநிடதங்கள் கூறும் சப்பிரபஞ்ச நிலை, கீதை கூறும் என்பவற்றை விளக்குபவைபோல் சித்தர்களின் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. பன்மைத்தன்மையான கடவுளை மனிதனில் காணத்தவறாத சித்தர்கள் மனிதனுள்ளே இருக்கின்ற ‘கடவுளை தேடியவர்களாக’ காணப்படுகின்றனர்.

(உ-ம்)

“என்னிலே இருந்த ஒன்றையான் அறிந்தது இல்லையே
என்னிலே இருந்த ஒன்றை யான் அறிந்து கொண்டபின் . . .

எனும் பாடல் கூட ‘தன்னையறிந்தவன் தலைவனையறிந்தவனாவான்’ என்பதைப் போல ‘தன்னை அறிந்தால் கடவுளை அறியலாம்’ என்ற கருத்தையே சித்தர் பாடல்கள் விளக்கி நிற்பதைக் காணலாம்.

➤➤ மாவட்டப்பிள்ளையார் ஆலய கும்பாஷேக சிறப்பு மலர் ➤➤

மறுபிறப்புப்பற்றி சமயங்கள் பொதுவாக, ‘இறப்பிற்குப் பின் மறுபிறப்பு உண்டு’ என்ற கருத்தை ஏற்க சித்தர்கள் வேறு விதமாக பார்த்துள்ளனர்.
(உடம்)

“கறந்தபால் முலைபுகாகடைந்த வெண்ணெய்மோர்புகா உடைந்து போனசங்கின் ஒசை உயிர்களும் உடற்புகா விரிந்த பூ உதிர்ந்த காயும் மீண்டும் போய் மரம்புகா இறந்தவர் பிறப்பதில்லை இல்லை இல்லை இல்லையே”

இறப்பு பின் பிறப்பு, பின் பிறப்பு இறப்பு என்ற தொடர் இல்லை என்பதையே சித்தர் பாடல்கள் கூறுகின்றன. இந்தவகையில் ஒரு ‘பொருள் முதல் வாதிகளைப் போல சித்தர்கள் விளங்குவதையும் நாம் காணலாம்.

மனிதர்களை இந்துசமயம் சாதியின் அடிப்படையிலே பிரித்து நோக்க சித்தர்களோ மனிதனை முதன்மைப்படுத்தி மனிதனை மனிதமான்பானவனாக காண்கின்றனர். அவனுக்கிடையில் எந்தவிதமான வேறுபாடுகளுமில்லை எல்லோரும் ஒரே தன்மையானவர்கள் என்ற விதமாகவே சித்தர் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

“சாதியாவது ஏதா? சலம்திரண்டநீரெலாம்
பறைச்சியாவது ஏதா? பணத்தியாவது ஏதா?”
மக்கிளிடையே உயர்வு தாழ்வு பாராது மக்களை மதிக்கும் பண்பை வளர்க்கும் மார்க்கமே சித்தர்களின் மார்க்கமாகும்.

இந்து சமயத்துக்கு பல சமய குரவர்களும், மெய்யயியார்களும் தத்தம் பங்களிப்பை செய்து அதனை செவ்வையாக்கி வளர்க்க தம் மை அர்ப்பணித்திருந்தனர். அவர்களினைப்போன்று இந்து மதத்துக்கு இன்னுமொரு பரிமாணத்தை கொடுத்தவர்களாக சித்தர்கள் விளங்குகின்றனர். ‘ஏட்டுச்சுரக்காய்’ போல் இருந்த சித்தர் பாடல்களில் புதைந்து கிடக்கும் சமயக்கருத்துக்கள் இந்து சமயத்துக்கு வளமுட்டுப்பவையாக அமைந்துள்ளன.

அந்தவகையில் இந்து சமயத்தின் வெளியார்ந்த சமயம் ஆசாரங்களை வெறுத்து அவற்றுக்கு அப்பால் சென்று சமயத்தை ஞான நிலையில் நின்று பார்ப்பவர்களாக சித்தர்கள் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் இந்து சமயத்தின் சனாதன தர்மத்தை போதிக்க துணிந்தவர்களாகவும் இந்து சமயத்தை உலக சமய சமரசத்தை நோக்கி அழைத்து சென்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர் எனலாம்.

தமிழ்த்தில் பாரம்பரிய நாட்டுக்கூத்தின் வளர்ச்சிகள்

திரு. அ. ரமணன் B. A.

மனித சமூகம் 21ம் நூற்றாண்டில் காலதி பதித்திருக்கும் இக்காலகட்டத்தில் எல்லாமே விஞ்ஞான யுகமாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்த வேளையில் தமிழரும், தமிழருடைய நாகரிகங்களும் நாளுக்கு நாள் மாறிக்கொண்டு வருவதனைக் காணலாம். இன்று தமிழர் மத்தியிலே அன்னிய மேனாட்டுக் கலாசாரத் தாக்கங்கள் பரவலாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கின்ற இவ்வேளையில் தமிழருடைய பாரம்பரிய நாகரிகங்களும், கலைகளும் அருகிக்கொண்டு செல்வதனைக் காணலாம். எந்தப் பாரம்பரியத்திலும் இல்லாத நாகரிகம் எம் தமிழரிடையே இலைமறை காயாய் மறைந்திருப்பதனை யாரும் உணருவதில்லை.

தமிழ்மீழ் காலம் காலமாக அன்னியரின் அடிமையில் சிக்கியபோது மக்கள் மட்டும் அடிமைப்படுத்தப்படவில்லை. கூடவே அவர்களது பாரம்பரியக் கலைகளும் அடிமைப்படுத்தப்பட்டன எனலாம். இந்தவகையில் எம்மிடையே காணப்படும் கலைகள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டை தோற்றுவாயாக கொண்டு காணப்பட்டாலும் அவற்றின் பரிணாம வளர்ச்சி தமிழ்மீழ் என்றால் அதனை யாராலும் மறுக்கவோ மறக்கவோ முடியாது.

“பாடு படுவர்க்கே இந்த பாரிடம் சொந்தமையா” என்ற கவிமணி தேசிக வினாயகம் பிள்ளையின் பொன்மொழிக்கமைய நெற்றி வியர்வை நிலத்திலே சிந்தப் பாடுபட்டு பிறர் வாழ தாம் வாழ்பவர்களே எமது பாமர கிராம மக்கள். இவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் அடையாளத்தில் மலர்ந்ததே இந்த நாட்டுக் கூத்து என்னும் கலை வடிவமாகும். இது கோடி மக்களின் சொந்தமாகும். இந்த மக்களின் உணர்வுகளையும், வாழ்க்கையின் இலட்சியங்களையும் வெளிப்படுத்தும் சாதனமாக இவ்நாட்டுக்கூத்துகள் விளங்குகின்றன எனலாம்.

அழரம்ப காலத்தில் இந்தியாவில் பள்ளு, குறவஞ்சி ஆகியவை கூத்து என்ற கலைவடிவம் உருவாக அடித்தளம் இட்டன. ஆனால் தமிழ்த்தில் இன்று தேசியத்தன்மை வாய்ந்த கலைவடிவமாக இது வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதனைக் காணலாம். ஈழத்தில் எப்போது கூத்தாட்டத்தினை தொடங்கினார்கள் என்பது பற்றி இன்னும் முழுமையாக அறியிப் படவில்லை. ஆனாலும் இன்றுவரை இங்கு நாட்டுக் கூத்து வளர்ச்சியடைந்துள்ளதனையும் கண்கூடாகக் காணலாம். இதனை மேலும் இங்கு எமது பிரதேசத்துக் களரிகளில் நடைபெறுகின்ற கூத்துக்கள் பறைசாற்றுகின்றன.

ஸழத்தின் மிகப்பழைமையானதும் பாரம்பரியமானதுமான கூத்தாக மார்க்கண்டேயன் நாடகம், வாளபிமன் நாடகம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இதனை எழுதியவர் வட்டுக்கோட்டை கணபதி ஜயராவார். இந்த ஆக்கமே கூத்து வளர்ச்சியில் ஒரு திருப்பு முனையினை ஏற்படுத்தியது எனலாம்.

சழத்தமிழரின் கூத்துக்கள் பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் அவ்வவ் மக்களிடையே குழலுக்கமைய மாறுபட்டுச் செல்வதனைக்காணலாம். இந்த வகையில் தமிழ்மீப் பிரதேசங்களான மட்டக்களப்பு திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மூல்லைத்தலை போன்ற இடங்களில் கூத்துக்கள் வடிவங்கள் மாறுபடுவதனைக் காணலாம். மட்டக்களப்பில் வசந்தன் கூத்து, மகுடிக்கூத்து, வடமோடி, தென்மோடி போன்றவற்றினைக் குறிப்பிடலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் காத்தான் கூத்து, வடமோடி, தென்மோடியும், மன்னாரிலே வடபாங்கு தென்பாங்கு வசாப்பு போன்றவற்றினையும் மூல்லைத்தலை வடமோடி, தென்மோடியும் மலையகத்தில் காமன் கூத்து, அருச்சனன் கூத்து, அருச்சனன் தபசு, பொன்னர் சங்கர் போன்றவற்றினையும் குறிப்பிடலாம்.

பிரதேச ரீதியாக கூத்துக்களின் வடிவங்கள் மாறுபட்ட போதும் அவற்றிடையே பல ஒற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றன. இவை பிரதேச வேறுபாட்டிற்கு ஏற்பவும் தனித்தன்மையுடன் விளங்குகின்றன. உதாரணமாக மட்டக்களப்புக் கூத்துலே மத்தளம், தாளம், பறை, உடுக்கு போன்ற வாத்தியக் கருவிகளும், யாழ்ப்பாணம் மற்றும் ஏனைய வடமாகாணக் கூத்துக்களிலே ஆர்மோனியம், கடம், டொல்கி போன்ற கருவிகளும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மலைநாட்டுக் கூத்துலே தப்பு வாத்தியம் பயன்படுத்தப்படுவதனைக் காணலாம்.

இதேபோலவே எல்லா மாவட்டக் கூத்துக்களிலும் ஒரு சில தனித்துவப் பண்புகளைக் காணலாம். இக்கூத்துக்களுக்கு வசனம் இல்லை, அத்தோடு ஆடலும், பாடலும் இவற்றின் அடிநாதமாக விளங்கும். இவை வட்டக்களரியிலே இடம் பெறுகின்றன. ஆனால் வட்டக்களரியில் கூத்தாடுகின்ற முறையானது இன்று மட்டக்களப்பிலே மட்டுந்தான் காணப்படுகின்றது எனலாம். வட்டக்களரி என்பது நான்கு பக்கமும் சுற்றி பார்வையாளர்கள் இருப்பார்கள் ஆனால் இதற்குத் திரையில்லை. இன்று ஏனைய இடங்களில் ஒரு பக்க பார்வையாளர்களைக் கொண்ட படச்சட்ட மேடை பயன்படுத்தப்படுவதனைக் காணலாம். இந்தக் கூத்துகளைப் பழக்குவர் அண்ணாவியார் என்று அழைக்கப்படுவார். இவர் மத்தளம் வாசிப்பார். சபையிலே தாளக்காரர், பாட்டுக்காரர், ஏடுபார்ப்போர், சபையோர் என்போர் காணப்படுவார். இக் கூத்தாட்டத்திற்குரிய பாத்திரங்களைத் தெரிவு செய்வதனை சட்டங் கொடுத்தல் என்று அழைப்பார்.

இங்கு நடை பெறுகின்ற கூத்தினுடைய கதையினை எடுத்தால் மக்கள் ஏற்கனவே அறிந்த கதையாகவே இது காணப்படும். அத்தோடு வெண்பா, ஆரியப்பா, கலிவெண்பா, போன்ற பாவகைகளும் தரு, சிந்து போன்ற இசைப்பா வகைகளும் கூத்துக்களிலே இடம் பெறும். வடமோடி தென்மோடி கூத்துக்களில் ஆடல், பாடல், உடை, கதை, ஆற்றுகை முதலியவை மாறுபடும்.

ஜூரோப்பியரின் வருகையினால் தமிழ்மீம் சகல துறைகளிலும் மறுமலர்ச்சி பெறுகின்றது இதனால் இந்த நாட்டுக் கூத்துக்களும் பாரிய மாற்றங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு வளர்ச்சியும் மட்டுகின்றன. இந்தத் தாக்கம் மன்னார் பகுதிக் கூத்துக்களையே பெரிதும் **>> மாவட்பின்னையார் அலை கும்பார்ஷேக சிற்பு மஸர் >>**

தாக்கின. காலப்போக்கில் ஜேரோப்பியர் மதத்தினைப் பறப்பும் நோக்குடன் இந்த நாட்டுக்கூத்தினை பிரசாரக் கருவியாக கையிலெடுத்தனர். நாட்டுக்கூத்தினை புதிய நவீன் வடிவில் மாற்றினர். நாட்டுக்கூத்தினைச் சுருக்கி வசனமும் பாட்டும் அமைய எழுதும் முறையும், நடிக்கும் முறையும் உருவாகியது. இதனால் வாசகப்பா நாடக மரபு உருவாகியது எனலாம். இதுவே மருவி வசாப்பு என அழைக்கப்பட்டது. கூத்திலே கத்தோலிக்கள் அடிடங்களை குறைத்தனர் இதனால் கூத்தின் பண்புகள் இழக்கப்பட்டது. இதனால் கூத்தின் தனித்துவம் பாதிக்கப்பட்டது எனலாம்.

இவ்வாறு அண்ணியரிடம் அடிமைப்பட்ட நாட்டுக்கூத்து 1948 சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இவ்வாறு அண்ணியரிடம் அடிமைப்பட்ட நாட்டுக்கூத்து 1948 சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் பாரம்பரிய முறையினை மையமாகக் கொண்டு நவீன முறையிலே மேடையேற்றப்பட்டது எனலாம். தமிழ்மீத பாரம்பரியக் கலைகளை வளர்ப்பதற்காகவே சு. வித்தியானந்தனை தலைவராகக் கொண்டு 1952ம் ஆண்டு இலங்கைக் கலைக்கழகம் மலர்ந்தது எனலாம். இவர் தலைமையில் பாரம்பரிய நாட்டுக் கூத்துக்கள் நவீன முறையில் மேடையேற்றப்பட்டன. விடிய விடிய கண்ணிழித்து ஆடிய கூத்துக்களை, இவர் குறுகிய நேரத்துக்குள் மேடையேற்றினார். வட்டக்களாரியை மாற்றி நவீன படச்சட்ட மேடையினை அறிமுகப்படுத்தினார். மேடையிலே கூத்தாடும் நடிகர்களுடன் நின்ற அண்ணாவியாரை மேடைக்கு பின்புறமாக நிற்க வைத்தார். அத்தோடு நவீன இசைக்கருவிகளையும், இசைகளையும் பாரம்பரிய கூத்தினுள்ளே புகுத்தி நவீன மயப்படுத்தினார்.

இன்றைய நிலையில் நாட்டுக்கூத்துக்களின் வளர்ச்சியினைப் பார்க்கும்போது பாரிய வளர்ச்சியினையும் அதிநவீனமயப்படுத்தப்பட்டதாகவும் காணப்படுவதனைக் காணலாம். சு. வித்தியானந்தனைப் பின்பற்றி கிழக்குப்பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் மதிப்பிற்குரிய சி. மெளனகுரு அவர்கள் சங்காரம் என்ற கூத்தினைப் படைத்தார். இந்தப் படைப்பானது நவீன நாட்டுக்கூத்து வளர்ச்சிலே ஒரு திருப்பு முனையென்றால் அது மிகையாகாது. அதுமட்டுமல்லாது ஏறியும் பிரச்சினைகளை கூத்து மரபிலே வித்தியானந்தனின் பாணியிலே கூறிய முதற்கூத்து சங்காரமாகும். இது வடமோடியில் அமைந்த ஒரு கூத்தாகும். அத்தோடு தமிழ்மீத பிரச்சினைகளை கூத்து வடிவமாக தந்த பெருமை பேராசிரியர் சி.மெளனகுரு அவர்களையே சாரும்.

விஞ்ஞானம் வளர்ச்சியுற்று சினிமாக்கலை உலகை ஆட்டி படைத்துக் கொண்டிருக்கும் இத்தருணத்தில் சினிமாவோடு கூத்துக்களை மோதலவிட்டு வெற்றி கண்ட பெருமை பல்கலைக்கழகங்களையே சாரும். இந்தவகையில் கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக்கழகம் போன்றவற்றில் பாரம்பரிய நாட்டுக்கூத்துக்களை வளர்ச்சியடையச் செய்யும் நோக்கோடு நுண்கலைத் துறையினர் அரும்பாடுபட்டு வருகின்றனர். பல்கலைக்கழக விழாக்கள், கொண்டாட்டங்கள் போன்றவற்றில் கூத்துக்கள் மேடையேற்றப்படுகின்றன. இங்கு நாடகமும் அரங்கியலும் பட்டப்படியில் ஒரு பாடமாக உள்ளது மேலும் வளர்ச்சியுட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

இந்தவகையில் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தினை எடுத்து நோக்குகின்ற வேளையில் நுண்கலைத் துறையின் தலைவர் பேராசிரியர் சி.மெளனகுரு அவர்கள், பாரம்பரிய
 ➤ மாவடிப்பிள்ளையார் அலைய கும்பாபீஷக சிறப்பு மஸர் ➤

நாட்டுக்கூத்திலே அதிக ஈடுபாடுடையவராகவும், பற்றாளராகவும், ஒரு நடிகனாகவும் விளங்குகின்றார். இங்கு நடை பெறுகின்ற கூத்துக்களை தானே முன்னின்று நெறிப்படுத்தும் ஒரு தயாரிப்பாளராகவும் விளங்குகின்றார். இங்கு வருடா வருடம் உலக நாடகத்தின் விழா கொண்டாடப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனுடாக பாரம்பரிய எமது கலையாக்கங்களை வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வருவதாய் அமைந்துள்ளன.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் 2001ம் ஆண்டு நடைபெற்ற உலக நாடக தின விழாவின் போது எமது பாரம் பரியிக் கலைகளின் அளிக் கைகள் பல மேடையேற்றப்பட்டபோதும் இவற்றிலே பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு அவர்களால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு தயாரிக்கப்பட்ட நவீன நாட்டுக்கூத்தாக அனைவரையும் பிரமை கொள்ள வைத்தது “இராவணேசன்” என்ற கூத்தாகும். அதி நவீன நாட்டுக்கூத்து வளர்ச்சியிலே “இராவணேசன்” மற்றுமோர் திருப்புமுனை என்றுகூடச் சொல்லலாம். உனர்வுகள் ததும்ப யதார்த்தப் பாணியில் அதிநவீன மெட்டுக்களால் பாடல் அமைத்து சந்தச் சிறப்போடு, நவீன இசைக்கருவிகளையும் பாரம்பரிய இசைக்கருவிகளையும் பயன்படுத்தி பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் களாலும், மாணவர்களாலும் சிறப்பான முறையில் மேடையேற்றப்பட்டது. மக்கள் மனதிலே ஒரு அழியாத நினைவாய் இந்த “இராவணேசன்” என்ற நவீன நாட்டுக்கூத்து அமைந்து விட்டது.

இதுபோலவேதான் யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகமும் நாட்டுக்கூத்தின் வளர்ச்சியிலே பல முயற்சிகளை எடுத்து வருகின்றது எனலாம். இந்தவகையில் அன்மையில் வட்டுக்கோட்டை குழுவினரின் “தர்ம புத்திரன்” என்ற நாட்டுக் கூத்தினை யாழிப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களே மேடையேற்றினர் எனலாம்.

அடுத்து தமிழர்களாகிய ஓவ்வொருவரும் நாம் சாகும்வரை சேர்த்து பிற்கால சமூகத்திற்கு விட்டுச் செல்கின்ற சொத்துக்கள் எமது பாரம்பரியக் கலைகளே. எனவே தேசிய உனர்வோடு புத்துயிர்பெற்று வளர்ந்துவரும் இக்கூத்தினை அழியவிடாது பாதுகாத்து வளர்த்தெடுப்பது எம்மவருடைய தலையாய கடமையாகும்.

அழுமுகத்தான் குடியிருப்பில் நாகதம்பிரான் வழிபாடு

செல்வி. கோ. மாலக்

2ம் வருடம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

○ ஓர் அறிமுகம்

இந்து மக்களின் தெய்வ வழிபாட்டு முறையினை அதன் விதமுறைக்கேற்ப விளக்குகின்ற நூல் ஆகமம் ஆகும். இந்நூல் கூறும் வழிபாட்டு முறைக்கேற்ப ஆகம முறைசார்ந்த வழிபாடு, ஆகம முறை சாரா வழிபாடு என பிரித்து நோக்கலாம் இவற்றுள் கிராமிய வழிபாட்டு முறை ஆகம முறை சாரா வழிபாட்டு முறைக்குள் அடங்குகின்றது, இக் கிராமிய வழிபாட்டு முறை கிராமிய மக்களின் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வேறுன்றி காணப்படுகின்ற பழைமை வாய்ந்த வழிபாடாக விளங்குகின்றது. கிராமிய வழிபாட்டு முறைக்குள் நாகதம்பிரான் வழிபாடும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. இவ்வழிபாடு இந்து சமய வரலாற்றில் பண்டைய காலம் தொட்டு மிகமுக்கியம் பெறுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக சிந்துவெளி நாகரிக காலத்தில் பாற்கின்ணன்த்தில் நாகம் ஒன்று பால் குடிப்பது போன்ற முத்திரை கண்டெடுக்கப்பட்டமையினை கூறமுடியும். இவ்வாய்வுக்கட்டுரை ஆழுமுகத்தான் குடியிருப்பினை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது.

மட்டக்களப்பு நகரத்திற்கு வடக்கே 12 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது ஆழுமுகத்தான் குடியிருப்பு. அங்கே நாகதம்பிரான் வழிபாடு சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது. இக்கிராமத்து மக்களில் அரைவாசிக்கும் மேற்பட்டோர் விவசாயத்துடன் தொடர்புடைய வேளாண்மை வெட்டுதல், குடு போடுதல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர் எனவே தொழிலுக்கு செல்வதற்கு முன்னர் தமக்கு எவ்வித இடுக்கனும் வராமல் காக்க வேண்டும் என்று நேர்த்தி வைத்து செல்கின்றனர். அறுவடைக்காலம் முடிந்து வந்ததும், கிராமத்து எல்லையில் அரசமரத்தின் கீழ் குடிகொண்டிருக்கும் நாகதம்பிரானுக்கு பொங்கி, படையல்வைத்து, பால்பழும் கரைத்துவைத்து வழிபடுகின்றனர்.

○ ஸ்ரீ நாககன்னி அம்மன் கோயில்

ஆழுமுகத்தான் குடியிருப்பின் கொலையில் ஸ்ரீ நாககன்னி அம்மன் ஆலயம் அமைந்துள்ளது இவ்வாலயத்தின் தோற்றும் பற்றி ஒரு கதை கூறப்படுகின்றது. அதாவது சாளிக்குட்டி சரவணமுத்து என்பவரின் முன்று பிள்ளைகளில் முத்த மகளான சீராளன் எனும் பத்து வயது சிறுவனின் கனவில், ஒரு பெண் தோன்றி யாரோ தன்னை சித்திரவதை செய்வதாக கூறி தான் இருக்கும் இடத்தையும் காட்டி சென்றதாகவும் அவர் அந்த இடத்தினை கையால் கிளையும் போது ஒரு உருவம் அவரது மடியில் வந்து விழுந்தது, அவ் உருவம் பெண் உருவம் அந்த உருவத்தினை அச்சிறுவன் ஒரு சில நாட்கள் பாதுக்காப்பான இடத்தில் யாருக்கும் தெரியாமல் வைத்திருந்தான். உருவச்சிலை கிடைத்த இடத்தில் அவரும் அவரது சகோதரர்களும் சிறு பந்தல் அமைத்து விளையாடுவார். அவர் விளையாட அமைத்த பந்தலில் இருந்து ஒரு சங்கிலி அமைப்பும் ஊஞ்சலும் வந்து அவரை ஒரு விதமாக ஆடவைத்தது. இதனைக் கண்ட அயலவர்கள் இக்குழந்தைகளை மதியநேரம் விளையாட வேண்டாம் என கூறி விரட்டிய போது சீராளன் எனும் சிறுவன் அவ்விடத்தில் மயங்கி விழுந்து விட்டான் அப்போது அவரது தந்தை அவரை எழுப்பி என்ன என்று கேட்டபோது நான்தான் நாகம் எனக்கு ஏழ நாட்களுக்கு இருப்பதற்கு இடம் ஒன்று தேவை என்றும் தனது முற்பிறப்பு பற்றியும் கூறினார். அதாவது தனது தந்தை பச (கோம்பி)

அந்தப் பசுவின் பாலை தான் தொடர்ந்து அருந்தியதன் விளைவாக அவருக்கு மகனாக இப்பிறவி எடுத்தேன் எனக்கூறினார்.

உருவச்சிலை கிடைத்த இடத்தில் ஒரு வேப்பமரமும் சூரவன மரமும் நின்றன. அந்த இடத்தில் பந்தல் அமைத்து சீராளனே முதன்மையாக நின்று தன்னை நாடு வரும் பக்தர்களுக்கு சாத்திரம் கூறி அவர்களுக்கு வரும் நோய்களை தீர்த்து வைத்தார் இது தவிர அவர் சாத்திரம் கூறத் தொடங்கியதில் இருந்து இன்னும் ஏழு வருடங்களுக்குத்தான் இருப்பேன் என கூறினார். அவர் கூறி சுரியாக ஏழு வருடங்களின் பின்னர் இறந்தும் விட்டார். இவர் இறப்பதற்கு ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்னர் இவரிடம் சாத்திரம் கேட்கவந்த திரு. ஜெயசீலன் என்பவரிடம் தன்னிடம் உள்ள சக்தி அனைத்தையும் ஒப்படைப்பதாக கூறி அவரிடம் சத்தியவாக்குப் பெற்றுக்கொண்டார் அன்றிலிருந்து திரு ஜெயசீலன் என்பவரே இவ்வாலயத்தில் தெய்வம் ஆழவருவதோடு தன்னை நாடுவரும் பக்தர்களின் குறைகளை தீர்த்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்.

இந்த ஆலயம் ஆரம்பத்தில் தனியொருவரின் காணியில் இருந்தாலும் தற்பொழுது அந்தக் காணியை ஊர்மக்கள் சொந்தமாக்கிக் கொண்டுள்ளார்கள். இவ்வாலயம் இன்னும் அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்யப்படவில்லை ஆகையினால் ஆலயத்திற்கான அனைத்து நிதிவசதிகளும் ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு கொலனியில் அமைந்துள்ள சுமார் 150 குடும்பங்களினாலேயே வழங்கப்படுகின்றன. ஆலயத்திற்கு பின்னால் சீராளனின் நினைவாக குருநாதர் என்ற பெயரில் பந்தல் அமைந்துள்ளது. இப்பந்தலில் சுமார் 15 வருடங்களுக்கு முன்னர் இரண்டு தென்னங்கள்ருக்கள் நாட்டப்பட்டுள்ளன. இன்றும் இரண்டு கன்றுகளும் நாட்டிய அளவிலேயே உள்ளன. இது தொடர்ந்தும் வளராமல் அப்படியே இருக்கும் என நம்பப்படுகின்றது. மற்றும் ஆலயத்தில் அமைந்துள்ள ஆலமரத்தின் வேரில் விசத்தினை எடுக்கும் சக்தி இருப்பதாக நம்பப்படுகின்றது. ஏதாவது விஷ ஜந்துக்களால் பாதிப்புற்றவர்கள் வந்து இவ்வாலய மரவேரில் பாதிக்கப்பட்ட இடத்தினை வைத்து தம்மில் உள்ள விசத்தினை போக்கும் நிலை இன்றும் காணப்படுகிறது.

1987ம் ஆண்டு வரையும் இவ்வாலயம் சிறு குடிசையிலேயே இயங்கி வந்தது. 1987ல் கருவறையும் 1988ல் வெளிமண்டபமும் கட்டப்பட்டது. ஆலய ஆவர்த்தன நிகழ்வுகளுக்கான செலவுகள் அனைத்தும் இக்கிராமத்து மக்களின் முழு உதவியினாலேயே நடந்தன. இவ்வாலயத்தில் வெள்ளிக்கிழமை பெளர்ன்றி தினங்களில் பூசை விமர்சையாக நடைபெறுகின்றது, இது தவிர ஒவ்வொரு வருடமும் விழா நடைபெறுகின்றது. இவற்றுடன் சீராளனின் இறந்த தினத்தினை நினைவு கூறும் வகையில் புரட்டாதி மாதம் ஒரு தினத்தில் அன்றானம் இடம் பெறுகின்றது.

நாகதம்பிரான் வழிபாடு ஈழம் எங்கும் பரந்து காணப்படுகிறது. அதாவது இத்திருநாட்டின் ஆதிக்குடியினரான நாகர்களின் நாகரிகம் சிவநெறியின் பாற்பட்டது. நாகர்களையும் அவர்களது வழிபாட்டினையும் நினைவு படுத்துவதாக பரந்து காணப்படும் நாகதம்பிரான் வழிபாட்டு ஆலயங்கள் விளங்குகின்றன. திருக்கேதீஸ்வரமும் நாகர்களின் வழிபாட்டுடன் தொடர்புபடுத்தப் படுகின்றது. திருக்கேதீஸ்வர நாதனை நாகநாதன் என்றும் போற்றுகின்றோம். இது தவிர நயினை நாகபூசனி அம்மன் ஆலயம், பண்டாரியாவெளி நாகதம்பிரான் ஆலயம் கோட்டைக் கல்லாறு, மண்டூர், செட்டிபாளையம், ஏறாவூர் போன்ற இடங்களில் உள்ள நாகதம்பிரான் ஆலயங்கள் நாகதம்பிரான் வழிபாட்டின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இந்து வாழ்வியலின் தத்துவம் ஓர் அறிமுகம்

திருமதி. கே. லோகேஸ்வரி B.A.

இந்துமதம் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத மதம் என்று எல்லோராலும் போற்றும் சிறப்பிற்குரிய மதமாகும். அந்த வகையில் இந்துமதம் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்வாழ்வில் பிறப்புத்தொடக்கம், இறப்புவரையும், இறப்பிற்குப்பின்னும் செய்யவேண்டிய பல்வேறு விடயங்களையும், கிரியைகளையும், கடமைகளையும், எடுத்துக்கூறுவதுடன் அவை உணர்த்தும் தத்துவங்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. அதாவது மனிதராகிய எமக்குள் இருக்கின்ற மிருக சுபாவத்தினைத் தடுத்து, மனித சுபாவத்தினை அடக்கி தெய்வத்தன்மையை அடைவதற்கு இந்துமதம் வழிநடத்திச் செல்கின்றது. அதற்கு ஒவ்வொருவரும் தம்வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பல்வேறு செயற்பாடுகளையும் அவை உணர்த்தும் தத்துவங்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

இந்துமதம் உணர்த்தும் தத்துவங்களுள் முதலாவதாக ஆலயம் அமைகிறது. ஆலயம் என்பது “ஆண்மாக்கள் ஆண்டவனுடன் லயிக்கும் இடம்” அதாவது ஆணவமலம் அடங்கும் இடம் எனப் பொருள்படும். ஆலயம் சென்று இறைவனை வணங்கக் காரணம், இறைவனின் சக்தி விக்கிரகங்களில் சேகரிக்கப்பட்டு அமைந்திருப்பதனாலே யாகும். இவ்வாறு இறைவனின் இருப்பிடமாகிய ஆலயத்தின் அமைப்பினையும் அவைசுட்டும் தத்துவத்தினையும் நோக்கின், ஆலயம் மனித உடலின் அமைப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது நமது பாதங்கள் கோபுரமாகவும், முழங்கால் ஆஸ்தான மண்டபமாகவும், தூடை நிருத்த மண்டபமாகவும், தூப்புள் பலிபீமாகவும், கழுத்து அர்த்த மண்டபமாகவும், தலை கர்ப்பக்கிரகமாகவும் அமைந்துள்ளது.

மேலும் கோபுரத்தின் தத்துவத்தினை நோக்கின் கோயில்கோபுரம் இறைவனின் திருவடியினைக் குறிக்கும். கோபுரம்போல் ஆன்மீக உணர்வில் நாம் ஓங்கி உயர்வதையே இது உணர்த்துகின்றது. இக்கோபுரத்தில் உள்ள மாடங்களை ஒற்றைப்படையில் அமைப்பர். அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தத்துவத்தினை விளக்கி நிற்கும். அவையாவன, ஐந்து மாடங்கள் ஐம்பொறிகளையும், ஏழு மாடங்கள் ஐம்பொறிகளுடன் மனம், புத்தி ஆகியவற்றையும் ஒன்பது மாடங்கள் ஐம்பொறிகளையும் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பவற்றையும் குறிக்கும். கோபுரத்தில் எல்லா உருவங்களையும் அமைத்திருப்பதன் தத்துவ விளக்கம் யாதெனின் எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை விளக்கும்.

நமது உடம்பில் முப்பத்திரண்டு கட்டுக்களைக் கொண்ட முதுகுத்தன்னு இருப்பதன் அடையாளமாகத் திருக்கோயில் கொடிமரம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. யோகி பிராண வாயுவை நட்டு நாடியில் நிறுத்தி தியானம் செய்தால் மனம் முதலான அந்தக் கரணங்கள் நின்று, உலகுமறந்து தெய்வ தரிசனம் ஏற்படும் தன்மை ஏற்படும். மேலும் கோயிற் பிரகாரத்தின் தத்துவத்தினை நோக்கின் உலகப்பற்றை படிப்படியாக விட்டுவிட வேண்டும் என்பதையே ஒவ்வொரு பிரகாரங்களும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. கற்பக்கிரகத்தின் முன் நிற்கும் போது உலகப்பற்று முற்றிலுமாக நீங்கிவிடும் கோயில் ஐந்து பிரகாரங்களுடன் கூடியது. நம் உடம்பில் அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம்,
» மாவடிப்பிள்ளையார் அஹை கும்பமிழேக சிறப்பு மலர் »

மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆணந்தமயகோசம் என்ற ஐந்து கோசங்கள் உள்ளன. ஆலயத்தின் ஒவ்வொரு பிரகாரத்தினையும் வலம் வரும்போது ஒவ்வொரு புலனையும் அடக்கி கடவுளிடம் மனதைச் செலுத்தி இறையருளைப் பெற முயற்சித்தலை இது குறிக்கும்.

கோயிலைச் சுற்றியுள்ள மதில் சுவர்கள் உலகபந்தத்திலிருந்து ஆலயத்தை தனியாகப் பிரிக்கின்றது. மதில் சுவர்களில் பூசப்படும் செம்மணி, வெள்ளைப் பட்டைகள் முதலியன மங்கலச் சின்னங்கள் மட்டுமல்ல, அவை சிவசக்தி ஜக்கியத்தினை உணர்த்துவனவாகவும் உள்ளன.

இவ்வாறு இந்துமதம் ஆலயத்தின் தத்துவங்களை உணர்த்தும் அதேநேரம் அங்கு நடைபெறும் கிரியைகளின் தத்துவங்களையும் விளக்கி நிற்கின்றது. ஒரு நோக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு மந்திரம், தந்திரம், பாவனை எனபவற்றின் மூலம் இறைவழிபாட்டை நிகழ்த்தும் முறை கிரியை எனப்படும். இது நித்தியகிரியை, நைமித்திய கிரியை, காமிய கிரியை என முன்று வகைப்படும். இம் முன்று கிரியைகளின் போதும் ஆலயத்தில் அபிஷேகம், அலங்காரம், தீப தூபம் காட்டுதல், அர்ச்சனை என்பன இடம்பெறுவதோடு நைமித்திய கிரியையின் போது கும்பம்வைத்தலும் இடம் பெறும். இவற்றிலும் பல தத்துவங்கள் அடங்கியுள்ளன.

முதலில் கும்பத்தின் தத்துவத்தினை நோக்கின், கும்பம் - ஈஸ்வர தேகத்தைக் குறிக்கும். அது அமைக்கப்படும் உலோகம் - உடல், குடம் - தசை, அதனுள் உள்ள நீர் - குருதி, அதனுள் உள்ள இரத்தினங்கள் - எலும்புகள், குடத்தினை சுற்றியுள்ள நூல் - நாடிகள், செபிக்கப்படும் மந்திரம் - உயிர், சுவர்ச்சம் (தருப்பை) - தலைமயிர், மாவிலை - சடை, தேங்காய் - தலை, வள்ளிரம் - தோல், ஆசனம் - நவதானியம் (தானியவிருத்தி), கும்பம் ஆக்கப்பட்ட பொருள் (மண்) - மாமிசம், என்னும் தத்துவத்தினை உணர்த்தி நிற்கும்.

அடுத்து ஆலயத்தில் நிகழும் அபிஷேகம் உணர்த்தும் தத்துவத்தினை நோக்கின் நன்னீரினால் இறைவனை நீராட்டுதல், மனத்தகத்து அன்பை வளர்ப்பதற்கு அறிகுறியாகும் புறத்தே ஆலயத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் இறைவனுக்குத் திருமுழுக்குச் செய்யப்படுகின்றது. பால் தயிர், பஞ்சாமிரதம் முதலியவற்றில் அபிஷேகம் செய்யப்படுகின்றது. இது உடலை வளர்ப்பது போன்று நல்லெண்ணங்களை எண்ணி உள்ளத்தினை வளர்க்க வேண்டும் எனும் தத்துவத்தினை உணர்த்துகின்றது.

அபிஷேகம் முடிந்ததும் அலங்காரம் செய்யப்படும். இதன்பின் தேங்காய் உடைத்து வைக்கப்படும். தேங்காய் உடைத்தல் உணர்த்தும் தத்துவத்தினை பார்ப்போமானால், ஆண்மாக்களிடையே ஆணவும், கண்மம், மாயை ஆகிய முன்று மலங்களுக்கும் ஒப்பாகவே தேங்காய் உள்ளது. அதாவது தேங்காய் மீதுள்ள பச்சை மட்டை மாயா மலத்தினையும், உரித்தெடுக்கும் நார் கண்ம மலத்தினையும், ஒடு ஆணவ மலத்தினையும் குறிக்கும். மேலும் புற ஒடு - உலகமாயையையும், உள்ளீடு பரம்பொருளினையும், இளநீர் - திருவருளையும் குறிக்கும். எனவே தேங்காய் உடைக்கும் செயல் மாயையினை அகற்றி பரஞான ஒளியைக் காட்டி, அதனருளால் பரமானந்த அமிரத்தை நுகரச் செய்தலைக் குறிக்கும்.

மேலும் கற்பூரம் எரித்தல் கூட தத்துவத்தினை உணர்த்தி நிற்கின்றது. அதாவது வெண்மையான கற்பூரம் சாத்வீக நிலையினைச் சுட்டும். கற்பூரத்தில் அக்கினி பற்றியதும் தன்வடிவை நீத்து அக்கினியுடன் கலந்து வானில் அத்துவிதமாய் விளங்குகின்றது. அதேபோல ஆன்மாக்களும் ஞானாக்கினி பற்றிய இடத்தே மாயைத்தன்மை நீக்கி தூல, சூட்சும், காரண உடல்கள். அழியப்பெற்று பரம்பொருளுடன் கலந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு அடையும் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

தூபம், “நான்” என்ற அகந்தையைப் பொக்குகின்றது. தீபம் அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி ஞான ஒளி ஏற்படுவதனைக் குறிக்கும் கற்பூரம் சோதியில் ஏரிந்து கரியோ, சாம்பலோ இல்லாது மறைவதுபோல ஆன்மா இறை சோதியில் கலந்து ஒன்றுபடுவதனைக் குறிக்கும். மேலும் தூபம் ஆணவமல நீக்கத்தினையும், தீபம் பாவநீக்கத்தினையும் உணர்த்தும்.

அடுத்து நிவேதனம் என்பது நம் குணங்களாகிய அகங்காரம், குரோதம் முதலியவற்றை ஆண்டவனுக்கு அழுதாக சமர்ப்பித்து நாம் தூய்மை பெறுவதனை உணர்த்தும். இதன்பின் தீப அழராதனை இடம்பெறும். தீபாராதனை சுட்டும் தத்துவம் யாதெனில், அஞ்ஞானம் எனும் திரை நீங்கியவுடன் சோதிப்பிளம்பாய் பல விளக்குகள் கொண்ட அடுக்குத் தீபம் ஒன்று சுற்றப்படுகின்றது. இது அஞ்ஞான பூமியுள் நின்று ஞான பூமிக்குள் பிரவேசிக்கும் ஆத்மா ஒரே ஒளிப்பிளம்பைக் காண்கின்றது என்பதை உணர்த்துகின்றது. அடுக்குத் தீபத்தில் கணக்கற்ற விளக்குகள் காணப்படுகின்றன. அதன்பின் படிப்படியாகக் குறைந்து ஒரு தீபத்தில் தீபாராதனை முற்றுப் பெறும். இது “ஏகமாய் உள்ள பரமாத்மாவே எண்ணிறைந்த ஜீவாத்மாக்களாக பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது” என்னும் தத்துவத்தினை உணர்த்துகின்றது.

அடுத்து இந்துக்களாகிய நாம் விபூதி அணிவதன் தத்துவத்தினை விளங்காமலே கண்டபடியெல்லாம் விபூதி அணிகின்றோம். நாம் இறுதியில் சாம்பலாகப் போவதனை விபூதி உணர்த்தி நிற்கின்றது. இதனை முன்று பட்டையாக சாத்துவது ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களும் தகிக்கப்பட்டதனை உணர்த்தி நிற்கும்.

மனிதர்கள் இவ்வாழ்வில் கடைப்பிடித்தொழுகும் பண்டிகைகள், விரதங்களின் தத்துவங்களை நோக்கின், பண்டிகை என்பது விசேட நாட்களில் நடைபெறும் கொண்டாட்டங்களைக் குறிக்கும். அதாவது தைப்பொங்கல், தீபாவளி, சித்திரை வருடப்பிறப்பு முதலியனவாகும். உணவை விடுத்தேனும் சுருக்கியேனும் மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய முன்றினாலும் இறைவனை மெய்யன்போடு வழிபடுவது விரதமாகும். நவராத்திரி விரதம், சிவராத்திரி விரதம், கேதாரகெளரி விரதம் போன்ற விரதங்களைக் குறிப்பிடலாம். இப்பண்டிகைகளும் விரதங்களும் உணர்த்தும் ஒரு சில தத்துவங்களை நோக்கின், மழையையும் வெயிலையும் தந்துதவிய குரியனுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தும் முகமாகவே தைப்பொங்கல் கொண்டாடப்படுகின்றது. “நன்றி மறப்பது நன்றல்ல” என்னும் தத்துவத்தினை தைப்பொங்கல் விழா உணர்த்தி நிற்கின்றது. மனதின் இருள் அகன்று ஒளி பிறந்தால்தான் மனிதன் இறை நிலைக்கு உயர முடியும் அஞ்ஞானத்தின் ஸ்தால வடிவமே நரகாசாரன். அந்த அஞ்ஞான இருளைப் போக்கும் முகமாகவே எம்மைப் பீடித்திருக்கின்ற அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னா சொல்

ஆகியவற்றைக் களாந்து ஓவ்வொரு மனதிலும் நற்கருணை என்னும் தீபங்கள் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்க வேண்டும். எனும் பாரிய தத்துவத்தினை தீபாவளிப்பண்டிகை விளக்கி நிற்கின்றது.

கந்தசத்தி விரதத்தின் தத்துவத்தினை நோக்கின், இவ்விரதம் ஜப்பசித்திங்களில் வரும் வளர்பிறை பிரதமை முதல் சஸ்தி திதி வரையுள்ள ஆறுதினங்களில் அனுஸ்திக்கப்படும். இவ் ஆறு நாட்களும் தத்துவ நோக்கில் மாணிடரது ஆறு பகைகளையும் நீக்குதலைக் குறிக்கும். அவை, காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சலியம் என்பவற்றினை குறித்து நிற்கும். சூரன், சிங்கன், தூரகன் ஆகிய மூவரும் ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மும்மலங்களையும் உணர்த்தி நிற்கின்றனர். இந்த ஆறு பகைகளையும் மும்மலங்களையும் வென்று ஆண்டவளின் திருவடியினைச் சென்றடைய வேண்டும், எனும் தத்துவத்தினை உணர்த்தி நிற்பதே கந்தசத்தி விரதமாகும்.

கார்த்திகை விளக்கீடானது சோதிவடிவிலே இறைவனை வழிபடுவதனை உணர்த்தி நிற்கின்றது. தீப ஒளியானது எப்படி வேற்றுமையில்லாமல் அனைத்துப் பொருட்களின் மீது பட்டு மகிழ்ச்சி உண்டாக்கின்றதோ, அதேபோல் நமது மனங்களிலும் அன்பு, கருணையாகிய தீபங்களை ஏற்றுவோம் என்பதே தீப ஒளியின் உடபொருளாகும்.

நவராத்திரி விரதத்தில் கொலு வைப்பது சிறப்பாக இடம் பெறும் நிகழ்வாகும். இக் கொலு வைக்கும் தத்துவத்தினையும் இந்துமதம் எடுத்து விளக்குகின்றது. அந்த வகையில் நவராத்திரி விழாவின் போது ஒன்பது படிகளைக்கொண்ட கொலு வைக்கப்படும். அதில் முதலாவது படியில் ஒருவிழுள்ள உயிர்ப்பொருள்களை உணர்த்தும் புல், செடி, கொடி, ஆகிய தாவர பொம்மைகளையும், 2வது படியில், இரு அறிவு கொண்ட நத்தை, சங்கு போன்ற பொம்மைகளையும், முன்றாவது படியில் முன்று அறிவுடைய கரையான், எறும்பு போன்ற பொம்மைகளையும், நான்காவது படியில் நான்கறிவுடைய நன்கு, வண்டு பொம்மைகளையும், ஐந்தாவது படியில் ஐந்தறிவுகொண்ட நாற்கால் விலங்குகள், பறவைகளையும், ஆறாவது படியில் ஆறறிவு கொண்ட மனிதர்களின் பொம்மைகளையும், ஏழாவது படியில் மனிதனுக்கும் மேற்பட்ட ரிசிகளின் பொம்மைகளையும், எட்டாவது படியில் தேவர்களின் உருவங்கள் நவக்கிரக அதிபதிகள் பஞ்சபூத தெய்வங்கள், அட்டதிக்கு பாலகரின் பொம்மைகளையும், ஒன்பதாவது படியில் பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்ற மும்முர்த்திகள் அவர்களின் தேவியரான சரஸ்வதி இலக்குமி, பார்வதி ஆகியோருடன் இருக்க வேண்டும். ஆதிபராசக்தி நடு நாயகமாக இருப்பதாக கொலு வைக்க வேண்டும். இது உயிர்கள் படிப்படியாக பரிநாம வளர்ச்சி பெற்று கடைசியாய் தெய்வம் ஆக வேண்டும் என்கின்ற தத்துவத்தை உணர்த்தி நிற்கிறது.

கேதார கெளரி விரதம் ஆனும், பெண்ணும் சரிசமாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இந்து மக்கள் இல்லற வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கும் வாழ்வியல் சடங்குகள் உணர்த்தும் தத்துவங்களை நோக்கின், வாழ்வியல் சடங்கு என்பதில் குறிப்பாக உள்ளடக்கப்படுவை திருமணச் சடங்கும், மரணச் சடங்குமாகும். “இருமணங்கள் இணைவதுதான் திருமணம்” எனப்படும். திருமணம் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படும் எனக்கறப்படுகின்றது. நம் இந்து தர்ம முறைப்படி செய்யும்

திருமணங்கள் எவ்வளவு அர்த்தம் உள்ளவை, எவ்வளவு தத்துவக் கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ளவை என நாம் பார்ப்போம். அதாவது சாதகம் பார்த்தல் தொடக்கம் தாலிகட்டி முடிந்த பின்னுள்ள நிகழ்வுகள் அனைத்தும் பெரும் தத்துவங்களை விளக்குகின்றன. இதில் தாலிகட்டுதல் அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி பார்த்தல் அக்கினி வலம் வருதல் அர்ச்சதை போடுதல் என்பன முக்கிய நிகழ்வுகளாகும். திருமணத்திற்கு மிகவும் முக்கியமானது மாங்கல்யம். இதனை அணிவிக்கும்போது,

“மாங்கல்யம் தந்துநானேந மம ஜீவந ஹேதுநா, கண்டே பத்நாமி ஸ்பகே தவமஜீவ ஸரதஸ்தம்”

என்ற மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. மணமகன் மணமகள் கழுத்தில் அணிவிப்பார் இது “நான் நீண்ட காலம் வாழ வேண்டும் என்று இறைவனை பிரார்த்தித்து உனக்கு அணிவிப்பது செளபாக்கிய வதியே நீ நூற்றாண்டு சுமங்கலியாக சுகமாக வாழ்ந்திடுவாய் என்பதே இதன் பொருளாகும். முன்று முடிச்சு உணர்த்தும் தத்துவம் முன்று முடிச்சும் மும்முர்த்திகளுக்கு அர்ப்பணிப்பது தெய்வீகமான அமசமாகும். உலகியலின்படி தெய்வம், பெற்றோர், கணவன் முவரையும் மதிக்கவும், திரிகரண சுத்தியாக மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றை புனிதத்தோடு திருமண பந்தத்தினைக் காக்கவும், முக்காலமும் உணர்ந்து இல்லற தர்மத்தைப் பேணவும் இந்த முன்று முடிச்சுக்கள் அடையாளமாகத் திகழ்கின்றன.

திருமணத்தின்போது அம்மி மிதித்தல் அருந்ததி பார்த்தல், அர்ச்சதை போடுதல் உணர்த்தும் தத்துவத்தினை நோக்கின், அம்மிதித்தல் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு இடர்பாடுகள் வந்தாலும் சகித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதோடு கற்பில் அம்மிக்கல் போன்று சிறந்து விளங்க வேண்டும் எனும் தத்துவத்தினை விளக்குகின்றது.

அருந்ததி பார்த்தல் சப்தரிஷிகளின் மனைவிகளில் மிக உயர்ந்த கற்புக்கரசி அருந்ததி அவளை நட்சத்திர உருவமாகக் காணும் மணப்பெண் அதைப் போல் தானும் கற்புநெறியில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகின்றது. அடுத்து இடம் பெறும் முக்கிய நிகழ்வு அர்ச்சதை போடுதல் இது கீழிருந்து மேல்நோக்கிப் போடப்படும் அர்ச்சதை உணர்த்தும் தத்துவம் மனித வாழ்க்கைக்கு மிக முக்கியமானது அரிசி. அன்னத்தால் ஆனது உடம்பு. உணவில் இருந்தே உலகம் தோன்றியது. அனைத்தும் உணவாகவே முடிந்து போகின்றது. அதாவது எந்தக் கஸ்டம் வந்தாலும் உணவுக் கஸ்டம் வரக்கூடாது எனக்கூறி தானிய விருத்தி ஏற்படுவதற்காக ஆசி கூறி அர்ச்சதை இடப்படும்.

மனிதனுடைய மரணத்தில் நடைபெறும் அனைத்துக் கிரியைகளுக்கும் இந்துமதம் பல தத்துவக்கருத்துக்களை கூறினிற்கின்றது. அந்தவகையில் மரணக்கிரியையின் போது நடைபெறும் ஒரிரு கிரியைகளின் தத்துவங்களை நோக்கின், மரணத்தின்போது பேரிகை அடித்தல் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. பேரிகையிலே பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலிய மூர்த்திகளைப் பூசித்துப் பேரிகை அடிப்பர். அடிக்கும் போது சொல்லும் வாக்கியத்தின் விளக்கம் “பூமியிலும் மறு உலகத்திலும் உள்ளவர்கள் யாவரும் வாழவும் கொடியோர் அடங்கவும், சகல உலோகங்களில் ஜஸ்வரியம் உண்டாகவும். மிருகம் பட்சி முதலிய பிராணிகளுக்கு சுகம் உண்டாகவும் பேரிகை அடிக்கப்படுகின்றது என்பதாகும்.

இதேபோல் மரணத்தின்போது வாய்க்கு அரிசி போடுதல் கொள்ளிக்கூடம் எடுத்தல் போன்றவற்றிற்கும் தத்துவம் கூறப்படுகின்றது. அதாவது வாய்க்கு அரிசிபோடுவது என்பது மனித வாழ்க்கைக்கு மிக முக்கியமானது அரிசி, அன்னத்தால் ஆனது சர்வம் எனவும் உணவில் இருந்தே உலகம் தோன்றியது அனைத்தும் உணவாகவே முடிகின்றது” என்பதையே உணர்த்தி நிற்கின்றது. இதேபோல் நீரும் நெருப்பும் மனிதவாழ்வில் மிக முக்கியமானவை என்பதைச் சுட்டுவதே கொள்ளி குடம் எடுத்தல் என்பதாகும். மேலும் இறந்தவரின் உடலை ஏரிப்பதற்கும் புதைப்பதற்கும் தத்துவங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆசையுடன் இறந்தவர்களைப் புதைக்க வேண்டும் எனவும் பற்றற்று இறந்தவரின் உடலை ஏரிக்கவேண்டும் எனவும் கூறப்படுகின்றது. ஆசையுடன் இறந்தவரின் ஆசைகள் எல்லாம் மண்ணுள் புதைக்கப்படுவதாகவும் பற்றற்று இறந்தவரை ஏரிப்பதால் அவர் இறைவனுடன் ஒன்று படுவதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

இவ்வாறு மரணக்கிரியை பல தத்துவங்களை உணர்த்தி நிற்கின்றது எனலாம் இதைவிட இறப்பிற்குப் பின்னும் அந்தியெட்டி, திவசம், சிரார்த்தம், சபின்மகரணம், மாசியம் செயல் போன்ற நிகழ்வுகளும் இடம் பெறும். இதில் சபின்மகரணம் ஆசைகள் முடிவிலும் வருட முடிவிலும் செய்வார்கள் “பிண்டம் போட்டு சபின்ம செய்தாலே இறந்தவருடைய ஆத்மா பிரேத நிலையில் நீங்கி பிதிர தன்மை அடையும்” என்பதை உணர்த்தவே சபின்ம கரணம் செய்யப்படும். இவ்வாறு இறந்த பின்னும் ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டியவை பற்றியும் அது உணர்த்தும் தத்துவங்கள் பற்றியும் இந்துமதம் எடுத்து விளக்குகின்றது.

எனவே இவற்றினை தொகுத்து நோக்குமிடத்து இந்து மதத்தில் கூறப்படுகின்ற பலவேறு நடவடிக்கைகளும் பல்வேறு தத்துவக்கருத்துக்களை கொண்டுள்ளன. “இந்துமதம் ஒரு தத்துவக் கருவுலம்” என்பதை விளக்கிக் கொள்ளாமலும் உணர்ந்து கொள்ளாமலும் மக்கள் மனம் போன போக்கான செயல்களைச் செய்கின்றார்கள். ஆகவே இந்துமதம் உணர்த்தும் தத்துவக்கருத்துக்களைப் புரிந்து கொண்டு ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய பிறப்புத்தொடக்கம் இறப்பு வரையும், இறப்பிற்குப் பின்னும் உள்ள நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் முறையாகவும், விதிப்படியும் கடைப்பிடித்து வாழ்க்கையில் இன்பமாக வாழ்ந்து இறுதியில் இறைவனைச் சேருவதனை நோக்கமாகக் கொண்டே தீந்தத் தத்துவக்கருத்துக்களை இந்துமதம் விளக்கி நிற்கின்றது எனலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள் :

01. அருணாசல ஆசாரியர் கா. சைவசமய சிந்தாமணி
02. மயில்வாகனம் இரா. சிந்தனைக்கோவை
03. ஞானபூமி 2003 மார்கழி

உய்வினை உறுதியாக தரவல்ல

சில சிந்தனைகள்

க.ரெ.மா.மண்ணம், சித்தாண்டி.

“ஸைவநன் னெறிதான் தழைத் தோங்குக
தெய்வ வெண்டிரு நீறு சிறக்கவே”

- * மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தும் சிறந்த மருந்து தியானமே. தியானத்தின் போது மூளை அணுக்களின் பலம் கூடுகின்றது. இக்கைங்கரியத்தின்போது அவசரம் இருக்கக்கூடாது. ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்ய மனதில் நினைத்துக் கொண்டு தியானம் செய்ய ஆரம்பிக்கக்கூடாது. காலையிலோ அல்லது மாலையிலோ அல்லது எமக்கு எப்போது வேண்டுமானாலும் உணவு உட்கொள்வதற்கு முன்பு அல்லது உணவு உண்டு முன்று அல்லது நான்கு மணித்தியாலய இடைவெளிக்குப் பின் செய்தல் வேண்டும்.
- * இல்லங்களில் மாலை நோத்தில் விளக்கேற்றும் போது பூசையறையன்னலை முடிவிட்டு விளக்கேற்றுவது அவசியமாகும். வீட்டின் முன்புற வாசல் திறந்திருத்தலும் பின் பக்க வாசல் பூட்டியிருத்தலும் வேண்டும். விளக்கின் ஒரு முகத்திற்கு மட்டும் திரிபோடக்கூடாது. இரண்டு திரிபோட்டு ஒரு முகம் ஏற்ற வேண்டும். ஏற்றும் விளக்கை அடிக்கடி இடமாற்றும் செய்வது தகுந்ததல்ல. இச்செயல் லக்ஷ்மி தேவி சஞ்சலமான நிலையைப் பெற்று வீட்டிலுள்ளவர்களின் ஜஸ்வரியங்களை ஏற்றத்தாழ்வுக்கு இடமாக்குவாள். தீபத்தின் ஜஸ்வாலை கிழக்குமுகமாக எரிந்தால் சர்வாபீத்டங்களும், ஜஸ்வரியமும் உண்டாகும். வடக்கு முகமாக எரிந்தால் நோய் நீங்கி அகமுண்டாகும். வடகிழக்கு முகமானால் சேம லாபமுண்டாகும். மேல் நோக்கி நெடிதாயெரிதல் ஆரோக்கியத்திற்கும், சர்ர சுகபோகங்களுக்கும் அறிகுறியாம். வழிபாடு முடிந்தபின் விளக்குச் சுடர்மீது சில அட்சை மணிகளைத் தூவி அல்லது மல்ரொன்றை வைத்து மெதுவாக அணைத்து விடலாம். வீசி அணைத்தலும், ஊடுபற்றி எரியவிடுவதும் ஆகாது.

- * இல்லங்களில் காலை, மாலை மஞ்சள் நீர் தெளித்துவர லக்ஷ்மி கடாட்சமுண்டாகும். சுபகருமங்களுக்கெல்லாம் முதல் தேவையான பொருளாக மஞ்சள் அவசியமாகின்றது. மஞ்சள் பூசிக்குளிப்பது சுமங்கலிகள் மரபு மஞ்சள் பூசிக்குளித்துவர தூர்நாற்றும், தூக்கமின்மை என்பன அற்றுப்போய் முக வசீகரமுண்டாகும். சுமங்கலிப் பெண்கள் ஸ்நானம் செய்யும்போது வெறும்
- மாவடிப்பிள்ளையர் ஆலய குழ்பாரிஷேக சிறப்பு மஸ் ➤

தலையில் குளிக்கக்கூடாது. சிறிது மஞ்சளை அரைத்து முகத்தில் பூசிக்கொண்டுதான் தலைமுழுக வேண்டும்.

*

வாழையிலையில் தொடர்ந்து சாப்பிட்டு வர தலைமுடி கறுப்பாகவே இருக்கும். வாழையிலையில் தனலக்ஷ்மி வாசம் செய்வதாகப் புராண வரலாறு உண்டு. இப்பழக்கத்தை மேற்கொண்டவர்கள் லக்ஷ்மி கடாட்சம் பெறுவார்கள்என்பது திண்ணும். அத்தோடு முகப்பளப்பும், அழகும், வசீகரமும் உண்டாகும் பித்தசிலேட்டும் வியாதிகள் தணியும்.

*

பெண்கள் கோயிலில் தீர்த்தம் வாங்கும்போது இடக்கைக்கும், வலக்கைக்கும் நடுவில் முந்தானை நுனியை வைத்துத் தீர்த்தம் வாங்க வேண்டும். முந்தானையை தொங்கவிட்டு நடக்கக் கூடாது. இமுத்துச் செருக வேண்டும். முந்தானை ஆடினால் குடும்பமும் ஆடிப்போகும் என்பார்கள்.

“பிறப்பெண்ணும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பெண்ணும்
செம்பொருள் காண்பதளறிவு”

பெரிய தம்பிரான் வழிபாடு

சௌல்வி. அ. யாசோதா

3ம் வருடம், கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம்.

ஆலய வழிபாட்டு முறைகளில் இரு முறைகள் உள்ளன. அவையாவனஅகமம் சார்ந்த வழிபாடு, ஆகமம் சாராத வழிபாடு என்பனவாகும். இதில் ஆகமம் சார்ந்த வழிபாடு என்னும்போது சமஸ்கிருத முறைப்படி கால நேரங்களின் அடிப்படையில் விதியின் ஒழுங்குமுறையில் பூசை செய்தலைக் குறிக்கின்றது. ஆகமம் சாராத வழிபாடு என்கின்ற போது மந்திர தந்திரங்களோடு கரகம், கும்மி, காவியம் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இறைவனை வழிபடுதலைக்குறிக்கின்றது.

ஆகமம் சார்ந்த வழிபாட்டு முறையில் வழிபடப்படுகின்ற தெய்வங்களாக முருகன், சிவன், பிள்ளையார் போன்ற தெய்வங்களை எடுத்துக் கூறலாம். ஆகமம் சாராத வழிபாட்டு முறையில் வழிபடப்படும் தெய்வங்கள் என்னும் போது வைரவர், நாக கன்னி, காளி, பெரிய தம்பிரான் பேச்சியம்மன் வீரப்பத்திரன் போன்ற தெய்வங்களை எடுத்துக்கூறக் கூடியதாகவுள்ளது. இக்கட்டுரை ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு ஸ்ரீ பெரியதம்பிரான் ஆலயத்தை மையமாக வைத்து எழுதப்படுகின்றது. ஆகமம் சாராத வழிபாட்டு முறையில் அடக்கப்படுகின்ற தெய்வமான பெரிய தம்பிரான் என்கின்ற தெய்வத்தை மூலமூர்த்தியாக வைத்து வழிபடுகின்ற ஆலயமாக ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ பெரியதம்பிரான் ஆலயம் காணப்படுகின்றது. இதன் வரலாற்றினை எடுத்து நோக்குகின்றபோது இந்த ஆலயம் மூன்று தலைமுறைகளின் அடிப்படையில் சடங்குடன் கூடிய பூசை இடம்பெற்று வருவதாக கூறப்படுகின்றது. அதாவது இவ்வாலயம் எப்போது தோற்றம் பெற்றது என்று கூறமுடியாததாக இருக்கின்ற போதிலும் கர்ண பரம்பரைக்கதைகளில் சுமார் 300 வருடங்கள் பழைமை வாய்ந்ததாக கூறப்படுகின்றது. இதன் ஆரம்ப பூசகராக நாகமுத்து என்பவர் இருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. இந்த பெரிய தம்பிரான் ஆலயத்தின் தோற்ற வளர்ச்சியினை எடுத்து நோக்குகின்றபோது இது ஆரம்ப காலத்தில் மரங்களையும், ஒலைகளையும் கொண்டு செய்யப்பட்ட நந்தல் வடிவிலான அமைப்பை வைத்தே வழிபட்டு வந்ததாக கூறப்படுகின்றது. இவ்வாலயத்தின் பிரதான தெய்வமாக நீலாசோதயன் என்று அழைக்கப்படுகின்ற சிவனை மையமாகக்கொண்டே பூசைகள் இடம்பெற்று வந்தது.

இது காலவளர்ச்சியன் காரணமாக மக்களின் உதவியினால் கற்களைக்கொண்டு சிறுகட்டிடம் அமைத்து வழிபட்டு வந்ததாக கூறப்படுகின்றது. பின்னர் அரசாங்கத்தின் உதவிகளுடன் பெரிய கட்டிடம் அமைத்து அது மற்றுமுழுதாக முடியாது குறைகளில் காணப்பட்டது. இவ்வாலயம் 1981ம் ஆண்டு கட்டப்பட்டதாக கூறப்படுகின்றது. அதன் பின்னர் வன்செயல்களின்போது அழிவுற்ற நிலையில் அதாவது மற்றுமுழுதாக அழிக்கப்பட்ட நிலையில் காணப்பட்டது.

1990ம் ஆண்டு வன்செயலினால் அழிக்கப்பட்டதை அடுத்து 1995ம் ஆண்டு மீண்டும் கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டு முற்றாக முடியாத நிலையில் 2000ஆம் ஆண்டில் கற்பக்கிரகம் பிரதான மண்டபம் என்பன அடங்கிய நிலையில் கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது.

இச்செயல் ஆகமம் சாராத வழிபாட்டு முறையில் ஆகமங்களின் ஊடுருவலை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இங்கு வழிபடப்படும் சிறு தெய்வங்கள் என்னும்போது, நரசிங்க வைரவர், சிங்கநாத வைரவர், திருகுல வைரவர், மாரி, கறுப்பாயி, கண்ணிகள், வதனமார், வீரபத்திரன், காளி, நாககன்னி என்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்ற சிறு தெய்வங்கள் வழிபடப்படுகின்றது. இத்தெய்வங்களுக்கு பந்தல் அமைத்து இத்தெய்வங்களை எழுந்தருளச் செய்து பூசை நடைபெறுகின்றது.

இவ்வாலயத்தின் வழிபாட்டு முறைகள் என்னும் போது இங்கே பிரதானமாக 6 நாட்களுக்கு சடங்கு நடைபெறுகின்றது. இதிலே முதல் நாள் ஆலயத்தின் சுப நேரத்தில் திருக்கதவு திறந்து பெரிய தம்பிரான் என்று அழைக்கப்படும் சிவனை வழிபாடு செய்கின்றனர். அதாவது கதவு திறக்கப்பட்டு மண்டபம் காவல் செய்து அந்த முதல் நாள் இரவே ஏழு மரக்கறிகள் அடங்கிய கறி சோறு சமைத்து சுபாதி என்கின்ற அம்மனுக்கு ‘நோர்ப்பு’ என்று அழைக்கப்படும் உணவு சமைத்து தரிசனம் செய்து அவ்வம்மன் பந்தலில் கட்டித் தொங்கவிடப்படும். பின் அடுத்த நாள் அதிகாலை நீலாசோதயன் என்று அழைக்கப்படும் பெரிய தெய்வத்துக்கு பூசை செய்து அங்கு பேயாட்டம் என்கின்ற சடங்கு முறை நிகழ்கின்றது. அதாவது ஒவ்வொருவருடைய தெய்வங்களின் பெயரைச் சொல்லி மந்திரவக்களின்மூலம் மனிதர்களை தேவாதிகளாக மாற்றி பேயாட்டம் என்று சொல்லப்படும் சடங்கு முறைகள் நிகழும். இதில் வதனமார் என்று சொல்லப்படும் பேயாட்டம் சிறப்பான ஒரு சடங்கு முறையாகக் காணப்படுகின்றது. அதாவது இங்கு சிறு பிள்ளைகளைப் பிடித்து மாடு கட்டி விளையாடும் விளையாட்டாக இந்த நிகழ்வு நடக்கின்றது. இது சிறப்பான அம்சமாகும். மற்றும் காத்தவராயர் என்று அழைக்கப்படும் தெய்வ ஆட்டத்தில் காத்தவராயருக்கும் கறுப்பாயி அவர்களுக்கும் திருமணச்சடங்கு முறை நடாத்தப்படும் நிகழ்வுகள் இடம்பெறுவதை அவதானிக்கூடியதாகவுள்ளது. இந்த இரண்டு நிகழ்வுகளும் சிறப்பான நிகழ்வுகளாக காணப்படுகின்றன.

வீரபத்திரன் என்கின்ற தெய்வ ஆட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் வீரபத்திரன்போல் கையில் கத்தியுடன் அதாவது மரத்தடி, கத்தி, வாள் போன்ற ஆயுதங்களுடன் பேயாட்டம் நிகழ்வதை அவதானிக்கலாம். கன்னிமார் பிடித்தல் நிகழ்ச்சியை எடுத்துக்கொண்டால் சிறு பெண்பிள்ளைகளை பிடித்து இங்கு பூசை நடத்துவதை அவதானிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது.

மற்றும் காளி, நாககன்னி போன்ற தெய்வ வழிபாடுகளும் இடம்பெறுகின்றன. மேலே கூறப்பட்ட இந்த வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு நாட்களும் அதாவது ஆறு நாட்களிலும் மூன்று கால வேளைகளிலும் பூசைகள் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதில் 5ம் நாள் மாலை 6 மணியளவில் சுவாமியை ஊர்வலமாக கொண்டு வருவர். இதில் அனைத்து மக்களும் கலந்து கொண்டு சுவாமியின் தரிசனத்தைப் பெற்றுக்கொள்வர். இதில் அனைத்து தெய்வங்களும் ஆட்டுவிக்கப்பட்டு ஊர்வலமாகக் கொண்டுவரப்படும்.

பின்னர் வெது நாளில் தெய்வங்கள் ஆட்டப்பட்டு பூசைகள் இடம்பெறும். இந்நாளில் செவ்வாட்டம் என்று சொல்லப்படும் ஆட்டமும் ஆடப்படுகின்றது. இதில் பணையோலைப் பெட்டியில் பூசைப்பொருட்களை தலையில் வைத்துக்கொண்டு ஆடுவார்கள். இந்நிகழ்வானது ஆட்கள் பிடிக்கப்பட்டு இவர்களைக்கொண்டு பெட்டியை தலையில் வைத்து ஆட்டுவிக்கப்படுகின்றது. இவர்கள் செவ்வாட்டத்தை ஆடுகின்ற போது

» மாவடிப்பிள்ளையார் ஆலய கும்பாபிஷேக சிறப்பு மஸர் »

பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஏனையவர்கள் வேப்பிலை, தென்னம்பு போன்றவற்றைக் கொண்டு இவர்களுக்கு எறிவார்கள். இவ்வாறாக இந்நிகழ்ச்சி இடம்பெறுகின்றது.

இந்த செவ்வாட்டம் நடைபெற்று முடிந்தவுடன் முதல் நாள் இரவு சமைத்து கட்டிலிடப்பட்ட 'நோர்ப்பு' என்று சொல்லப்படுகின்ற அந்த உணவை எடுத்து ஆலய வளவில் நான்கு மூலைகளையும் மையமாக வைத்து பெரிய தம்பிரானாக ஆடுபவர் தலைமை பூசகரின் உதவியுடன் எறிவார். இந்த நோர்ப்பு என்கின்ற உணவானது சுபாதி என்கின்ற அம்மனுக்கு கொடுக்கப்படுகின்ற உணவாக காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறாக பூசை முறைகள் இடம்பெற்று முடிந்தவுடன் ஆயுதங்கள் அனைத்தும் அதாவது பூசையில் பாவிக்கப்பட்ட அனைத்து ஆயுதங்களும் ஒப்படைக்கப்பட்டு வாழிபாடு பெரியதம்பிரான் சிவனாக வந்து பிறந்த வளர்ப்பு முறைகளைப்பாடி மன்றாடப்பட்டு முடிவுற்று வைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறாக இந்த பெரியதம்பிரான் ஆலயத்தின் வழிபாட்டு சடங்கு முறைகள் இடம்பெறுகின்றன.

இந்த பெரிய தம்பிரான் ஆலயம் 3 தடவைகள் பதிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் நிர்வாகத்தின் கவன ஈர்ப்பு இல்லாததன் காரணமாக இதன் பதிவு எடுப்பாமல் போனது.இவ்வாலயத்தின் தலைமை பூசகராக கணபதிப்பிள்ளை கமலசேகரன் என்பவரே பூசை செய்கின்றார். இந்த ஆலயத்தில் கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்வாலயத்துக்கும் சமூகத்துக்குமிடையிலான தொடர்புகளை நோக்கும்போது இவ்வாலயத்தின் வளர்ச்சிப்படிகளுக்கும் ஆண்டு தோறும் நிகழமும் திருவிழாச்சடங்கு முறைகளும் நிதி உதவிகளை செய்தவர்களாக இக்கிராமத்தின் மக்கள் காணப்படுகின்றார்கள். இவர்களின் உதவியுடனும் அரசாங்கத்தின் உதவியுடனும் இவ்வாலயம் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்வாலயத்தின் கட்டட வளர்ச்சியினை எடுத்து நோக்குகின்ற போது இங்கே இரண்டு கட்டடங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று பிள்ளையாருக்கு அமைக்கப்பட்ட கட்டடமும் மற்றையது பெரிய தம்பிரானான் நீலாசோதயனுக்கு அமைக்கப்பட்ட கட்டடமாகக் காணப்படுகின்றது. இதில் நூலாசோதயனுக்கு அமைக்கப்பட்ட கட்டடத்தில் கர்ப்பக்கிரகமும் முன் மண்டபமும் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். பின்னர் ஏனைய தெய்வங்களுக்கென அதாவது திருக்குல வைரவர், நரசிங்க வைரவர், சிங்கநாத வைரவர் ஆகியவற்றுக்கு கற்களாலான பந்தலமைப்பு முறையில் கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைய தெய்வங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டின் சடங்கின்போதும் மரத்தடிகளைக்கொண்டு பந்தல் அமைக்கப்பட்டு பூசைகள் இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

இக் கோயில் வன் முறைகளால் அழிக் கப்பட்ட காலங்களில் இதை கட்டியெழுப்புவதற்காக இந்து கலாசார நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசியல் கட்சித் தலைவர், ஊர் மக்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட வரிகள் மற்றும் ஏனைய இடங்களுக்குச் சென்று அறவிடப்பட்ட வரிகள் மூலமாகவும் இந்த ஆலயத்தின் கட்டிட வளர்ச்சி இடம்பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

தகவல் தந் தோர்.

1. க. கமலசேகரம்
2. க. முத்துவிங்கம்

தலங்கள்

செல்வன் தே. ஜெயகாந்த

மீனவள் கீதும் பாடும்
தென் தமிழும் எங்கள்
மட்டுநகர் வாவி தன்னை
மேற்காலே எல்லை கொண்டும்
மீனவர் வாழ்வு தன்னை
வளம் கொளிக்க வைக்கும்
கடல் அன்னை அவளை
கிழக்காலே எல்லை கொண்டும்
இயற்கையின் தால் அரிப்பில்
பூர்த்துக் கொள்ளும் எங்கள் ஓரிலே
மங்களம் பொங்க வழிபாட்டுத் தலங்களும் உண்டு.

பத்திரகாளி அவள் பக்குவமாய்
உரைக்காத்து முத்திரை பதிக்கிறாள்

பக்கத்தில் நாககண்ணியன்னை
அணைவருக்கும் அருள்மழை பொழிகிறாள்

பேச்சியம்மன் மாதாவவள்
பேரின்பம் அளிக்கிறாள்

முழுமுதல் முர்த்தியர்
தக்க யாகேஸ்வரர் தஞம் அருளும்
வேறு

ஓரின் முகத்தநடியில்
பேரநுள் கொடுத்துவிட
மாவடிப் பிள்ளையாரும்
மனம் கலந்து நிற்கின்றார்
முன்னிருந்து எமதாலை
முனைப்புடனே காக்கும்
கடவுளர்களுக்கே சரணம்.
» மாயைட்டின்ஸோயர் ஆஸை கும்பாரிஷேக சிறப்பு மலர் »

புனரமைப்பு

செல்வி டி. கீழானி

போரியல்

வாழ்க்கையிலே

தடம்புரண்ட

ரயில்கள் போல

பேரிவு ரணங்களை

மனங்களிலே சமக்கும்

எமதின மனுகுலம் போலவே

அளிவுகளால்

அகப்பபட்ட ஆலையங்களுள்

எமதூர் பிள்ளையாரின்

இருப்பிழுமும்

இடிபட்டு குறையாடப்பட்டது

கறைபடிந்த அந்த காலங்களை

நாம் மறக்க முடியாதபோதும்

மன்னிக்க முடியாத போதும்

புனரமைப்பென்ற

நெறிப்படுத்தலில்

நீண்டகாலம் கடந்தது

தூரதிட்டமே....

இருந்தும்.....

அடிமேல் அடியடித்து

அம்மியை நகர்த்தியது போன்று

மக்களோடுணர்ந்து நிர்வாகம்

மங்கள ஒளி கேட்கச் செய்வது

பேரதிஸ்டமே

பிரதான வீதியில்

பிரமாதமாய் ஜோலிக்கும்

மாவடிப் பிள்ளையாரின்

மாவருள் வேண்டி மக்கள்

கூட்டம் கூடிவந்து

பக்தி செய்யும்

இனிய எனது என்னங்கள்

இன்கு நிறைவேறும் நாள் கண்டு

நான் மனநிறைவு அடைகின்றேன்.

கும்பாபிஷேக சீறப்புமலர் வெளியிடுவதற்கு நிதியுதவி வழங்கியவர்கள்

01. திரு. எஸ். குந்தர் (அரிசிஆடுலை)	10 000.00
02. திரு. ஜெயானந்தமூர்த்தி	5 000.00
03. அமரர். திரு. வே. ராஜன்சத்தியமூர்த்தி	1 000.00
04. ஆ. உதயசங்கர்	1 000.00
05. ஏற்ராவூர் தெ. ப. நோ. கூ. சங்கம்	1 000.00
06. மட் / ஜெயன்கேணி G. T. M. S.	600.00
07. மட் / மயிலம்பாவளி விக்னேஸ்வரா வித்தியாயலம்	450.00
08. மட் / தளவாய் விக்னேஸ்வரா	530.00
09. ராஜா புக்சென்டர்	500.00
10. மக்கள் வங்கி ஊழியர்கள்	500.00
11. மட் / விபுலானந்தா வித்தியாயலம்	390.00
12. திரு. அன்புமணி	300.00
13. சென்றல் பேக்கரி	250.00
14. தயா ஜாவல்ஸ்	250.00
15. சமீம் டெக்டைல்ஸ்	250.00
16. ஆர்த்தி ஜாவல்ஸ்	250.00
17. உமா ஜாவல்ஸ்	250.00
18. செவ்வந்தி ஜாவல்ஸ்	250.00
19. வலம்புரிரேடர்ஸ்	200.00
20. ஈஸ்டன் மெடிக்கல்	150.00
21. பிருந்தா ஸ்ரோர்ஸ்	100.00
22. வாணி கூல்பார்	100.00
23. அபிராமி ஜாவல்ஸ்	100.00
24. விஜிதா ஜாவல்ஸ்	100.00
25. மகாலட்சுமி ஸ்ரோர்ஸ்	100.00
26. அஞ்ணா ஜாவல்ஸ்	100.00
27. படக்கடை (செங்கலடி)	100.00
28. ப்ரியா ஜாவல்ஸ்	100.00

ஏறாவூர் மேற்கு ப.நோ.கூ. சங்கம், பிரதான வீதி, ஏறாவூர்-04

எழு சங்கத்தில் அங்கத்தவர்களாகச் சேர்ந்த கிராமிய வங்கியிலும், கிளைகளிலும் வீஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ள மின் வரும் சேவைகளை பெறுமாறு அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

- கிராமிய வங்கி செமிபுக்கு கூடியவட்டு
- அங்கத்தவர்களுக்கு கடன் வசதி
- நகை ஓடுத்து உடன் ஸுந்பணம்
- தூயதமின்றி மின்கட்டணம் செலுத்தும் வசதி
- குறைந்த விலையில் நுதர்ஸரான் சேவை

ஆண்ணும் பல.....

**கும்பாபிழேக மலர் வெளியீடு சிறப்பாக
அமைய எழு வாழ்த்துக்கள்**

ஏறாவூர் தெற்கு ப. நோ. கூ. சங்கம்,
பிரதான வீதி, ஏறாவூர்-04.
தொலைபேசி : 2240553

பிரைஹ்ரன் ஓய்விசர் அச்சகம், (கல்முனை மக்கள் வாங்கி முன்பாக)